

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Serseri Tutkular

New York Times Çoksatan Yazarı

LORRAINE
HEATH

"Lorraine Heath'in
kitapları büyüleyici!"
Cathy Maxwell

Serseri Tutkular

Pegasus Yayınları: 1262
Bestseller Roman: 556

Serseri Tutkular

Lorraine Heath

Özgün Adı: In Bed With The Devil

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2016

ISBN: 978-605-343-800-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Jan Nowasky, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
HarperCollins Publishers bünyesindeki Avon'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LORRAINE HEATH

*Serseri
Tutkular*

İngilizceden çeviren:

Ceren Karaca

PEGASUS YAYINLARI

Jean teyzeye,
Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler.

Giriş

Lucian Langdon'ın Günlüğü'nden

Anne ve babamın Londra sokaklarındaki zorba bir çete tarafından öldürüldüğü söylenir. Bu konuda bir şeyler hatırlamam gerektiğini düşünsem de aklımda hiçbir şey kalmamış.

Sonuçta iddialara göre ben de oradaydım, tabii gerçekten tüm dünyanın sandığı kişiysen.

Claybourne Kontu.

İnsanın sürekli kimliğinden şüphe duyması hoş bir durum değil. Sık sık Londra'daki konutumda ana kütüphanenin dev şöminesinin üzerinde asılı duran portreyi inceleyerek babamla aramızdaki benzerlikleri listelerim.

Saçlar, bacanın içini kaplayan is kadar kara.

Gözler, çalıntı mallar pazarında iyi para edecek bakır-kalay karışımı rengi.

Burun, ince, bıçağa benzer bir şekil, bilenmiş bir jilet gibi, aristokratik. Gerçi bu benzerliği sadece görmek istediğim için görüyor olabilirim. Burunlarımızın gerçekten aynı olup olmadığını bilmek güç çünkü küçük yaşta ölümden döndüğüm bir kavgaya

sonucunda benimki fena halde kırılmıştı. Hayatta kalmış olmamı, dayak yediğim sırada hedefi kendi üzerine çeken Jack Dodger'a borçlu olduğumu hissetmişimdir hep. Ona yapılanlar daha da beterd. Ama bundan hiç söz etmeyiz.

Londra sokaklarında büyümüşseniz söz edilmeyen birçok şey öğreniyorsunuzdur.

Büyükbabam olduğunu söyleyen yaşlı beyefendi gerçekten onun torunu olduğuma gözlerim sayesinde ikna olmuştu.

"Sende Claybourne gözleri var," demişti kendinden emin bir şekilde.

Onun gözlerine baktığımda aynada kendime bakıyor gibi hissettığimi ben de kabul ediyorum, yine de böyle önemli bir hükme varmak için fazla basit bir dayanak gibi gelmişti.

O sırada on dört yaşındaydım. Cinayetle yargılanmayı bekliyordum. Krallığın gelecek lordlarından biri ilan edilmek için son derece şanslı bir zamanlama olduğunu itiraf etmeliyim, ne de olsa yargı sistemi belalı olmasıyla bilinen genç adamları asmaktan hiç çekinmezdi. Ben de bu açıdan bayağı bir ün salmışım. Tutuklandığım şartları göz önüne alınca eminim dosdoğru Newgate'e, oradan da darağacına yollanacaktım. Nefes almayı seven biri olarak celladın ilmiğinden kaçmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Çocuk hırsızların yuvası, kötü şanlı inimizi idare eden Feagan'ın himayesinde yetiştiğim için insanları kandırmakta, bende hiçbir hatırası olmayan şeyleri hatırlıyormuş gibi yapmakta ustaydım. Scotland Yard'dan müfettişlerin gözlemindeki oldukça yoğun bir sorgulama sırasında etkileyici bir gösteri ortaya koymuştum, öyle ki yaşlı bey beni torunu ilan etmekle kalmayıp hayatımdaki talihsizliklerin göz önüne alınması ve bana mutlak bir hoşgörü gösterilmesi için mahkemeye çağrıda bulunmuştu. Sonuçta anne ve babamın cinayetine şahit olmuş, kaçırılmış ve bir köle gibi satılmışım. Ufak tefek kanunsuz işlere bulaşmam son derece anlaşılırdı. Eğer beni

kendisine teslim ederlerse, beni düzgün bir beyefendi olmam için tekrar doğru yola sokacağına yemin etmişti. İsteği yerine getirildi.

Beklediğimden çok daha farklı, çok daha zorlu bir yolda buldum kendimi, sürekli tanıdık olan bir şeyler, sahiden yaşadığım yere ait olduğuma dair kanıtlar aradığım bir yol. Yetişkin bir adam olduğumda, görünüşte tam bir soyluydum.

Ama içten içe... özümde hâlâ bir serseriydim.

Birinci Bölüm

Londra, 1851

Yaygın görüşe göre insanlar dikkatini üzerlerine çekmemek için şeytanın adını ağızlarına almazmış. Soylular arasında Claybourne Kontu Lucian Langdon'dan bahseden çok az insan olması bu yüzdendi.

Fakat konutunun yanında gecenin gölgelerinin içinde durmakta olan Leydi Catherine Mabry, Şeytan Kont'un davetsizce katılma cüretini gösterdiği bir balodan beri onun büyüüne kapıldığını inkâr edemezdi.

Kimseyle dans etmemişti. Kimseyle konuşmamıştı. Balo salonunda sinsi sinsi gezinirken sanki içerideki her bir kişiyi ölçüp biçmiş ve hepsini yetersiz bulmuştu.

Catherine'i tedirgin eden, Lucian'ın üzerine çevrilen ve burada bir iki saniye fazladan oyalanan bakışları olmuştu. İçinden tam tersi gelmesine rağmen ne başını çevirmiş ne de gözlerini kaçırmıştı, onun yerine on yedi yaşındaki bir genç hanımın masum küstahlığını takınarak elinden geldiğince bakışlara karşılık vermişti.

Bakışlarını ilk çekenin Lucian olması Catherine'ı biraz memnun etmişti ancak öncesinde o garip gümüş gözler giderek kararmış, içinde doğduğu söylenen cehennemin ateşli derinlikleriyle kızışmış gibi görünmeye başlamıştı.

Onun meşru vâris olduğuna inananların sayısı çok azdı ama kimse konumunu sorgulamaya cesaret edemiyordu. Sonuçta cinayet işlemeye eğilimli olduğu gayet iyi biliniyordu. Bir önceki kontun sağ kalan oğlunu ve vârisini öldürdüğünü hiçbir zaman inkâr etmemişti.

Balo gecesi, sanki tüm davetliler aynı anda nefesini tutmuş, eğlenceye yanaşmayacağı ortada olan bu adamın nereye çatacağını, memnuniyetsizliğinin acısını kimden çıkaracağını görmeyi bekliyordu. Buraya geldiğine göre aklında birtakım alçakça amaçlar vardı, katılımcı hanımlardan hiçbirinin onunla dans ederek itibarını riske sokmayacağını, beylerinse böyle herkese açık bir ortamda kendi isteğiyle Claybourne'la sohbet ederek saygınlığına şüphe düşürmeyeceğini o da biliyor olmalıydı.

Sonra sanki birini arayıp da bulamamış, diğer insanların ise dikkate değer olmadıklarına karar vermiş gibi dışarı çıkmıştı.

İşte Catherine en çok *buna* sinir olmuştu.

Sonsuz bir mahcubiyete rağmen, onunla dans etmeyi, kollarıyla donatılmayı, şimdi beş sene sonra hâlâ rüyalarına giren o için için yanan gümüş gözlere bir kez daha bakmayı delice arzuluyordu.

Sis daha da yoğunlaşırken ısınma umuduyla kürklü mantosunun başlığıyla örtünen Catherine, Kont'un konutunu daha yakından inceleyerek oranın sahiden bir yuva olduğuna dair bir ipucu arıyordu. Ona karşı beslediği bu büyük merakın sağlıklı olduğundan emin değildi. Aslında sağlıklı olmadığından epeyce emindi.

Onda kendisini çekenin tam olarak ne olduğundan emin değildi, tek bildiği, geri dönüşü olmaksızın onun çekiminde olduğuydu. Claybourne'la ilk karşılaşmasından sonra ailesinin haberi olmadan

balo davetiyelerini sadık bir yardımcısı aracılığıyla ona el altından ulaştırmaya bile cesaret etmişti. Ama Kont'un hiçbir zaman bu görüşme önerilerini yanıtlamaya veya sosyal toplantılarına katılmaya zahmet edeceği yoktu.

Bildiği kadarıyla o tek sefer dışında hiçbir gece davetine katılmamıştı. En iyi aileler tarafından açıkça hoş karşılanmıyordu ve onu hayatına dahil etme tekliflerini geri çevirdiği için Catherine kendini aşağılanmış hissediyordu. Gerçi onunla görüşmek isterken oldukça bencilce ve pek de saygıdeğer sayılmayacak sebepleri olduğunu itiraf etmeliydi.

Artık onu yaldızlı davetiyelerle baştan çıkarma lüksü yoktu. Claybourne'a iki çift laf etmeye kararlıydı, kalabalık bir balo salonunun güvenliğinde olmuyorsa kendi konutunun mahremiyetinde olacaktı.

Sırtından aşağı inen bir ürperti hissetti. Bunu korkaklığına değil, sisin soğuğuna bağlamaya çalıştı. Uzun zamandır gölgelerin içinde bekliyordu ve rutubet kemiklerine işlemişti. Bir an önce adım atmazsa titremeye başlayacaktı ve bu amacına hiç uygun değildi. Ona yaklaşmak konusunda hiç endişesi yokmuş gibi görünmesi lazımdı yoksa şüphesiz ki gözünde alay konusu olacaktı ve bunu kabul edemezdi.

Dikkatlice etrafına bakındı. Saat iyice geç olmuştu ve gece sessizdi. Kaygı verici bir şekilde sessiz.

Kapıya yaklaşırken onu kimse görmeyecekti, kimsenin bu skandal gece yarısı ziyaretinden haberi olmayacaktı. İtibarı hiç zarar görmeyecekti. Yine de tereddüt ediyordu. Bu yola bir kere girerse geri dönüşü yoktu fakat başka bir seçenek de göremiyordu.

Kararını yeniden gözden geçirmiş olmanın eminliğiyle sokağa adım attı ve ilerlemeye başladı, bir yandan gecenin sonunda itibarının Şeytan Kont tarafından el sürülmemiş tek şey olmasından korkuyordu.

Kimse Claybourne Kontu Lucian Langdon'ın bir korkak olduğunu iddia etmeye kalkamazdı. Oysa kumar masasında oturduğu sırada kendisi işin aslını biliyordu. Burada olmasının tek sebebi güzeller güzeli Frannie Darling'e o soruyu sormaya cesaret edememesiydi. Dodger'ın Misafir Salonu'na sonunda Frannie'ye evlenme teklif etme niyetiyle gelmiş, kızın Jack Dodger'ın hesaplarını tuttuğu ofisin kapısına varır varmaz kumar masalarını şöyle bir kez daha gezmeye karar vermişti. Ellerinin titremeyi kesmesi ve çalıştığı sözleri aklından bir kez daha tekrarlaması için bir şans.

Bunun üstünden altı saat geçmişti.

Gecikmesinin suçunu kazanıyor olmasına atabilirdi. Ama zaten hep kazanırdı.

Bir sonraki el dağıtılmıştı. Kartlarına bir baktı. Ona zaferi getiren kendisine dağıtılan kartlar değil, diğer beylerin ellerindekini isabetli şekilde tespit etme yeteneğiydi.

Eline uyumlu kartlar geldiğinde Chesney Kontu'nun gözleri talihine şaşırmış gibi hafifçe pörtlerdi. Bu oyunda gözleri fark edilebilir şekilde normaldi. Vikont Milner kartların sırasını değiştirip duruyor, bir türlü tatmin olmuyordu. Canton Kontu halinden memnun olduğu zaman mutlaka brendisinden bir yudum alırdı. Kadehine dokunmamıştı. Avendale Dükü kazanacağına inandığında ödülün üzerine atılmaya hazır, öne eğimli otururdu. Durum belirsizse geriye yaslanırdı. Şu anda koltuğundan kayıp yere düşme tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünüyordu. Şüphesiz blöflerle üstesinden gelebileceğini sandığı korkunç bir eli vardı.

Oyun her adamın bir öncekini görmesi ve pas geçmesiyle devam etti. Bu böbürlenme dolu el bittiğinde, diğer lordlar sızlanıp inlerken Claybourne kazandıklarını alıp önünde önceden birikmiş ahşap fişlere ekledi.

“Beyler, sanırım bu gecelik bu kadar yeter,” dedi ayağa kalkarken.

Dodger’ın Misafir Salonu’nun ünlü mor üniformasını giymiş genç bir delikanlı elinde bakır bir kâseyle yetiştı. Claybourne bereketli kazancını doldurabilsin diye kâseyi masanın kenarına tuttu.

“Baksana Claybourne,” dedi Avendale, “pek sportmence davranmıyorsun. En azından bize geri kazanma şansı verseydin.”

Cebinden bir kron çıkaran Claybourne delikanlıdan kâseyi alıp bozukluğu ona fırlattı. En fazla sekiz yaşında olan delikanlı parmaklarını kaşına götürdükten sonra fırlayıp gitti.

“Size bütün gece boyunca şans verdim beyler. Emin olun şimdi gidersem sizin yararınıza olacak.”

Adamlar biraz daha homurdandı ama Claybourne gitmesine üzülmediklerini biliyordu. Onları huzursuz ediyordu. Onlar da Claybourne’u. Ama bu onun sırrıydı. Diğerlerinin aksine, duygularının, düşüncelerinin ve hislerinin belli olmasına asla izin vermezdi. Frannie’ye karşı bile. Ona karşı ne kadar derin bir sevgi beslediği konusunda kızın en ufak bir fikri olduğunu bile sanmıyordu.

Takas penceresinde durup fişleri paraya çevirdi, kâsenin ağırlaşmasının keyfini çıkarıyordu. Kumarhane boyunca yürürken Frannie’nin bu saatte elbette çoktan çıkmış olduğunu fark etti, öyleyse duygularını itiraf etmek için yarını beklemesi gerekecekti. Ama arka tarafa yaklaştığında ofisinin açık kapısını gördü. Büyük ihtimalle içeride Jack’i görecekti. Adam uykuya Claybourne’dan bile az zaman ayırıyordu. Ama ya Jack değilse? Claybourne bu can sıkıcı meseleye bir son verecekti. Hol boyunca yürüdü, kapıdan içeri baktı...

Ve işte, Frannie oradaydı. Güzeller güzeli Frannie. Kızıl saçları geriye toplanarak düzgünce sıkı bir topuz yapılmış, burnu ve yanağındaki toz gibi çilleri görmeyi zorlaştıran fenerin ışığında masasının arkasında oturmuş, özenle bir sütuna numaralar giriyordu. Elbisesinin dik yakasındaki her bir düğme çenesine kadar sımsıkı

iliklenmişti. Uzun elbise kollarından bir tek elleri görünüyordu. Narin kaşları çatılmıştı. Karısı olduğu zaman hiçbir sıkıntısı olmayacaktı.

Frannie başını kaldırdı, küçük ve tiz bir ses çıkardı, geri sıçradı, elini göğsüne bastırdı. "Tanrı aşkına, Luke! Ödümü kopardın. Ne zamandır orada durmuş beni gözetliyorsun?"

"Yeteri kadar uzun değil," dedi kısaca, gerçekte hissetmediği bir güven sergileyerek büyük adımlarla odaya girdi. Kâseyi masanın üzerine koydu. "Sen ve çocuklarının yuvası için."

Yuva, yetim çocukların hayatını kolaylaştırmak amacıyla kurmakta olduğu küçük bir yerd. Gözlerini kısıp Claybourne'a baktı. "Yasadışı yollardan mı kazandın?"

"Elbette."

Kâseyi kapıp Claybourne'a gülümsedi. Dudaklarında beliren muzipçe kıvrım her zamanki etkisini göstermiş, Claybourne mide-sine yumruk yemiş gibi olmuştu. "Öyleyse memnuniyetle kabul ediyorum. Bunu iyi amaçlar için kullanayım ki günahların aklansın."

Sesi biraz alaycıydı ama bakışları hüznle lekelenmişti.

"Benim günahlarımı kimse aklayamaz Frannie, bunu biliyorsun." Elini sallayarak bu konunun tartışmaya bile açık olmadığını belirttikten sonra Frannie'nin masasının önündeki kalın minderli koltuğa oturdu. "Bayağı geç saate kalmışsın."

"Jack'in mali durumunu takip etmek inanılmaz zaman alıyor. Şaşırtıcı bir kazancı var."

"Zengin biri olarak ölmek istiyorsan günaha yatırım yap deyip durur."

"Zengin öleceği kesin ama bu bir yandan da biraz üzücü. Parasını zevk alacağı bir şeylere harcamalı."

"Bence zengin adamların parasını almaktan zevk alıyor." Cümle-nin sonuna doğru aksanı azalmış, sokak kökeni ortaya çıkmıştı. Frannie'nin yanındayken kolayca hata yapabiliyordu çünkü aynı kökenden geliyorlardı.

"Ama mutlu mu ki?" diye sordu Frannie.

"Hangimiz mutlu ki?"

Kadının gözleri dolmuştu...

"Kahretsin, Frannie..."

Elini kaldırdı. "Sorun yok. Sadece biraz sinirim bozuk. Ayrıca mutlu olduğumu iddia edemesem de halimden gayet memnun olduğuma inanıyorum."

Şimdi ona sonsuz bir mutluluk teklif etmenin tam zamanıydı. Ama ofisi birden berbat şekilde romantizmden uzak göründü. Ona burada evlenme teklif etmeyi nasıl aklından geçirebilmişti? Teklifin mekânı da kendisi kadar unutulmaz olmalıydı.

Yarın. Yarın teklif edecekti. Boğazını temizleyip ayağa kalktı. "Geç oldu. Gitsem iyi olur."

Frannie ona bir kez daha muzipçe gülümsedi. "Gitmeden beni ziyarete gelmen büyük incelik. Claybourne'un kazançlarıyla dolu bakır kâseye dokundu. "Bağışın için teşekkür ederim."

"Almayı kabul etsen daha fazlasını meşru kaynaklardan verirdim."

"Benim için fazlasıyla şey yaptın, Luke."

Ve yine, onun için yapmayı planladıklarının yanında bunun hiçbir şey olmadığını söylemek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü. Ama kelimeler boğazına saplanıp kaldı. Onun yanındayken içinden geldiği gibi konuşmaya kalktığına neden hep dili düğümleniyordu? Acaba, korktuğu gibi, kalbi olması gereken yerde yalnızca ruhunun karanlığını yansıtan kara bir delik mi vardı?

Frannie'ye her şeyi kolaylıkla söyleyebilmeliydi. Sonuçta ikisi de birbirinin hayatındaki en kötü şeyleri bile biliyordu. Nasıl oluyordu da bunları paylaşmak, en büyük güzelliği paylaşmaktan daha kolay geliyordu?

Geriye bir adım attı. "Herhalde yarın görüşürüz."

“O zaman verdiğin parayı tam olarak nasıl kullanmayı planladığımı anlatırım.”

“Nasıl dilersen öyle kullan, Frannie. Herhangi bir şartım yok. Bana açıklama borçlu değilsin.”

“Yetimlerle bir arada olduğunda hiç rahat edemiyorsun, değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun? En iyi arkadaşlarımdan hepsi yetim.”

“Feagan’ın neşeli bahtsızlar grubu. Sıradışı bir topluluk olduğumuz kesin.”

“Bunun tek sebebi gençliğimizdeki zor şartları aşıp oldukça başarılı olmamız.”

“Şansımızın dönmesini hepimiz büyükbabana borçluyuz. Seni kurtardığında hepimizi kurtarmış oldu.”

“Tabii gerçekten büyükbabamsa.”

“Nasıl hâlâ şüphe duyabilirsin?”

Neredeyse gerçeği söyleyecekti ama yaşadığından emin olduğu bu yalanı Frannie’nin onaylamayacağını düşündü. Çekici görüldüğünü umduğu bir gülücük attı. “İyi geceler, Frannie. Tatlı rüyalar.”

Kendisi uykuya daldığında onu yalnızca kâbuslar beklerdi.

Frannie başka sorularla sıkıştıramadan uzun adımlarla odadan çıktı. Önceki hayatı tekrar canlandırmaktan keyif aldığı bir alan değildi. Bazen geçmişiyse bu kadar iç içe biriyle evlenmek istemesi garibine gidiyordu. Frannie yanında olursa geçmişinden asla kaçamazdı ama belki onunla daha iyi yüzleşebilirdi.

Ön kapıya varmak üzereyken arkasından bir ses duydu: “Bana beş pound borcun var, Luke.”

Aniden durup döndü ve Jack Dodger’ın sert ve karanlık suratında kendini beğenmiş bir sırıtişla kasıla kasıla kendine doğru yürüdüğünü gördü.

“Bunu bilemezsin,” dedi Jack önünde durunca.

“Frannie’ye evlenme teklif ettin mi yani?”

Luke içini çekip ceketinin içinden cüzdanını çıkardı ve Jack'e belirttiği miktarı ödedi. "Sana niyetimden hiç bahsetmemeliydim."

"Hayır, gerçekten yapacağına dair bahse girmemeliydin." Jack parayı cebine soktu. "Bu gece kızlarımdan birini eve götürmek ister misin," göz kırptı, "moral olsun diye?"

Luke aklına girmeye çalışan Jack'e ve buna karşı gelmekte böylesine zorlandığı için kendisine bir güzel bela okudu. Jack'in kızlarından hiçbir zaman yararlanmamıştı.

"Burdan senin kızlarından biriyle çıkarken Frannie'ye yakalanmaya niyetim yok."

"Kızı arka taraftan gönderirim. Frannie'nin haberi olmaz."

"Kızlarının dedikodu yapmadığını mı sanıyorsun?"

"Ağzları sıkıdır. Israr ediyorum."

Luke bir düşündü ve kafasını salladı. "Hayır, sevgimden şüphelenmesine sebep olacak bir risk alamam."

"Bunca yıldır bekâr hayatı yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır ama senin kızlar gibi benim de ağzım sıkıdır." Bu hizmeti sunan tek yer Dodger'ın Misafir Salonu değildi. Hem Luke'un başka yerlerden bulduğu gizli ilişkilerin Frannie'nin kulağına gitmesi daha zordu. Birkaç yıl süren bir ilişkisi bile olmuştu ama Luke artık Frannie'ye evlilik teklif etme zamanının geldiğine karar verince yolları ayrılmıştı.

"Tanrı aşkına, Frannie burda çalışıyor. Erkeklerin bazı dürtüleri olduğunun farkında."

"Benim dürtülerim hakkında meraklanmasına izin vermeyeceğim. Yakınlık duyduğun biri olsaydı belki beni anlardın."

"Ben kadınımlı satın almayı tercih ederim. Böyle yanlış anlaşılmalara yaşanmıyor."

Luke'a kalırsa gerçek bir arzuya da şans bırakmıyordu.

"Ee, yarın için de her zamanki bahsimize girelim mi?" diye sordu Jack.

"Elbette."

"Sen bunu görevi edineli neredeyse bir yıl oluyor. Arkadaşların sırtından zengin olmaktan zevk almıyorum, o yüzden yarın hallet, olur mu?"

"Zevk almıyorsan şu lanet olası bahislere girmeyi bırak!"

"Bahislere karşı zaafım olduğunu biliyorsun." Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Kart oyununda da seni pek yenemiyorum."

"Yarın. Yarın teklif edeceğim," dedi Luke yeniden ikna olmuş bir şekilde.

Jack omzuna vurdu. "Sen yine de yanında bir beşlik bulundur."

Luke bilmiş bilmiş sırttan Jack'in yüzünü yumruklamamak için kendini tutmayı başardı. Frannie nasıl Luke'a olan borcunu asla ödeyemezse, Luke da aynı şekilde Jack'e borçluydu.

Luke uzun adımlarla binadan çıkıp sisle örtülü geceye yürüdü. Kemikleri hemen sancımaya başladı; soğukta uyuduğu sayısız geceden bir yadigârdı bu. Şimdi sırf imkânı olduğu için konutlarındaki odaları dayanılmaz şekilde sıcak tutuyordu. Gençliği pek konfor içinde geçmediği için şimdi her türlü lüksün tadını çıkarıyordu. Saçma harcamalar yapan tuhaf ve savurgan biri olarak ün salmıştı. Ama lanet olası canı ne kadar istiyorsa o kadar harcama yapabiliirdi. Jack'le olan ortaklığı bunu garantiliyordu.

Evet, günaha yatırım yapmak oldukça kazançlıydı.

Arabasına varmak üzereyken özel üniformalı uşağı kapıyı açıp hafifçe öne eğildi.

"Dosdoğru eve," dedi Luke içeri girerken.

"Başüstüne, efendim."

Kapı kapandı, Luke minderli koltuğunda arkaya yaslandı. Yayı araba ileri doğru sarsıldı. Pencereden dışarıyı seyreden Luke girdap gibi dönen gri sis dışında pek bir şey göremiyordu. Ama pek umurunda değildi, nasılsa rüyalarında kalıcı bir yeri vardı.

Gerçi pek rüya gördüğü söylenemezdi. Rüya görebilmek için uyumak gerekirdi ve Luke nadiren uzun süreliğine uyurdu. Herhalde hepsi aynı durumdaydı. Feagan'ın çocukları. Yaptıkları şeyler yüzünden aralarında bir bağ vardı. Soyluların asla akıl erdiremeyeceği bir çaresizlikle yapılmış şeylerdi onlar.

Dünyada bulunduğu yeri tam olarak içine sindirememesinin pek çok sebebinden biri buydu. Yaşlı beyin vefatından kısa bir süre sonra katıldığı baloda yeni Claybourne Kontu olarak onun yerini alacağı ilan edilmiş, merdivenlerin tepesinde ismi duyurulduğu anda tüm kalabalığın üstüne bir sessizlik çökmüştü. Salonun içinde dolanıp durmuş, varlığını sorgulayacak olanlara meydan okumuştı. Kimse onun bakışlarına karşılık verememişti.

Hafızasının uzak bir köşesinde çırpınan bir görüntü vardı. Genç bir leydi onun bakışlarına karşılık vermeye cesaret etmekle kalmamış, ona büsbütün meydan okumuştı. Nedenini bilmiyordu ama ara sıra o kadını düşünüyordu. Frannie'ye hiç benzemiyordu. Orada zarif gece elbisesinin içinde, sarı saçlarının her teli kusursuzca kıvrılıp toplanmış şekilde dururken şımartılıp pohpohlanmış birine benziyordu. Asiller zümresinin bir parçası olma fikrinden tiksınmesinin sebeplerinden biri buydu. Acı çekme hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bir lokma yiyecek için dilenmenin ne kadar küçük düşürücü olduğunu bilmiyorlardı. Dilenerek yeterince bozukluk kazanamadıklarında ve başkalarının cebinden yeterince mendil araklayamadıklarında gelen bastonun yakıcı sızısına alışkın değillerdi. Yakalanma korkusunu bilmiyorlardı. Çocuklar bile hapse yollanıyor, bazen hantal gemilerle Avustralya veya Yeni Zelanda'ya gönderiliyor, hatta nadiren de olsa idam ediliyorlardı.

Araba durdu, kapı açıldı, Luke aşağı indi. Londra'daki malikânesine vardığında her zaman küçük bir suçluluk hissedirdi. İki düzine aile orda rahatlıkla yaşayabilirdi. Onun yerine kendisi ve iki düzine hizmetçisi yaşıyordu. Tabii Frannie'yle evlendiğinde bu

durum değişecekti. Kısa bir süre sonra bu koridorlarda çocuklar koşturmaya başlayacaktı. Anne babalarınınkinden çok daha nazik bir hayat deneyimleri olacaktı.

Dev ön kapı açıldı. Kâhyasının hâlâ uyanık olmasına şaşırmıştı. Luke her saatte ayaktaydı, canı istediği zaman gelip giderdi. Hizmetçilerinin kendi geç saat alışkanlıklarına uyum sağlayan hayatlar sürmelerini beklememişti.

Fitzsimmons, Luke'un yaşlı beyle birlikte burada yaşamaya gelmesinden çok önceden beri malikâneyle ilgileniyordu. Kâhya bir önceki konta ölümüne sadıktı ve Luke'un bildiği kadarıyla bir kere bile yaşlı beyin Luke'u torunu olarak görmesini sorgulamamıştı.

Kapı kapanınca Luke şapkasını çıkarıp kâhyaya uzattı. "Ben dönene kadar ayakta kalman gerekmediğini daha önce söylemiştim."

"Evet, efendim ama bu akşam böylesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Neden ki?" diye sordu Luke, eldivenlerini çıkarırken.

"Akşam bir hanımefendi ziyarete geldi."

Luke durgunlaştı. "Kim?"

"Söylemedi. Hizmetçilerin kapısını çaldı, sizinle konuşmasının çok ama çok önemli olduğunu, kendi sözleriyle ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi. Ondan beri kütüphanede bekliyor.

Luke koridora doğru baktı. "Ve kim olduğu hakkında hiç fikrin yok?"

"Hayır efendim, yine de en üst sınıftan biri olduğunu tahmin etme cüretinde bulunacağım. Öyle bir havası var."

Yıllar içinde üst sınıftan birkaç hanım Luke'un yatağını merak etmişti. Pek çok kişinin özeneceği bir bolluk içinde yaşıyordu ama kalıcı bir şey vadetmediğini her zaman açıkça belirtirdi. Bazı hanımların tek istediği bir süre şeytanla oynamaktı. Ama hiçbir ziyaretlerinin ölüm kalım meselesi olduğunu iddia etmemişti. Ne kadar da dramatik. Gecesinin geri kalanı belli ki eğlenceli gececekti.

Eldivenlerini Fitzsimmons'a verdi. "Kimse rahatsız etmesin."

"Tabii efendim."

Merakı tavana vurmuş şekilde koridoru uzun adımlarla geçti. Kapının dışında bekleyen uşak yoktu. Böyle geç bir saatte hizmetine ihtiyaç duyulabileceğini düşünmek için sebebi yoktu. Luke kütüphaneye girip kapıyı arkasından vurdu. Ziyaretçisinin süngüsünü düşürmek için görkemli bir giriş.

Pencerenin önünde durmuş karanlık ve sisle örtülü bahçeyi izleyen kadın irkilerek döndü. Kürklü mantosunun başlığı omuzlarına örtülmüştü. Boğazıyla göğsü arasındaki teninin hoş görüntüsünü mantonun çengeli engelliyordu. Pelerinin altına baştan çıkarıcı giysiler giymişti ve anlayamadığı bir şekilde, Luke birden baştan çıkarılmaya çok müsait hissetmeye başlamıştı.

"Leydi Catherine Mabry, yanılmıyorsam," diye ağır ağır konuştu, bir yandan da kadının teninden yayılan narin bir gül kokusunu arımsatan pahalı parfümü hissedene dek ona doğru yaklaştı.

Mabry'nin mavi gözleri hafifçe büyüdü. "Beni tanıdığının farkında değilim."

"Herkesi tanımayı işimin bir parçası sayıyorum."

"Beni işinizin bir parçası mı kabul ediyorsunuz?"

"Ah, evet Leydi Catherine. O gece baloda bana meydan okurken istediğiniz bu değil miydi?"

"Pek sayılmaz, hayır," diye mırıldandı kadın.

Büyülenmiş halde, yutkunurken narin boğazında oluşan belli belirsiz kıpırtıyı seyretti; burada olmaktan pişmanlık duyduğuna dair tek belirti buydu. Hatırladığından daha güzeldi, belki de olgunlaşmak ona yakışmıştı ve hâlâ bakışlarına karşılık verecek cesareti vardı. Belki de yoktu. Bir saniyelik tereddütle bakışlarını kaçırıp dudaklarını yaladı. Bu daha özel bir şeylerin davetçisiydi.

Luke, çenesinin altındaki yumuşak tenin üstünde parmaklarını gezdirdiğinde bakışları hemen geri döndü. Elinin altında nabzının

hızlandığını, alevlere yaklaşılmaya kalkan ve artık kaçış yolu olmadığını fark eden küçük bir güve gibi çırpındığını hissedebiliyordu. Baştan çıkarma sanatında acemi olduğu belliydi ama önemi yoktu. Luke zaten hepsinin oyununu görebilecek kadar deneyimliydi.

“Neden burada olduğunu biliyorum,” dedi alçak, kışkırtıcı bir sesle. Yatağını süsleyen ipek çarşafların altında uzanmaları için bir başlangıçtı bu.

Narin kaşlarını buruşturdu. Yüz hatları enfes şekilde kusursuzdu, doğa tarafından özenle oyulmuş ve hayatın acımasızlığı yüzünden hiç bozulmamıştı.

“Nereden?..” diye söze başladı genç kadın.

“Beni evlilik tuzağına düşürmeye çalışan ilk kadın olduğunu sanma. Ben kolay yakalanmam.” Parmağını teninin üzerinde aşağı doğru kaydırıp boğazındaki çengele ulaştı. “Hiç şüphesiz koruman hemen pencerenin arkasında bekliyor, ortaya çıkmak için en uygun anı bekleyerek bizi izliyordur.” Marifetli elleriyle çengeli gevşettikten sonra dikkatlice pelerini omuzlarından kaydırıp yere düşmesini sağladı.

Kadının sunduğu her şeyin engelsizce ortada olması karşısında vücudu kasıldı. Altında bir kadın olmadan fazlasıyla uzun zaman geçirmişti. Kapanına takılsa bile kolayca kaçabilirdi. Yüzünü kavrayıp nefesleri birbirine karışana kadar yakınlaştı. “Ama giysilerini çıkardığıma da şahit olsa, beni kollarına alıp coşkuyla bağırıldığını da görse, seninle evlenmeyeceğim,” diye fısıldadı.

Nefesini tuttuğunu hissetti.

“Bir zamanlar lekelenmiş olan itibarını geri vermeyeceğim.” Luke dudaklarıyla hafifçe onun dudaklarına değdi. “Hamile kalırsan sana saygınlık sağlamayacağım. Şeytanla vals yapmanın bedeli cehennemde yaşamaktır.”

Ağzını sıkıca onunkiyle birleştirdiğinde bu kadar kolay boyun eğmesine hiç şaşırmadı. Buraya onu tuzağa düşürmek için gel-

mediyse bile onun gözünde ne olduğunu biliyordu. Bir meraktan fazlası değildi. Arkasından soyu sorgulanmayan bir lordla saygın bir evliliğe adım atmadan önce yapılan küçük bir yaramazlık.

Dudaklarını ayırmaya zorladığında karşı koymadı. Dilini ağzına sokup her yerinde gezdirdiğinde inledi. Marby'nin elleri ceketinin yakalarında ve Luke bir anlığına onun sarsıldığını hissetti. Bu onda öyle güçlü bir ihtiyaç uyandırdı ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Onu ve kendi zayıflığını lanetlerken bile baştan çıkarılmaya karşı direnmeye niyeti olmadığını fark etti. Onunla birlikte olurdu. Kapısına gelerek kendisi kaşınmıştı. Her zaman sunulan fırsatları değerlendiren bir adam olmuştu ve Marby de ona tutku fırsatı sunuyordu. Çok uzun zamandır arzularını serbest bırakmamıştı. Marby bu akşam ona sunacağı her şeyden yararlanabilirdi ama o kadar. Sabah olduğunda ondan tek alabileceği anılar olacaktı.

Ağzını onunkinden ayırıp yüzünü ellerinin arasında tutarak gözlerine baktı. "Bunu gerçekten istediğinden emin ol, Leydim çünkü daha sonra geri dönüşü olmayacak.

Kısa kısa soluyarak başını salladı. "Buraya gelme amacımı yanlış anladınız."

"Öyle mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Marby başıyla onayladı. "Kurtulmak istediğim biri var. Duyduğum kadarıyla bu işi en iyi halledecek kişi sizmişsiniz."

İkinci Bölüm

Catherine kalpleri neredeyse aynı düzensiz ritimle atacak kadar Claybourne'a yakın olmasaydı, onun ölümcül bir darbe aldığını düşünürdü. Fakat oldukça hızlı toparlanıp Catherine'in bedenini bırakarak geri adım attıktan sonra yüzü tekrar okunmaz bir maskeye döndü.

Odaya ilk girdiğinde de böyle anlaşılmaz bir ifadesi vardı. Kâhyasının onu bekleyen bir kadın olduğunu söylediğinden emin olsa da, Claybourne bekleyenin o olmasına hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Onda bir duygu gördüğü tek an öpüşürken geri çekildiği andı ve bu duygunun arzu olduğuna yemin edebilirdi. Özellikle kendisine duyulan bir arzu muydu? Bu pek olası değildi. Şüphesiz serbest kalan bir ihtirastan fazlası değildi ve önünde hangi kadın olduğunun önemi yoktu.

Saygınlığın uçlarında gezinerek çapkınlık yaptığı biliniyordu ve şüphesiz başkalarını da kendiyile birlikte uçuruma sürüklemeye alışkındı.

Ama sonsuz bir utanç duysa da, bunun hoş bir son olacağını düşünmeden edemiyordu. Günahların pusuda beklediği aklının gizli köşelerinde onun tarafından öpülmeyi hayal etmişti ama en

çılgın fantezilerinde bile dudaklarının böyle yumuşak, ağzının böyle sıcak, dilinin böylesine kararlı olabileceğini düşünmemişti. Ağızlarıyla yaptıkları şey medeni olmaktan çok uzaktı ama geri adım atması gerektiğini, reddetmesi gerektiğini, ona tokat atması gerektiğini bildiği halde tek istediği daha da ileri gitmek olmuştu. Onda daha önce hiç karşılaşmadığı bir tat vardı. Cüretkârca keşfe çıkıyor, Catherine'i öğrendiği tüm nezaket kurallarını unutmaya teşvik ediyordu.

Dudaklarının üzerinde gezinen ağzı Catherine'in vücudunun delice titremesine ve daha önce hiç duymadığı bir arzuyla yanmasına sebep olmuştu. Kendini bıraksa onun çektiği yöne doğru gidebilirdi ancak söz konusu olan mesele kendi arzularını tatmin etmekten daha önemliydi. Az önce söylediklerine bakılırsa Catherine de diğer pek çok kadın gibi cazibesine kapıldığı takdirde ona saygısı kalmayacaktı. Oysa oyunun başında üstünlüğün Catherine'de olması gerekliydi.

Claybourne sırtını dönüp üzerinde çeşitli kristal içki şişeleri bulunan küçük bir masaya yürüdü. Şişelerden birinin kapağını açıp önce bir kadehi, ardından bir diğer kadehi amber rengi sıvıyla doldurdu.

"Kurtulmanız gerekiyor, öyle mi? Ne kibar bir deyim. Sanırım birini öldürtmekten bahsediyorsunuz," diye açıkça belirtti.

"Evet." Catherine yere uzanıp kürklü mantosunu topladı, sanki titremesini önleyen bir gücü varmış gibi mantoyu sıkı sıkı tuttu. Kahretsin, içinden ona doğru uzanmak, ellerini sırtında ve omuzlarında gezdirmek geliyordu. Parmaklarıyla gür siyah saçlarını taramak istiyordu. Vücudunu onun vücuduna bastırmak istiyordu. Doğrusu, bu şeytanla vals yapmaktı. Tanrı affetsin, onunla yatmak istiyordu.

Sehpadan dönüp bir kadehi ona uzattı. Catherine yutkundu, içindeki kıpırtıyı dışarı yansıtmamaya çalışarak kadehi almak için

uzandı. Sağ başparmağının iç kısmında, sanki biri tarafından art arda bıçaklanmış gibi görünen bir dizi kabartı gözüne takılınca bir an durakladı. Biraz daha inceleyince bıçaktan fazlasının kullanıldığını fark etti. Yanıklar da vardı.

"Baktıkça daha güzel görünmeyecek."

Catherine bakışlarını hemen ona çevirdi. "Özür dilerim. Ben..." Söyleyebileceği bir şey yoktu, bu yüzden sadece kendine uzatılan kadehi aldı. "Teşekkür ederim." Bakışları onun üzerinde dolaştı. Hor görerek. Catherine'in tek yapabileceği başını dik tutmaya devam etmekte ve o da bunu yaptı.

Claybourne hızlıca yanından geçti, bir koltuğa oturup küstahça yayıldı. Bir beyefendi olduğuna, onu bir hanımefendi gibi bulduğuna dair görünürde en ufak bir ipucu kalmamıştı.

Oysa gerçekte o sıcak uysal dudakları Catherine'in dudaklarına değdiği anda beyefendiliği de bitmişti. Dudaklarını ısrarla aralayıp dilini içeri davet ettirini düşündüğünde şu an bile vücudunu ateş basıyordu. Davetsiz misafiri geri çevirmeyerek o da leydi olmayı bırakmıştı ama eski terbiyeli haline dönerek mevkisini kolaylıkla geri kazanabilirdi.

Kont, büyük bir yudum aldıktan sonra kadehi tutan eliyle karşısındaki koltuğu işaret etti. Titreyen bacaklarının ne kadar daha dayanabileceğinden emin olmayan Catherine zarıfça oturdu. Dik durmaya özen gösteriyordu, karşısındaki adam centilmen olmaktan vazgeçmiş olsa da kendisi bir leydi olmaya kararlıydı. İlk geceden beri en az bin kere onun karşısında olmayı hayal etmişti ama bu şekilde değil. Hep bir balo salonunda olurlardı, kalabalığın arasından göz göze gelirlerdi...

"Kim?" diye sordu.

Bu kaba üslup Catherine'i şimdiki zamana geri getirdi. Kadehini iki eliyle kavradı. "Efendim?"

Claybourne tahammülsüzlükle iç çekti. “Kimin öldürülmesini istiyorsun?”

“Yapmayı kabul ettiğinizden emin olana kadar bunu size söyleyemem.”

“Neden?”

“Çünkü eğer yapmayacaksanız onu uyarmanızı istemiyorum...”

“Hayır,” diye kabaca sözünü kesti.

Hayal kırıklığı bir tokat gibi çarptı. Aklından tartışmayı geçirdi ama aralarında geçen öpüşme ve sonrasında durumuna karşı tamamen ilgisiz kalması karşısında neredeyse perişan haldeydi. Vücudunu sarsıp duran küçük çarpıntıları küçümseyerek ayağa kalktığı anda mümkün olduğunca ağırbaşlı şekilde ayrılmaya kararlıydı. “Öyleyse zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Hayır,” dedi Kont bir kez daha. “Yapmayacağım anlamında söylemedim. Yanlış soruyu yanıtlıyordunuz, o yüzden hayır dedim.”

“Efendim?”

“Kim olduğunu neden söylemediğinizi sormuyordum. Neden öldürülmesini istediğinizi soruyordum.”

“Ah.” Tekrar yerine oturdu. Uçmayı yeni öğrenen yavru bir kuş gibi içine tekrar umut dolmuştu. “Korkarım bunu da söyleyemem.”

Kont kadehinin ucundan onu inceleyerek brendisinden bir yudum daha aldı. Catherine’in tek yapabildiği şey kıpırdamadan durmaktı. Klasik anlamda yakışıklı sayılmazdı. Burnunun üst tarafı, sanki zamanında kırılmış gibi hafif eğri ve yamuktu. Bu durum aksi halde fazla zarif görünebilecek olan yüzüne garip şekilde sertlik katıyordu. Tıraş olma zamanı gelmişti ama herhalde gecenin bu saatinde her erkek aynı durumdaydı. Öpüştükleri sırada siyah sakallarının çenesinde ve yanaklarında sürtündüğü yerleri hâlâ hissedebiliyordu.

Gözlerini kapayıp bu şehvetli görüntülere ve vücudunun gösterdiği utanç verici tepkilere karşı koydu. Dudakları hâlâ şişti ve

sızlıyordu. Bir gün tekrar eski normal hallerine dönecekler mi diye merak etti. Görünüşe göre cehennemin derinlerinde yaratılmış olmak bir erkeğin her yönden fazlasıyla ateşli olmasına sebep oluyordu. Catherine kendisinin yanıp küle dönmüş olmamasına şaşırıyordu.

"Kaç erkekle öpüştün?" diye sordu aniden.

Gözleri hızla açıldı ve (Kahretsin!) hareketlenmişti. Yalan söylemeyi düşündü ama hile yaparak ne kazanacaktı ki? Zaten tahminen Claybourne ikisine de yetecek kadar hile yapıyordu. "Yalnızca bu gece."

Bir kez daha büyük bir yudum alarak kadını dikkatle inceledi. Catherine bundan hoşlanmıyordu. Hem de hiç. Bu ona balodaki ilk geceyi hatırlatıyordu. Bakışlarıyla sanki ona değer biçer gibiydi ve Catherine sonunda pek değeri olmadığını hissetmişti.

"Fakat buraya öpüşmekten bahsetmeye gelmedim. Buraya gelme sebebim..."

"Evet, evet, senin için birini öldürür müyüm diye sormak. Ve bu kişinin ne yaptığını söylemeden ölmeyi hak ettiği konusunda sözüne inanmamı bekliyorsun. Yani suçu seni dansa kaldırmamış olmak da olabilir."

"Şüphesiz o kadar basit biri olduğumu düşünmüyorsunuzdur."

"Hakkında çok az şey biliyorum, Leydi Catherine, gecenin ortasında bir beyefendiyi kaygısızca ziyaret edebilmeniz dışında. Belki de bir beyefendiyi ziyarete gittiniz, sizi tersledi ve bu ağrınıza gitti."

"Gecenin ortasında beyefendileri ziyaret etmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Hareketleriniz tam tersini söylüyor."

"Herkesi hareketleriyle mi yargıyorsunuz?"

"Sözlere kıyasla daha çok şey anlatıyorlar."

"Aldatıcı sözler konusunda oldukça deneyimli olduğunuza şüphe yok."

Alaycı bir gülümseme taklidiyle ağzının bir köşesi hafifçe yumuşadı. “Karşısındaki beyefendiden bir isteği olduğunda çoğu kadın onun suyuna gider.”

Aşağıya, elindeki kadehe baktı. Acaba içindekini içerse kadehin dibinde gerileyen cesaretini bulabilir mi diye merak etti. “Hakaret etme gibi bir niyetim yoktu.”

“Yok muydu?”

Gözlerini kaldırıp ona baktı. “Evet, sanırım vardı.”

Claybourne’un gözleri hafifçe büyüdü, cevabın dürüstlüğüne şaşırmış gibiydi.

“Pekâlâ, bu beyefendi öfkeni kazanacak ne yaptı? Elbisenle mi alay etti? Vals yaparken ayağına mı bastı? Solmuş çiçekler mi hediye etti?”

“Sebeplerim bana aittir efendim. Söylemem için beni kışkırtamazsınız. Aramızdaki anlaşma yalnızca bunu halletmeyi kabul etmenizden ibaret olacak, o noktada kimden kurtulacağınızı size söyleyeceğim.”

“Neden kabul edeyim? Bana faydası nedir?”

“Hizmetiniz karşılığında size cömert bir ödeme yapacağım.”

Kitapla dolu rafların sıralandığı duvarların arasında yankılanan şiddetli kahkahası nedense burada hiç garip kaçmamıştı. Sanki burada erkeksilik hüküm sürüyordu ve daha nazik yapılı hiçbir şeye yer yoktu. “Leydi Catherine, kesinlikle ihtiyaç duymadığım tek şey paradır.”

Onu pazarlıkta güçsüz bırakacak olan bu korkutucu durum daha önce aklına gelmişti. Ona ne sunabilirdi? Hiçbir şeyi hayır-severlikten yapmayacak bir adam olduğunu bilecek kadar fazla söylenti işitmişti. “Öyleyse neye ihtiyacınız var efendim?”

“Sende olan hiçbir şeye.”

“Mutlaka mevcut durumunuzun sağlayamadığı bir ihtiyacınız vardır.”

Ayağa kalktı. "Sırf sen istiyorsun diye bir adamı öldürmeme sebep olacak bir ihtiyacım yok. Buraya gelerek zamanını boşa harcadın. Çıkış yolunu biliyorsun."

Onu başından savarak tekrar köşeye yürüyüp kadehini doldurmaya başladı. Catherine yalvaracak değildi ama bu kadar kolay vazgeçmeye de niyeti yoktu. Ayağa kalktı. "Uğrunda her şeyi yapmaya razı olacak kadar çılgınca istediğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Ölmesini bu kadar çok istiyorsan kendin öldür."

"Becerememekten korkuyorum. Sanıyorum iş ciddiye bindiğinde görevi tamamlayabilmek için belirli bir kişiliğe sahip olmak gerekli."

"Mesela benim gibi bir adam? Katı yürekli bir piç?"

"Siz... siz öldürdünüz mü? Amcanızı öldürdünüz mü?" Bu küstah soruyu sorduğuna inanamıyordu. Durdurmaya fırsat bulamadan kelimeler ağzından hızla dökülmüştü.

Amber rengi sıvıyı başına dikip kadehine biraz daha doldurdu. "Hangi yanıtı tatmin olursun Leydi Catherine?"

"Dürüst bir yanıtın."

Hafifçe yan dönüp Catherine'in bakışlarıyla buluştu. "Hayır, amcamı öldürmedim."

Ve gözlerindeki sarsılmaz bakış sayesinde tamamen gerçek olduğu ortada olan bu yanıtı rağmen, Catherine'in ensesindeki ince tüyler havaya dikildi, artık onun yakınında bulunmayı kesinlikle istemiyordu. Buraya gelmekle aptallık etmişti ama çaresizlik sıkça aptallar yaratırdı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim."

"Sorun değil Leydi Catherine. Öpücük gecemin işgaline değdi."

Mağrurca çenesini kaldırdı. "Ne yazık ki ben aynısını söylemeyeceğim."

Kütüphaneden onun karanlık kahkahası eşliğinde çıkarken bu sesin rüyalarının içine sızacağından şüphesi yoktu, tıpkı dudaklarına bastıran dudaklarının hatırası gibi. Şeytanı ziyaret etmek

bir hataydı ancak bu yaptığının geri dönüp başına bela açmaması için dua edebilirdi.

Lanet olsun ona. Lanet olsun. Lanet olsun.

Dolgun brokar koltukta uzanan Luke, viskinin sonunu akıttıktan sonra şişeyi duvara savurdu. Nefes nefese, başını arkaya düşürdü. Oda etrafında dönüyor, karanlık üstüne geliyordu. Üçüncü şişeyi bitirmişti. Son bir şişe daha yeterli olurdu. Son bir şişe onu topa tutan kaybolan masumiyetin dehşet verici görüntüleri karşısında hissizleşmesini sağlardı. Son bir şişe hepsini aklının en karanlık köşesine tıkartdı. Son bir şişe tüm vicdan azabını, suçluluk duygusunu ve pişmanlığı yutardı.

Diğerleri Tanrı'ya dua ederken o yapılması gerekeni yapabilmek için ruhunu şeytana teslim etmişti. Şimdiyse aptal bir çocuk ondan bunu tekrar yapmasını istiyordu.

Kahretsin!

Saçma sapan balolar için ona davetiyeler yollamıştı, sanki önemlilermiş gibi, sanki onunla geçireceği bir akşam zamanına değermiş gibi. Azap hakkında ne biliyordu? Cehennem hakkında ne biliyordu? Ricasını yerine getirmek, yalnızca onu da bunun içine sürüklemek anlamına gelirdi ve bir adım atarsa bir daha asla kaçamazdı. Bu gerçeği yeterince iyi biliyordu.

Yere doğru uzanıp koltuğun yanına dizdiği küçük ordudan başka bir şişe aldı. Buna benzer çok gece geçirdiğinden yanında bir kadın yoksa rahatlamak için yapması gerekeni biliyordu.

Kahretsin, Jack'in kızlarından birini getirmeliydi. Frannie bile onu teselli edemezdi. Kendisini pençesine alan bu çaresizlikle şu an Frannie'ye katlanmayı beceremezdi. İhtiyacı olan, şiddetli tepkilerine ürkmeden dayanabilecek kadar güçlü bir kadındı, korkudan sinmeyecek bir kadın, içindeki vahşi hayvana seslenebilecek ve onu evcilleştirme arzusu olmayan bir kadın.

Aklını altında Leydi Catherine Marby'nin acıyla kıvrandığı bir görüntü kapladı ve yarısı boşalmış şişeyi odanın karşısına fırlatıp attı. Ona bir kez daha lanet etti. Medeniliğini korumak, köklerine dönmek için onca mücadele vermişti ve o tüm hepsini bozmayı başarmıştı. Onu kollarına alıp kaldırmalı ve yatak odasına taşımalıydı: Neler yapacak kapasiteye sahip olduğunu ona her şeyiyle göstermeliydi.

Cinayet mi? Tanrı aşkına, daha önce kanıtladığı üzere bundan çok daha kötüsünü yapmaya yetenekliydi.

Lucian Langdon'un Günlüğünden

Öldürdüğüm adamın ismini bilmiyordum. Kaderin onu bir unvanın mirasçısı ilan ettiğini bilmiyordum.

Tek bildiğim Frannie'ye zarar verdiğiydi; acımasızca ve merhamet göstermeden. Bu yüzden onun yargıcı, jürisi ve celladı olma işini kendim üstlendim.

Ne yazık ki adaleti yerine getirme telaşıyla gerekli önlemleri almadım. Bir şahit vardı ve hızlı şekilde tutuklandım. Şimdi dönüp baktığımda tek başıma onun kaderini belirleyecek bilgiye sahip olduğumu düşünerek ne kadar kibirli davrandığımı görebiliyorum. Fakat sekiz yaşında tutuklanmış biri olarak yargı sistemiyle son derece içli dışlıydım. Üç sene hapiste yattım. Suçumun işaretini sağ başparmağımın üstünde taşıyordum. Hassas deriye kazınmış, hırsız anlamına gelen bir H harfi. Tutuklanmamdan bir yıl sonra suçluları böyle zalim bir yöntemle işaretleme uygulamasının durdurulması gerektiği kararlaştırıldı. Ve durduruldu.

Hapishanenin hoş bir yer olmadığını biliyordum. Bazı suçluların dev hantal gemilerle İngiltere kıyılarından uzaklara taşındığını biliyordum fakat ayrıntıları bilmediğim için doğruluğunu yargılayamazdım.

Daha önce bir iki kez halka açık idam izlemiştim. Zor bir ölüm şekline benziyordu.

Yine de Frannie'yi inciten adamın ceza almaması veya küçük bir cezayla sıyrılması riskini alamazdım. Bu yüzden onu ben öldürdüm.

Beni tutuklayan polis görevlisi, yakında bedenimin rüzgârla dans edeceğini söyledi. Onun kasvetli öngörülerini metanetle dinledim çünkü pişman değildim. Birisi sevdiklerimize zarar verdiğinde üzerimize düşeni yapmamız gerekir. Ve ben Frannie'yi her zaman sevmiştim.

Whitehall Palace'ta bir sorgulama odasında beklemekteydim ki içeri yaşlı bir bey getirdiler. Gözleri intikam ateşiyle yanıyordu ve kimse söylemeden onun öldürdüğüm kişinin babası olduğunu anladım. Giyiminden ve tavrından beni cehenneme gönderecek kadar güç sahibi biri olduğu anlaşılıyordu.

Çok uzun bir süre gözlerini bana dikti, ben de ona karşılık verdim. Tutuklandığımdan beri ismim dışında ağzımdan tek bir söz çıkmamıştı. Suçlamaları ne inkâr ne de kabul ediyordum.

Feagan tutuklanmamız halinde, "Dilinize hâkim olun," diye öğütlemişti. "Yalan da söylemeniz gerçeği de anlatsanız, onlar lafınızı kendi işlerine gelecek şekilde eğip bükerler."

Feagan'ın boş şeyler söylemediğini çok başlarda fark etmiştim. Ne dediğini bilen biriydi.

Sonra yaşlı bey çok garip bir şey yaptı. Bir adım öne geldi, eldivenli eliyle çenemi kavradı, yüzümü önce bir yana sonra diğer yana çevirdi. "Daha çok ışık lazım," dedi.

Kendimi iyice meydanda hissedene kadar masaya yeni fenerler getirilip yakıldı. Yaşlı beyin gözlerindeki kızgınlık giderek yumuşayıp hiç tanımadığım bir duyguya dönüştü.

Bir müfettiş, "Ne oldu efendim?" diye sordu.

Yaşlı bey dişlerini sıkarak, "Sanırım benim torunum," dedi.

"Kayıp olan torununuz mu?"

Yaşlı bey başıyla onayladı, ben ise içinde bulunduğum beladan bir çıkış yolu gördüm. İnsanları çözmek eski bir becerimdi. Yaşlı beyin ne istediğini biliyordum. Sorduğu soruları yanıtlarken torununun ben olduğuma inanmasını sağladım.

İkna olduğu zaman müfettişlerden bizi kısa bir süre baş başa bırakmalarını rica etti. Karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Oğlumu öldürdün mü?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Neden?”

O gece ilk olarak gerçekleri söyledim. Sonunda yaşlı beyi affedilebilir olduğum konusunda ikna eden de gerçeklerdi. Beni tamamen affetmesi için biraz zaman gerekecekti.

Kurtuluşum ve cezam, onun torunu olarak yaşamaktı.

Üçüncü Bölüm

Avendale Düşesi, "Korkunç derecede zor bir karar," dedi. "Hangisi daha güzel, bilmiyorum."

Bahçesindeki küçük masanın karşında oturan Catherine'i utanç verici şekilde esnerken yakaladı ama düşesin fark ettiği yoktu. Seçimlerini masanın karşı tarafına doğru itti. "Sen ne dersin?"

Catherine, "Winnie, seçtiğin şey davetiyelerin kâğıdı," dedi. "Kararın yüzünden Birleşik Krallık çökmeyecek. En çok hangisini beğendin?"

Winnie altdudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Sanırım krem rengi olan hoşuma gitti ama daha pahalı. Değer mi?"

"Eğer seni memnun edecekse fazladan masrafa değer."

"Memnun edilmesi gereken ben değilim, kocam. Kırtasiye ofisi bu öğleden sonra beni bekliyor. Benimle gelip davetiyeleri düzgün yapmama yardım eder misin?"

Winnie çocukluğundan beri Catherine'in en yakın arkadaşıydı. Winnie'nin özgüveninin azaldığını görmek Catherine'i tarif edemeyeceği kadar çok üzüyordu. "Daha önce de balo düzenledin. Düzgün davetiyeler nasıl sipariş edilir, biliyorsun."

"Ama Avendale her zaman bir konuda hayal kırıklığına uğruyor. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

Catherine Londra'da balo hazırlıklarını sahiden kafaya takan pek fazla erkek olduğuna inanmıyordu. Onlardan biriyle evlenmek Winnie'nin şanssızlığıydı. Sürekli kusursuzluk derdine düşerek Winnie'nin hayatını zehir ediyor ve tüm işlerin tadını kaçırmıyordu.

Catherine, "Kusursuz diye bir şey yoktur, olsa da herhalde oldukça sıkıcı olurdu. Yine de krem rengi olanı seçelim," dedi. "Sanki bir parça daha zarif görünüyor, davetiyeleri ben alacağım."

"Buna gerek yok."

"En azından bunu yapayım. Babamın hastalığı sebebiyle evim uygun olmadığı için baloyu seninle birlikte o güzel evinizde düzenlememe izin veriyorsun. Davetiyeleri ben hallederim."

"Yük olmayacağına emin misin?"

"Son derece eminim."

Winnie derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Yapılacaklardan bir şey daha eksildi."

"Eve dönerken kırtasiyeye uğrarım."

"Çok tatlısın."

Catherine tekrar esnedi. "Pardon."

Winnie, "Hatırladığım kadarıyla dün gece balo filan yoktu, sense geldiğinden beri gece eve geç girmiş gibi davranıyorsun," dedi.

"İyi uyuyamadım, o kadar."

"Baban sebebiyle mi? Yoksa durumu mu kötüleşti?"

Uykusunu kaçıran babası olmalıydı. Yaklaşık bir sene önceki son inme nöbetinden beri yatağa bağlı bir hastaydı. Eski halinden eser kalmamıştı. Catherine öğlenleri ve akşamları sık sık ona kitap okuyarak geçiriyor, rahat etmesi için elinden geleni yapıyordu. Yanında olamadığı zamanlar için hemşire tutmuştu çünkü tüm zamanını ona verdiğini düşünürse babasının suçluluk duyacağını

biliyordu. Gençti. Babası hayatın tadını çıkarmasını isterdi. Ama son zamanlarda bunu başarmak oldukça zordu.

“Hayır, babamın durumu aynı görünüyor, tabii konuşamadığı için emin olmak güç.”

“Kafanı kurcalayan ne peki?”

Sinir bozucu bir lord. Bir şekilde vücuduna bir tür büyü yapıp gecenin kalanı boyunca tatminsizlik içinde kıvrınmasına sebep olmuştu, gerçi Catherine sonunda yatağına girdiğinde geceden geriye pek az zaman kalmıştı. Peki onun eve o kadar geç dönmesine sebep olan ne tür bir zamparalıktı? Peki ya kendisi gibi bir kadının doğrudan nefsi sebeplerde orada olduğunu varsayması? Ancak en beter düzenbazlar kadınlara bu şekilde bakardı. Catherine bir sürtük değildi. Erdemli, saf ve görgülüydü. Buna karşın onun öpücüğüyle tanıştıktan sonra hayatının biraz yavan olduğunu fark etmişti. Ne olursa olsun onun yaptıklarından sonra hanımların evlenmeden önce bu tür özel ilişkilere girmekten neden caydırıldıklarını sonunda anlamıştı. Tüm erkekler kadınların üstünde onları arzuyla kavuracak böyle bir güce sahip miydi? Yoksa bu yalnızca Claybourne gibi cehennemin kapılarında gezinenlere mi mahsustu?

“Winnie, beş senedir evlisin.”

Winnie daha ilk balo döneminde Avendale Dükü’nün ilgisini cezbetmiş ve aynı yıl Noel’de onunla evlenmişti.

Winnie kaşlarını çatı. “Bu bir soru muydu?”

“Hayır, şunu sormadan önce hatırlatmak istediğim bir gözlem: Seni hiç öpüyor mu?”

“Bu garip bir soru.”

Winnie cevabı üzerinde düşünüyor gibi çayını yudumladı.
“Zaman zaman.”

“Sonradan canın istiyor mu?”

“Canım ne istiyor mu?”

Catherine az kalsın kakhaha atacaktı. Bunu açıklaması gerekecekse demek ki Claybourne gibi öpmüyordu. Ama Avendale bir beyefendi olarak doğmuştu, Claybourne ise lord kıyafetleri giymiş bir düzenbazdan çok farklı değildi.

Biraz daha çay koymak için hafifçe öne eğilen Winnie'yi seyretti. Bu bahçedeki bunca güzellikle çevrili bir evin içinde inanılmaz çirkinliklerin gizlenmesi ironikti. Hareket ediş şeklinden davetiyeler hakkında niye bu kadar endişelendiği anlaşıyordu. "Seni yine dövdü, öyle değil mi Winnie?"

"Saçmalama."

Arkadaşına doğru uzanan Catherine elini onun elinin üzerine koyup durmasını sağladı.

"Nasıl ihtiyatlı hareket ettiğini görüyorum, en ufak bir harekette canın fena halde yanıyormuş gibi. Bana güvenebilirsin. Tek bir kişiye söylemem. Bunu biliyorsun."

Winnie'nin ifadeli gözlerinden yaşlar boşaldı. "Dün gece geç saatte kafası atmış şekilde eve geldi. Ne hata yaptım bilmiyorum..."

"Bir hata yaptığını sanmıyorum, yapsan bile sana vurmaya hakkı yoktu."

"Kanun öyle demiyor."

"Kanunun canı cehenneme."

Nefesi kesilen Winnie gözlerini kocaman açtı. "Catherine, nasıl konuşuyorsun?"

"Sözlerim için beni azarlıyorsun, oysa bahse girerim onun dayacağı karşısında sessiz kalıyorsun."

"Ben onun karısıyım, onun mülküyüm. Kanun bana ne isterse yapmasına izin veriyor, istemediğim zamanlarda benimle zorla ilgilenmesi dahil. Bir gün evliliğin gerçeklerini öğreneceksin."

"Evleneceğimden emin değilim. Evlenmem gerekirse de bir adamın beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim."

“Evlilikten kaçabilmenin tek sebebi babanın yatalak olması ve ağabeyinin kıtadan kıtaya dolaşması. Ağabeyin geri dönüp sana karşı olanlar da dahil sahip olduğu sorumluluklara alıştığında her şey değişecek.”

Hayır, değişmeyecekti. Catherine, Winnie’den daha güçlüydü. Gerçi Sterling gittikten sonra daha fazla bağımsızlık kazandığını itiraf etmeliydi. Seyahat tutkunu abisinin hiç geri dönmeyebileceğine dair korkusundan, babası ona pek çok şey öğretmeye başlamıştı. Babası hasta düştüğünden beri mümkün olduğunca onun yerine geçmeyi görevi bilmişti. Kuvvetli kişiliğinin bazılarını korkuttuğunu bazılarının diline düştüğünü biliyordu. Ama babasının mirasının çürüyüp dağılmasına izin veremezdi.

“Yirmi artı iki senedir yaşıyorum Winnie, hiçbir adam karısı olmamı istediğine dair bir sinyal vermedi.”

“Hepsi o gece Şeytan Kont’un seni aradan seçer gibi süzmesi ve senin de ona karşılık vermen yüzünden. Her düzgün hanımın yapacağı gibi gözünü kaçırmalıydın. Artık onun tarafından lanetlendin.”

Catherine kendini gülmeye zorladı. Eğer Catherine’in son zamanlarda ona bakmaktan çok daha fazlasını yaptığını, onun tarafından öpüldüğünü bilseydi, Winnie’nin oracıkta son nefesini vereceğine şüphe yoktu.

Catherine, “Amacı ürkütmektir. Ben ürkecek biri değilim. Karakterimin bu yönünü sergilemek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm,” dedi.

“Sergilediğin şey inatçı biri olduğundu. Hiçbir erkek inatçı bir eş istemez.”

“Öyleyse hiçbir erkek bana sahip olamaz çünkü kimseyi memnun etmek için değişmeyeceğim.”

“Bir erkeği sevdiğinde onayını kazanmak için her şeyi yapabilirsin.”

“Dövmesine izin vermek gibi mi?”

Winnie irkildi, Catherine sözlerinin sertliğinden pişmanlık duysa da arkadaşının iyiliği için ona kendini başka nasıl duyurabileceğini bilmiyordu. “Terk et onu, Winnie. Benimle gel. Babamın köydeki evine gideriz. Orası sığınabileceğin bir yer.”

“Kocamın öfkeden nasıl kuduracağını biliyor musun? Beni bulur Catherine ve böyle küstahça bir ihanet için beni öldürür. O gururlu bir adam ve gururu tehlikeye girdiğinde...”

“Sana vuruyor çünkü kendi güçsüzlüğüyle yüzleşecek cesareti yok.”

“Onu çok fena değerlendiriyorsun.”

“Niye daha farklı düşünüyem? Sana yaptıklarını görüyorum. Saklamak için çabalıyorsun ama korkarım saklayamayacağın bir gün gelecek.”

“Daha beş dakika önce beni öpüyor mu diye soruyordun. Öpüyor ve bazen çok tatlı oluyor.”

“Tatlı mı? Hayır, Bir öpücük insanı hepten tüketmeli, dizlerinin bağını çözmeli, kalbinin atışlarını...” Başını salladı ve sesi kısıldı. Claybourne’un öpücüğünü hatırlayıp kendini fazla kaptırmıştı.

“Catherine, sen ne yaptın?”

“Hiçbir şey.”

“Çok tuhaf davranıyorsun ve bu tasvirin... Biriyle oynastın mı?”

“Gülünç olma.”

“O zaman öpüşmeyle ilgili bu ani ilginin sebebi ne?”

“Yalnızca bunlara niye katlandığını belirlemeye çalışıyorum. Tüm olanlara değen bir şey vadediyor olmalı?”

“Kadının görevi kocasının yanında durmaktır.”

Catherine Winnie’nin elini sıktı. “Winnie, ben iyi bir evlat ve iyi bir eş olmanda ısrar eden ailen değilim. Böyle acı çektiğini görmek kalbimi kırıyor.”

Winnie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ah Catherine, bazen beni çok korkutuyor. İlk karısının çok sakar olduğunu ve merdivenlerden düştüğünü söylüyorlar. İkinci karısıysa yatak odasında ayağı kayınca kafasını yere öyle sert vurmuş ki ölmüş. Bu hikâyeleri biliyordum ama gerçekliklerinden hiç şüphe etmemiştim, ta ki evlenene kadar. Öfkeli olmadığı zaman öyle sevimli ki. Ah ama canı sıkılınca aşırı korkunç oluyor."

"Öyleyse onu bırak."

Winnie dişlerini sıkarak, "Bırakamam!" dedi. "Kanun beni korumaz. Onu yüzüstü bıraktığımı iddia edebilir, o zaman kanun oğlumu ona verir. Ailem küçük düşer ve bana destek olmaz, kocamsa, aman Tanrım, şimdiye kadar ortaya çıkanları gölgede bırakacak bir öfkeye tutulur. Çayımızın soğuduğundan ne kadar eminsem bundan da o kadar eminim. Herkes perişan olur. En iyisi kaderime razı olup bir mesele çıktığında onu sakinleştirmem."

Catherine, Winnie'nin elini bırakıp arkasına yaslandı. "Ah Winnie, sana bu yaptığından nefret ediyorum. Fiziksel şiddet zaten yeterince kötü ama senin içinde bulunan o harika kadını mahvetmek için yaptıkları... onu bunun için asla affetmeyeceğim."

Winnie yüzünü ekşiterek masanın karşısına uzanıp Catherine'in elini tuttu. "Senin ne kadar dik başlı olabildiğini biliyorum. Bu konuda asla onla yüzleşmemelisin, bildiğini asla belli etmemelisin. Eğer kendini tehdit altında hissederse, yüce Tanrım ikimizin de yardımcısı olsun."

"Ondan nasıl nefret ettiğimi benden asla öğrenmeyecek."

Winnie fiziksel olarak rahatlamış gibiydi, Catherine'in elini sımsıkı kavrayan eli gevşedi. "Artık konuyu değiştirebilir miyiz? Senin benim için böyle endişelendiğini bilmek yalnızca kalbimdeki yükü daha da ağırlaştırıyor."

"Benim duygularım için kaygılanma, Winnie. Seni seviyorum. Ne olursa olsun bu değişmeyecek."

“Annecim!”

Dört yaşındaki küçük bir çocuk, bakıcısını geride bırakarak bahçenin karşısından aceleyle koştu. Winnie’nin üstüne atladı. Nefesi kesilen Winnie’nin gözle görülür şekilde rengi atmıştı. “Tatlım, anneyi böyle itip kakmamalısın.”

Oğlan bu sert azarın karşısında yaralanmış görünüyordu. Catherine, Winnie’nin belli ettiğinden çok daha fazla acı çektiğini anlamıştı. Oğlunu asla azarlamazdı. Asla.

Catherine, “Whit, Catherine teyzeciğine gel,” dedi. “Kucağıma bir çocuk lazım.”

Çocuk hemen koştu ve Catherine onu yanına çekti. Babası gerginliklerinin acısını ne zaman ondan çıkarmaya başlayacak diye merak etti.

Catherine akşam üstü nihayet eve döndü. Eğer Avendale Winnie’yi öldürürse bu suçluluk duygusuyla yaşayabilir miydi? Tüm olan bitenden haberi olduğu halde hiçbir şey yapmadığını bilerek aynada kendine nasıl bakabilirdi?

Çok sayıda tanıdığı, arkadaşı, hizmetkârı vardı, yine de bazen öyle yalnız hissediyordu ki. Tüm sorunlarını paylaşabileceğini hissettiği tek kişi Winnie’ydi. Ama Winnie’ye her şeyi anlatmaya kalkamazdı çünkü sevgili arkadaşının kendi sorunları başından aşkındı, bu yüzden Catherine kendi üzüntülerini ve yüklerini tek başına taşıyordu.

Bitkin ve kalbi ağırlaşmış halde merdivenleri çıkıp babasının yatak odasının önünde durdu.

O hasta olduğundan beri, pek az hanımefendinin sahip olduğu bir özgürlük kazanmıştı. Ağabeyi koruyucusu olarak orada bulunmuyordu, bu yüzden istediğini yapabiliyor ve kimseye hesap vermiyordu.

Winnie haklı mıydı? Bir gün evlenirse bu özgürlüğü kayıp mı edecekti? Yoksa Catherine mi haklıydı; hiçbir erkek onunla olmayı aklından bile geçirmeyecek miydi?

Çocukluğunda bile biraz inatçıydı. Pekâlâ, diye payladı kendini. Çok inatçıydı. Birden çok kez ağabeyi onu şımarık olmakla itham etmişti. Gerçi bunu söylemek abisine düşmezdi. Catherine babalarına bakmak için burada kalırken dünyayı turlayan, hayatını yaşayan, gününü gün eden kendisiydi. Diğer yandan hakkını yememek gerekirdi, Sterling babalarının hastalandığını bilmiyordu.

Babası ilk kez felç nöbeti geçirdikten sonra hâlâ konuşabilir haldeydi. O zaman Catherine'e hiçbir şekilde Sterling'le irtibat kurmamasını söylemişti. Bir sonraki nöbet ise konuşma ve iletişim kurma becerilerini yok etmişti. Şimdi öylece solup gidiyordu.

Duygularının yatışması için biraz bekledi. Arkadaşı için ağlayarak, babası için ağlayarak, değiştirmeye gücü yetmeyen şeyler için ağlayarak babasının sorunlarına yenilerini ekleyemezdi. Derin bir nefes aldı, kapıyı açıp içeri girdi. Hastalığın kötü kokusu daha ilk saniyede burnuna çarpmıştı.

Hemşiresi yatağın kenarında nakış yapmakta olduğu koltuktan kalktı. Dizlerini büküp eğilerek selam verdi. "Leydim."

"O nasıl?"

"Banyosunu yapıp temizlenmiş akşamüstü ziyaretinizi bekliyordu."

Catherine yatağın ayağına yaklaşıp babasına doğru gülümsedi. Mavi gözlerinde bir memnuniyet olduğunu gördü ama belki de sadece umduğunu görüyordu. "Çok hoş bir gün. Bir hizmetliden seni bahçeye çıkarmasını istemeliyim."

Bu önerisine gözlerini kırpmaktan başka bir tepki vermedi.

Catherine, babası arabayla aşağı taşınmaktan utanır mı yoksa buna minnettar mı olur, merak ediyordu. Ne yaparsa daha doğru olacağını bilmek çok zordu.

“Temperance, kendine biraz zaman ayırmadan önce lütfen hizmetlilere oturma odasındaki şezlongu bahçeye çıkarmalarını söyle ve babamı aşağı taşıması için bir uşak gönder.”

“Benim haddime değil ama leydim, doktorunun bunu onaylayacağından emin değilim. Yarardan çok zararı dokunabilir.”

Sonra babasının ölümü için vicdan azabı çekecekti. Avendale’ın ölümünü vicdanına sindirebilirdi ama babasının...

Catherine içini çekti. “Bir daha dükü kontrole geldiğinde doktoruna sor.”

“Tabii, Leydim.”

Görünüşe göre babasını rahat ettirmek için Catherine’in yapabileceği pek az şey vardı.

Catherine hemşireye, “Önümüzdeki bir saati babamla geçireceğim,” dedi. “Biraz kendine zaman ayır.”

“Teşekkür ederim, Leydim.”

Catherine koltuğa oturup babasının elini tuttu. Babası ona bakmak için kafasını çok hafif oynattı. Catherine’in sağ eline takmaya başladığı yüzüğü hantalca ovuşturdu.

“Annemin nikah yüzüğünü takayım dedim. Sorun olur mu?”

Babası gırtlığının derinliklerinden bir ses çıkardı. Başucu sehpasındaki yığının içinden bez bir mendil alıp ağzının kenarındaki salyayı sildi.

“Keşke bana ne istediğini söyleyebilseydin.” Seyrekleşmiş gümüş saçlarının arasında parmaklarını gezdirdi. “Umarım ağrın yoktur.”

İçini çekip arkasına yaslanarak başucu sehpasından bir kitap aldı. “Bakalım bugün Oliver ile Artful Dodger başlarına ne işler açacaklar, hım?”

Jack o akşam gelen Luke’u, “Paranı daha erken almayı bekliyordum,” diye karşıladı.

“Bir süreliğine uzaklaştım.”

Tam olarak üç günlüğüne. En kötü kısmı ümitsizliğin eşiğinden döndüğü, görevini tamamlayan içkinin etkisi geçmeye başladığı zamandı. Baş ağrımış, midesi bulanmış ve kendini cehennemde gibi hissetmişti. Kendisi gibi bir adamın, onun yaptıklarını yapmış bir adamın, ufak bir vicdani sebep yüzünden sarsılması garip bir şeydi. Gece vakti günahlarıyla tek başına yüzleştğinde hep daha kötü olurdu. Frannie'yle evlendiğinde tüm bunlar değişecekti. Frannie onu kasvetli düşüncelerinden kurtaracaktı. Karanlığına ışık tutacaktı. Onun kurtuluşu olacaktı.

Jack, "Şişenin içine mi kaçtın?" diye sordu.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Jack omuz silkti. "İlgilendirmiyor. Yalnızca malikânene en iyi İrlanda viskilerimden bir kasa daha göndermeli miyim, onu merak ettim."

Luke, karşısındaki Jack bile olsa zayıflıklarını kabul etmekten nefret ederdi. "Evet, onu hallet. Mümkünse bu gece."

"Oldu bil."

Jack'in onu incelediğinin gayet iyi farkındaydı. Arkadaşının ona son çöküşünü neyin tetiklediğini sormayacağını da biliyordu, bu yüzden, "Leydi Catherine Mabry ziyaretime geldi," dediğini duyduğunda ağzından çıkanlara kendi de şaşırdı.

Jack kaşlarını çattı. "Mabry mi?"

"Greystone Dükü'nün kızı."

Jack'in kaşlarından biri kalktı. "Bak sen. Birden seçkinlerle mi takılır olduk?"

"Benden birini öldürmemi istedi."

Diğer kaşı da havaya kalktı. "Kimmiş bu şanssız herif?"

"Söylemedi."

"Ricasını geri çevirdiğini düşünüyorum."

"Doğru düşünüyorsun."

“İsteğini yerine getirebileceğinden pek kuşku duymamasına mı bozuldun?”

Yerine *getireceğini* düşünmesine bozulmuştu. Hiçbir açıklama yapmadan, gerekçe göstermeden, sanki elini kana bulamaya alışkın bir adammış gibi. Ama tüm bunları Jack’e itiraf edemezdi, bu yüzden sessizliğini korudu.

Jack omzuna vurdu. “Dert etme dostum. Bizden daha iyi değiller; tek fark biz bunu biliyoruz, hatalarımızı fark ediyoruz ve onları kabul ediyoruz.”

“Sözde ben de onlardan biriyim, Jack.” Ama onların arasında kendini hiçbir zaman rahat hissetmemişti, onların yanına aitmış gibi hissetmemişti.

“Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz.”

Luke’un yalanlarından haberi olan, yaşlı beyin istediği şeyleri hatırlamış gibi yaptığını bilen tek kişi Jack’ti.

“Evet, değilim.”

“Kahretsin ki niye bu kadar suçluluk duyduğunu hiç anlamıyorum.”

“Yaşlı beyi sevmeye başlamıştım. Onu aldatmak doğru gelmiyordu.”

Yaşlı bey Luke’u çok sevmişti çünkü onun torunu olduğunu düşünüyordu. Geceleyin mide ağrısı çekmemek için birini kandırıp parasını almak bir şeydi. Birini kandırıp ona kalbini vermesini sağladığı düşüncesi ise o kadar kolay sindirilmiyordu.

“Onu mutlu ettin, Luke. Yaşlı bey hanedanının senin ellerinde güvende olduğunu bilerek ve onun meşru sahibi olduğuna inanarak öldü. Bir insanın böyle memnun ve hoşnut ölmesini sağlamak sık yapabildiğimiz bir şey değil. Bunu düşünüp kendini rahatlat.”

Çalışıyordu. Sahiden çalışıyordu. “Frannie’yi bir süre dışarıya çıkaracağım.”

Jack ukalaca sırtıttı, gerçi onun her tavrında ukalalık ve kendine güven vardı. Luke'un hayatında hiç korkmadığı kadar korktuğu hapisane günlerinde bile, o hepsi koca bir şakaymış gibi kasıla kasıla yürürdü.

Jack, "Sonunda yapacaksın ha?" diye sordu.

"Sanırım benden yeterince para kazandın."

"Asla yeterli olmaz ama haklısın. Bu iddiadan para kazanmaktan bıktım. Sıkıcı olmaya başladı. Git, onu ve kendini mutlu et."

Jack, Frannie'yi bulacağını bildiği arka bölüme doğru uzun adımlarla tesisin içinde ilerleyip tanıdıklarını kısaca selamlarken planı buydu. Gündüz saatlerinde hayır işleriyle ilgilenir, geceleri Jack'in defter işlerini yapardı. Saçını pratik bir topuzla toplamış, masasında oturuyordu. Üzerinde her zamanki çekici olmaktan uzak kıyafetleri vardı ve Luke'a her zamanki gibi çok çekici görünüyordu.

"İyi akşamlar, Frannie."

Bu sefer irkilmeden yukarı doğru ona baktı. Şüphesiz sayılara kendisini iyice kaptırmadan onu yakalamıştı.

"Bağışını nasıl harcadığımı göstermek için daha önce yanıma uğramanı bekliyordum."

"Başka işlerle meşguldüm. Ayrıca bana hesap vermen gerekmediğini daha önce söylemiştim. Asıl soracağım, acaba benimle bir fayton gezisine çıkmayı kabul eder misin?"

"Neden ki?"

"Jack'in hesaplarından biraz uzaklaşmak güzel olabilir diye düşündüm. Henüz havada sis yok, hem geceleyin Londra son derece nefes kesici olabiliyor. Bu anı seninle paylaşmak istiyorum."

"Çok gizemli konuşuyorsun."

"Son zamanlarda birlikte pek zaman geçirmedik ve bildiğin gibi seninle birlikte olmaktan hep keyif almışımdır."

"Sana çocukların yuvasını gösterebilirim. Bina neredeyse tamamlandı."

“Çok isterim.”

Ayağa kalkıp Luke’un hep içini ısıtan şekilde ona gülümsedi. Luke kapının yanındaki şapka askısından Frannie’nin şalını kapıp omuzlarına sardı. Sonra da kolunu uzattı. Frannie çekingenlikle elini koluna geçirdi. At arabasına varıp uşak kapıyı açana kadar ikisi de tek kelime konuşmadı. Luke içeri girmesine yardım ederken Frannie duraksadı. Neşeli gülümsemesiyle arkasına dönüp omzunun üstünden Luke’a baktı. “İçerisi çiçeklerle dolu.”

“Evet, seni mutlu edeceklerini düşündüm.”

“Bir servete mal olmuş olmalı.”

Frannie’nin sesindeki küçük paylamayı duymuştu. Uçarı harcalamalardan hoşlanmazdı ve bu sadece Luke’un ona hediye vermekten aldığı zevki azaltmaya yarıyordu.

“Durumum rahatça el veriyor, Frannie.”

“Fazlasıyla cömertsin, Luke.”

Bazen yeterince cömert olmadığını düşünüyordu. Frannie içeri girdi, Luke de onu izleyip karşısına oturdu, çiçeklerin kokusu neredeyse iç bayıltıcıydı. Frannie’nin her iki tarafına da çok sayıda buket yerleştirilmişti. Dönüşte uşağının çiçekleri Frannie’nin evine taşımamasını isteyecekti.

Fayton sokakta ilerlediği sırada içerideki fenerin loş ışığı gölgelerin arasından onu görebilmesini sağlıyordu. Luke onu izlemekten hep büyük bir keyif alırdı ve taşıtın sınırları, masasının başında büyük defterleriyle otururken yakalayamadığı bir mahremiyet sağlıyordu. Öne eğilip açıkta duran ellerini kendi ellerine aldı. Çıplak teninin onun tenine değmesinin uygunsuz olduğunu bildiği halde o anda bu yerinde gelmişti. Ona okumak için Shakespeare’in yirmi dokuzuncu sonesini ezberlemişti ama aniden yetersiz de olsa kendi kelimelerine güvenmesi gerektiğini hissetti. “Frannie, seni delice seviyorum. Her zaman sevdim. Beni onurlandırıp karım olur musun?”

Frannie'nin yüzündeki gülümseme soldu, parmakları Luke'un parmaklarını kavradı. Sarsılarak başım salladı. Boğuk bir sesle, "Luke, yapamam," diye fısıldadı ve Luke sesindeki dehşeti duydu.

Elleriyle onun ellerini daha da sıkı tuttu. "Frannie..."

"Luke, lütfen..."

"Frannie, bitirmeme izin ver."

Frannie başıyla onayladı.

"Bir erkekle tek deneyiminin," onu daha da fazla dehşete düşürmeden bunu nasıl ifade edebilirdi, "zulümden farksız olduğunu biliyorum ama seni temin ederim ki benim yatağında şefkatten başka hiçbir şeyle karşılaşmayacaksın. Sana mümkün olan en nazik şekilde davranacağım. Seni asla zorlamayacağım veya acele etmeyeceğim. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim. Bizim aramızda her şey iyi olacak, Frannie. Sana yemin ediyorum."

Frannie'nin gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. "Lütfen ağlama bir tanem."

Frannie ellerini kaldırdı ve dudaklarını Luke'un parmak boğumlarına bastırdı. "Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum, Luke ama sen bir lordsun, bense," acı bir kahkaha attı, "gerçek adımlı bile bilmiyorum. Sence Londra'nın bir yerinde kızlarına ne olduğunu merak eden Darling diye bir aile gerçekten var mı? Benim adım Frannie Darling çünkü Feagan bana böyle sesleniyordu. 'Frannie, canım, ayaklarımı ovala.' 'Frannie, canım, bana bir bardak cin koy.' Bu yüzden deden adını sorduğunda Frannie Darling¹ deyiverdim. Çocuktum. Ne bilirdim ki?"

Luke kabaca, "Kökenin beni ilgilendirmiyor," dedi.

"Sen ailenin kim olduğunu biliyorsun. Benimse hiçbir fikrim yok ve unvan sahibi olacak bir hanımın bunu bilmesi gerekir."

1 (İng.) Canım, sevgilim. (ç.n.)

Kendisinin de ailesi konusunda en fazla onun kadar fikir sahibi olduğunu itiraf edebilmek isterdi ama hilekârlığı onu sevmesini sağlamazdı. Olsa olsa onu tamamen kaybetmesine neden olurdu. Yaşlı bey hakkındaki şüphelerinden her zaman haberi olsa da, bunların haklı şüpheler olduğunu, yaşlı beyi torunu olduğuna ikna etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını bilmiyordu. Yaşlı beyin görmek istediği şeyi görebilmesi için yalan söyleyerek, hile yaparak onu kandırdığını bilmiyordu. Gölgelemin içinde ölümün bekliyor olması bu konuda güçlü bir motivasyon sağlamıştı ama o zaman bile kendisine ait olmayan bunca şeyi almasını Frannie'nin affetmeyeceğini biliyordu. Ama artık sahip oldukları onu şımartmıştı. Geri vermek istemiyordu. Geri vermezdi.

“Frannie kendini bir unvan sahibi olarak düşünme. Benim karım olarak düşün. Benim için önemli olan tek şey bu.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin Luke? Yüce Tanrım, Lordlar Kamarası'ndasın. Makamınla birlikte gelen sorumluluk çok büyük. Görgü kurallarının ve düzenin usullerini bilmek senin karına düşüyor. Akşam yemeğine birilerini çağırdığımızda...”

“Akşam yemeği düzenlemeyiz.”

“Ve sonra Kraliçe'ye mi takdim edileceğim? Nasıl giyinmem gerekir biliyor musun? Hangi davranışlarda bulunmam veya bulunmam gerekir biliyor musun?”

“Öğrenebilirsin. Yaşlı bey sana dersler vermişti. Öğitmenler tutmuştu.”

“Onlar bana okumayı, yazmayı, hesap yapmayı ve düzgün konuşmayı öğretti. Ama Tanrım, Luke, büyükbaban hiçbir zaman unvan sahibi olmamı ummadı. Hizmet edilen olarak değil hizmet eden olarak eğitilmeme yardım etti.

“Lütfen benden bunu isteme. Her şeyimi sana borçluyum. Hayatımı kurtardın.” Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Ama lütfen benden bunu isteme. Lütfen senin dünyana adım atmamı

isteme. Düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor. Orada çok yalnızlık çekerim.”

Bu tam da onu yanında istemesinin sebebiydi. Çünkü lanet olsun ki çok yalnızdı. Yalnızlıktan öleceğini sandığı, iki dünya arasında sıkışmaktan daha büyük bir cehennemi hayal edemediği zamanlar oluyordu. Bir dünyada yaşarken başka bir dünyaya ait olmak.

“Frannie...”

“Lütfen Luke, seni incitmek istemiyorum ama seninle evlenemem. Evlenemem işte. Bu beni yok eder.”

“Sandığından daha güçlüsün.”

“Ama senin kadar değilim. Senin yapmış olduklarını asla yapamazdım.”

Bazen ilmiği boynuna geçirmelerine izin verse daha iyi etmiş olacağını düşünüyordu.

“Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?” diye sordu.

Frannie yavaşça başını salladı.

Luke içini çekerek ellerini bıraktı, arkasına yaslanıp pencereden dışarı baktı. Sis çöküyordu. Bu gözüne nedense sembolik geldi. “Umarım gidip çocuklarının yuvasına bakmak istemememin bir sakıncası yoktur.”

“Öyle üzgünüm ki...”

“Yapma Frannie, özür dileyip durma. Bu durumu daha da kötüleştiriyor.”

Frannie yumuşakça, “Seni seviyorum, biliyorsun,” dedi.

Bu da yalnızca her şeyi daha da dayanılmaz hale getirdi.

Jack’in söz verdiği gibi viski şişelerini bu gece göndermesine müteşekkir olan Luke küçük askerlerini sıraya dizdi. Sonra koltuğuna oturup ilk şişenin içindekileri yudumlamaya başladı.

Frannie onu geri çevirmiş ve bunu yaparak onu yüreğinden yaralamıştı. Ona evlilik teklif etmeyi ertelemesinin sebebi reddedeceğini düşünmesi değil, onu hak ettiğine, herhangi bir kadını hak ettiğine, kendini ikna edememesiydi.

Fakat bu hayattan korktuğu için onu geri çevirmesi... Burada yaşamak onu gerçekten bu kadar zorlamış mıydı?

Luke'un Frannie'yi ve Feagan'ın çocuklarından birkaçını gizlice eve sokup onlara yemek ve gece kalabilecekleri sıcak bir yer ayarladığını keşfeden yaşlı bey, onları yanına almıştı. Onları dikkatle izler, tam olarak güvenmezdi. Öğitmenler tutmuştu. Düzgün davranmayı öğrenmelerini sağlamıştı.

Öyleyse Frannie neden korkuyordu? Öğrenmediği neler olduğunu sanıyordu? Yoksa reddinin ardında Luke kabul etmek istemese de daha fazlası mı vardı? Asıl birlikte yaşayamayacağı şey Luke'un içinde bulunan karanlık, ancak Frannie bunu itiraf edemeyecek kadar kibar mıydı?

Luke boş şişeyi kenara attı. Yeni bir şişe almaya uzanırken ötedeki koltuğun altında bir şey gözüne takıldı. Ayağa kalktı ve oda dönmeye başladı. Dizlerinin üstüne çöküp koltuğa doğru emekledi, altına uzandı ve parmaklarıyla objeyi kavradı. Dönüp sırtını koltuğa yaslayarak tokayı inceledi.

Leydi Catherine'in tokası. Kürklü mantosundan düşmüş olmalıydı. Hizmetlilerinden biri yerlerin temizliğiyle yeterince ilgilenmiyordu ama bu seferki baştan savma iş onu kızdırmamıştı. Catherine'in kendisine meydan okuyuşunu ve ismini bilmesine şaşırışını hatırlarken ağzında gülümsemeye benzer küçük bir kıpırtı hissetti.

Ah, evet, kim olduğunu biliyordu. Bu küçük gerçeği onu ilk gördüğü gece ortaya çıkarmıştı. Hizmetlilerin en soyluları bile efendilerinden çok ceplerine düşkün olurdu. Birkaç bozukluk karşılığında çalıların arasına gizlenip Luke'un gösterdiği hanıme-

fendiyi tespit etmek için pencereden içeriyi gözlemeyi kabul eden birini bulmuştu.

Onu kütüphanesinde bulduğunda şaşırmamıştı. Tek şaşırdığı gelmesinin bu kadar uzun sürmesiydi. O gece baloda onu görür görmez, o güne dek ve o günden beri hissetmediği yoğunlukta bir çekim hissetmişti.

Her zaman Frannie'yi ilk kez genç bir kızken tanımış olsa, en az bu şiddetle cazibesine kapılacağını hayal etmişti. Ama tanıştıklarında çocuklardı ve birbirlerine olan sevgileri günden güne gelişmişti.

Başparmağını tokenin üstüne sürttü. Catherine farklıydı. Catherine...

Etrafında yankılanan kahkahayı duyduğunda sorumlusunun kendisi olduğunun hayal meyal farkındaydı.

Catherine, her şeyden çok istediği şeyi elde etmesinin çaresiydi.

Dördüncü Bölüm

Catherine büyük bir özen ve dikkatle kaleminin altın ucunu mürekkep hokkasına batırdı. Babası yaptığından hoşlanmayacaktı ama başka çaresi olduğunu sanmıyordu.

Canım Ağabeyim,

Umarım mektubumu aldığımda keyfin yerinde olur...

Bitkin bir halde, tabii mektubumu alırsan, diye düşündü.

... ve seyahatin iyi gidiyordur.

Fakat şu an evde sana çok ihtiyacım var.

Tekrar mürekkebe uzandığında eli titriyordu. Sterling'in tatil programı elindeydi ama programı birebir takip edip etmediğini bilmiyordu. Yine de ona ulaşmaya çalışmaktan başka bir seçeneği yoktu. Fakat şüpheler su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Claybourne'dan istediği şeyi ağabeyinden istemeyi nasıl akıldan geçirebilmişti? Onda Claybourne'un karanlık ruhu yoktu. Ağabeyi kibar ve cömert biriydi. Catherine onu çok severdi; birkaç

yaş büyük olduğu için yalnızca kendi fikrinin önemli olduğunu düşünmesi dışında. Bu tavrı elbette sevgili babasıyla arasında pek çok münakaşaya sebep olmuştu.

Bu isteği Sterling'i ne yönde değiştirdi? Onun Claybourne'a benzemesine mi sebep olurdu? Catherine bir meleği şeytana çevirmenin sorumluluğunu almak istiyor muydu? Fakat Avendale bir daha yumruklarını konuşturduğunda Winnie'nin ölmesinden çok endişeleniyordu.

Claybourne haklıydı. Bu işi kendi başına görmeliydi. Ama, yüce Tanrım, o gücü nereden bulacaktı? Ve bunu nasıl yapacaktı? Tabancayla mı? Bıçakla mı? Zehirle mi?

Ona kaç kez ateş etmesi veya bıçak saplaması gerekecekti? Daha önce ölmüş bir insan bile görmemişti; en azından hatırlamıyordu. Annesi doğum yaparken ölmüş, bebeği de yaşamamıştı. Catherine o zamanlar çocuktı. Annesi yalnızca uyuyor gibi görünüyordu. Tüm ölümler böyle huzurlu mu olurdu?

Kapısına hafifçe vurulunca Catherine irkilerek can sıkıcı düşüncelerinden sıyrıldı. Yardımcısı Jenny başını içeri uzattı. "Leydim, resmi bir mektup geldi."

Catherine'in kalbi neredeyse duracaktı. Haber Winnie'den miydi? Olabilecek en kötü şey sonunda olmuş muydu? Yoksa ağabeyi hakkında mıydı? Nihayet eve mi dönüyordu? Duaları kabul mü olmuştu?

"Hemen buraya getir." Mektuba uzanırken titremesi daha da arttı. Üzerinde mühür yoktu. Bir damla balmumuyla tutturulmuştu. Ne kadar garip. Gümüş mektup açacağıyla balmumunu kaldırıp parşömen kâğıttan ayırdı. Katlanmış mektubu açtı.

Buluşmamız gerekiyor.

Gece yarısı.

Senin bahçende.

—C

C? Kim ki...

Neredeyse nefesi kesiliyordu.

Claybourne mu?

Mektubu aceleyle katlayıp Jenny'e baktı. "Kim getirdi bunu?"

"Genç bir delikanlı."

"Bir şey söyledi mi?"

"Acil bir mesele olduğunu ve derhal size ulaştırılması gerektiğini söyledi. Her şey yolunda mı, Leydim?"

Catherine boğazını temizledi. "Evet, sorun yok. Bu gece biraz huzursuz hissediyorum. Bir ara, gece yarısına doğru yürüyüşe çıkacağım, sonrasında yatmaya hazırlanmam için yardım edersin."

"Peki, Leydim," dedi Jenny ve odadan çıktı.

Catherine mektubu açıp tekrar okudu. Ah, yüce Tanrım, şeytanın kapısını çalmıştı, şimdi de şeytan onun kapısını çalıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Hiç iyiye işaret değildi.

Mektubu tekrar katlayıp bir kitabın arasına koydu. Sonra ayağa kalkıp bir yukarı bir aşağı yürümeye başladı. Bu gece yarısı görüşmesinde ne giymeliydi? Meraklı gözlerden gizlenmek için belki üzerine bir pelerin almalıydı. Gerçi buluşma kendi bahçesinde gerçekleşeceği için yalnızca hizmetlileri görebilirdi, o da o saatte bahçeye çıkmalarını yasaklardı.

Şöminenin üstünde ilerleyen saate baktı. Önünde iki saatlik endişeli bir bekleyiş vardı. Daveti görmezden gelmek şüphesiz bilgece olurdu.

Görüşmemiz gerekiyor.

Gerekıyor. İhtiyacı olabilecek her şeye sahip olduğunu belirtmemiş miydi? Öyleyse Catherine ona ne sağlayabilirdi ki?

Bir öpücük daha mı? O da Catherine gibi gece yatağında bir sağa bir sola dönüp durmuş muydu? Uykuları mı kaçmıştı? Catherine de onun rüyalarına mı dadanmıştı?

Ziyaretini merakla beklediğini inkâr edemezdi. İşin aslı onu tekrar görmek istiyordu. Belki bir daha baloya davet ettiğinde gelirdi.

Oturdu, saati seyrederek bekledi. Gece yarısından tam beş dakika önce ayağa kalkıp pelerinini omzuna aldı. Aynadaki yansımasına baktı, dağılmış birkaç saç parçasını düzeltip topladı, sonra da kendi ahmaklığına güldü. Claybourne karanlıkta kendisini zaten zar zor görecekti. Ve görünüşü hakkında ne düşündüğü kesinlikle Catherine'in umurunda değildi.

Eldivenlerini takmayı düşündü ama bu resmi bir görüşme değildi. Birbirlerine dokunmaları için bir sebep yoktu. Yatıştırıcı şekilde nefes alarak masasındaki feneri kaldırıp odadan dışarı yürüdü.

Çok sessizdi ve evdeki ışıkların çoğu artık söndürülmüştü. Neredeyse bahçeye çıkan kapıların bulunduğu oturma odasına varmıştı ki...

"Size yardım edebilir miyim, Leydim?"

Arkasına dönüp kâhyaya gülümsedi. "Hayır Jeffers, teşekkür ederim. Uykum kaçtı, yalnızca bahçede biraz yürüyüş yapacağım."

"Tek başınıza mı?"

"Evet, nasılsa bizim bahçe. Güvende olurum."

"Size eşlik etmesi için bir uşak göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Yalnız kalmak bana iyi gelecek. Hatta lütfen hizmetlilere söyle, kimse beni rahatsız etmesin."

Hafifçe öne eğildi. "Nasıl isterseniz."

Catherine oturma odasına yöneldi. Odaya girince gücünü iyice toplamak için kendine biraz zaman tanıdı. Sonra kararlılığını da bir pelerin gibi üzerinde hissederek kapıdan bahçeye adım attı.

Parti düzenledikleri zaman yürüyüş yolunun kenarlarını fenerlerle aydınlatırlardı fakat bu gece o kadar zahmete ve ışığa gerek görmemişti, şimdiyse yolda ilerlerken bu kararının doğruluğundan şüphe duymaya başlamıştı. Daha önce buradaki çalılı

çitlerin ve çiçeklerin ne kadar karanlıkta olduğunu fark etmemişti, sarmaşıkla kaplı kazıklar ve uğursuz görünümü...

"Leydi Catherine."

Küçük bir çığlıkla sıçradı. Orada ayakta durduğunu nasıl görmemişti? Gecenin gölgeleri arasından adeta karanlıklar prensi gibi belirivermişti.

"Beni korkuttunuz, efendim." Daha kalbinin atışı normale dönmeden konuştuğu için kendine içinden kızdı. Sesi ağabeyinin erkekliğe adım atmak üzereyken çıkardığı çatlak tonlar gibi duyulmuştu.

"Özür dilerim."

"Sesinizde pişmanlık yok. Özellikle yaptığınızı söyleyebilirim."

"Olabilir. Benimle buluşacağınızdan emin değilim."

"Mektubunuzda bir ihtiyacınız olduğu yazılıydı. Sizin aksinize ben ihtiyaç halinde olanları görmezden gelen biri değilim."

"Sahiden öyle."

Claybourne'un sesi boğuklaşmıştı, Catherine bilmeden göndermek istemediği bir mesaj mı gönderdiğini merak etti. Kendisinde olmayıp Claybourne'da olan soğukkanlılık sinirini bozuyordu. Derin bir nefes alıp keskin bir şekilde, "İhtiyacınız olan şey nedir, efendim?" diye sordu.

"Biraz yürüyelim, olur mu?"

"Bahçenin dışına değil."

"Kesinlikle değil. Ama meraklı kulaklardan ve gözlerden biraz daha uzağa."

Onu beklemeden yürümeye başladı. Catherine yetişmek için aceleyle yürüdü. "Hizmetlilerime bizi rahatsız etmemeleri için talimat verdim."

Claybourne aniden durdu ve ona yüzünü dönerken Catherine'in burnu neredeyse omzuna çarpacaktı. İnanılmaz uzun boylu ve

geniş yapılydı. Yalnızca varlığı bile Catherine'in kalbinin dört nala koşmasına sebep oluyordu.

Kuşkuyla işlenmiş bir sesle, "Hizmetlilerinize burada benimle buluşacağınızı mı söylediniz?" diye sordu.

"Hayır, elbette. Ya da ifade ettim. Beni rahatsız etmemelerini söyledim. Onlar uyumakta zorluk çektiğini düşünüyorlar."

"Bu sık sık başınıza gelir mi? Uyumakta zorluk çekmek?"

Sanki onu önemsiyormuş gibi sahiden merak ederek sormuştu.

"Hayır, pek değil." Tabii onu düşünmüyorsa, yoksa uyuması imkânsıza yakındı.

"Tahminimce artık gelecek."

Ne demek istemişti?

Claybourne tekrar yürümeye başladı, Catherine de doğru olmadığını bile bile yanından yürümeye başladı. Feneri yanına almak iyi bir fikirdi. Çok fazla ışık sağlamasa da Claybourne'u net bir şekilde görebilmesine yetiyordu.

Claybourne bir kömür yığını kadar duygusuzca, "Sizinle konuşmak istediğim konu... teklifiniz," dedi.

"İlgilenmediğinizi sanmıştım." Claybourne'a pek güvenmiyordu. Teklifini geri çevirmekle kalmamış, bu sırada kendini aptal gibi hissetmesine de sebep olmuştu.

"İlgilenmiyordum."

"Ama şimdi ilgileniyorsunuz."

"Kızmış gibisiniz. İsteğinizi yerine getirecek başka birini mi buldunuz?"

Keşke bulmuş olsaydı. Arkasını dönerek yürüyüp gidebilmeyi dilerdi. Claybourne onu tedirgin ediyordu. Sıcak parmaklarını boynundaki damarın üzerinde dolaştırdığında nabzının nasıl hızlandığı aklına geldi. Dudaklarını bir çırpıda yalayıp yutan ateşli ağzı...

"Hayır, başka birini bulmadım."

"Sorunu kendiniz mi çözdünüz?"

"Hayır."

"Öyleyse belki bir anlaşma yapabiliriz. Karım olmasını çok istediğim genç bir hanımefendi var."

Catherine bocalayarak durdu, bu sözlerin kendise nasıl bir darbe indirdiğini belli etmemek için mimiklerine hâkim olmaya çalıştı. Bir kadınla evlenmesini neden umursuyordu? Umursamıyordu. Kesinlikle umurunda değildi ama yine de hayal kırıklığına uğradığını inkâr edemezdi. Yıllardır kendi isteğiyle olmasa da Claybourne'u hayal ediyordu. Sanki oraya aitmiş gibi Claybourne rüyalarını ele geçirmişti.

Şimdi sanki tuhaf bir şeye bakar gibi Catherine'i inceliyordu. Acaba yüzünden ne okunuyordu? Hiçbir şey, diye umdu. Belki de ne kadar bilgi paylaşması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Toprağa indirilen bir tabut kadar içine kapalıydı.

"Onunsa benimle evlenme konusunda şüpheleri var," diye sürdürdü.

"Yaptığınız kötü şeyler yüzünden mi?"

Karanlıkta alaycı gülümsemesi daha da belirgindi. "Yaptığım kötü şeyler, Leydi Catherine, beni çekici bulmanızın sebebi."

"Sizi çekici bulmuyorum."

"Öyle mi? Sizi öpmeme çok büyük bir tepki verdiğinizi hatırlamıyorum. Bana kalırsa kötülüğün tadına bakmayı umuyordunuz."

"Neler umduğum hakkında hiçbir fikriniz yok Lordum." Duygusuz sakinliğini geri kazanmaya çalışarak yutkundu. "Genç hanımın şüpheleri var. Onu pek suçlayamam."

"Leydi Catherine, pazarlık sırasında iyilik beklediğiniz tarafı aşışlamak çok işinize yaramaz."

"Evet, geçen gece açıklamıştınız. Ağır konuştuyusam özür dilerim. Sizinle evlenmek istemiyor, siz de bu yüzden beni çağırdınız çünkü..."

“Bizim dünyamızdan korkuyor. Soyluların arasına uyum sağlayamayacağını düşünüyor.”

Halktan biri mi? Halktan biriyle mi evlenecekti? Diğer yandan başka ne şansı vardı ki? İlgisini sıcak karşılayacak bir kadın veya evlilik yolunda kızının peşine düşmesine izin vermeyi düşünecek bir baba Catherine’in aklına gelmiyordu.

“Uyum sağlamayı dert edindiğinizi sanmazdım.”

“Dürüst olmak gerekirse Leydi Catherine, yakın döneme kadar uyum sağlamak umurumda bile değildi. Fakat şüphesiz Frannie ve benim çocuklarımız olacak ve bana olduğu gibi arkalarından konuşulmasını istemem.”

Frannie. Ağzından çıkan bu ismi zengin bir sıcaklıkla sarmalamıştı. Sevgi gibi yüce bir duyguyu hissetme yeteneği olduğu kimin aklına gelirdi?

“Arkanızdan konuşulmuyor, efendim. İnsanlar şeytanın adını ağzına almaz.”

“Catherine, işte bunun doğru olmadığından eminim. Yoksa benim kapıma gelmeniz gerektiğini nereden bilirdiniz?”

İsmi öyle bir yakınlıkla mırıldamıştı ki Catherine’in karnı tatlı bir sıcaklıkla doldu. Ne çabuk üstünlük sağlamıştı. Ve Catherine’in üstünlüğü geri almaya ne çok ihtiyacı vardı.

Catherine başını yana eğip gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdi. “Anlaşılmıştır. Çocuklarınızın soylular zümresi tarafından kabul göreceğini bilmek istiyorsunuz.” Onu bir eş olarak görmekte bile zorlanırken baba olarak hiç düşünemiyordu.

“Evet, öyle. Ama o soruna gelmeden önce Frannie’nin karım olarak beni onurlandırması için özgüven kazanması gerekiyor. Burada da siz devreye giriyorsunuz.”

“Ben mi?”

“Evet. Aramızda rahatça gezebilmesi için gereken her şeyi ona öğretmenizi istiyorum. Bu görevi yerine getirdiğinizde seçtiğiniz kişinin işini göreceğim.”

“Rıcamı yerine getirebileceğiniz konusunda artık size güvenmiyorum, efendim. Öldürmediğinizi söylediniz.”

“Hayır, amcamı öldürmediğimi söyledim.”

Claybourne’u ve bunca zamandır rüyalarına giren yüz hatlarını inceledi. “Yüce Tanrım! Gerçekte Claybourne Kontu olmadığınızı inanıyorsunuz.”

“Benim neye inanıp inanmadığının önemi yok. Yaşlı bey ve yetkililer buna inandı.” Ellerini öne uzattı. “Ve işte buradayım.”

“Tuhaf bir dürüstlüğünüz var.”

“Yani anlaşma geçerli mi?”

“Ben üzerine düşeni yaptıktan sonra sizin de üzerinize düşeni yapacağınızı söylediniz. Ama benim görevim aylar sürebilir. İşim bittiğinde rıcamı yerine getireceğinizi nereden bilebilirim?”

“Size bu konuda söz veriyorum.”

“Bir beyefendi olarak mı?”

“Bir serseri olarak. Hırsızların onuru olduğunu duymamış mıydınız?”

Tanrı aşkına, genç kadın çok tehlikeli bir oyun oynadığından endişeleniyordu.

“Yine de sizden istediğimin yanında çok fazla...”

Eldivenli eliyle Catherine’in çenesini tutup ona doğru eğildi. Catherine çenesinin kasıldığını görebiliyordu. “Benden ruhumun son kırıntısını harcamamı istiyorsun. Bir kere olan olunca geri dönüşü yok. Benim tek istediğimse birine ikinci çayını düzgün vermeyi öğretmen.”

Catherine zorlukla yutkunarak başıyla onayladı ve dişini sıkarak konuştu. “Haklısınız. Şimdi beni bırakmanızı rica ediyorum.”

Claybourne onu tutmakta olduğuna şaşırmış gibiydi. Elini indirdi. “Özrümü kabul edin. Ben...”

“Endişelenmenize gerek yok. Yara olduğunu sanmıyorum.”

Claybourne arkasına döndü, Catherine onun bir sahtekâr olduğunu bilmeseydi vicdanıyla boğuştuğunu sanabilirdi. “Dürüst olmam gerekirse efendim, sizden istediğim şeyin aylarca bekleyebileceğinden emin değilim.”

Claybourne omzunun üstünden ona baktı, fenerin ışığı gözüne vurarak ona kötücül bir parıltı katıyordu. “Frannie son derece zekidir. Onun öğrenme yeteneğinden şüphem yok, sizin öğretme yeteneğinizden de. Anlaşmanın size düşen kısmını karşılayabileceğinizi gördüğümde bana düşeni yaparım.”

“Yükümlülüğünüz için hazır olana dek ismi size vermeyeceğim.”

“Bu şartlar benim için uygun.”

“Ve size sebebini asla söylemeyeceğim.”

“En azından ölmeyi hak etmek için ne yaptığını bilmeliyim diye düşünüyorum.”

Kullandığı kelimeler Catherine’in midisinin acıyla kasılmasına sebep oldu. Ne tür bir şey istediğini biliyordu, nasıl sonuçları olacağını biliyordu. Winnie’yi kurtarmanın başka bir yolunu bulabilseydi onu seçerdi. Ama tehditlerin Avendale’i caydırmayacağını biliyordu. Ve Winnie haklıydı. Kanunların onlara yararı yoktu. Bu yüzden Catherine kararının kesinliğinden tekrar emin olarak “Özel bir mesele,” dedi.

“Anlaşmamızın bu parçası içime sinmiyor.”

“O adam, Geoffrey Langdon, onu niye öldürdünüz?”

“Sebeplerim beni ilgilendirir.”

“Ona yaptığınız şeyi hak etti mi?”

“Hayır, çok daha kötüsünü hak ediyordu.”

“Size inanıyorum.”

“Bana inanıp inanmaman umurumda bile değil.”

Catherine öne doğru bir adım attı. "Demek istediğim, onun hak ettiğini söylüyorsunuz ve ben sözünüze güveniyorum, peki diğer beyefendinin ölmeyi hak ettiğini söylediğimde siz niye benim sözüme güvenmiyorsunuz?"

"Çünkü Leydi Catherine, siz balo davetiyesi gelmediği için ağlayan hanımların dünyasında yaşıyorsunuz. Sizin hakaret olarak kabul ettiğiniz şeyi ben küçük bir sıkıntı olarak kabul edebilirim."

"Sokaklarda yetiştiğiniz için insanoğlunun karanlık tarafının yalnızca size özel olduğunu sanıyorsunuz, öyle mi? Nasıl da aldanıyorsunuz."

"İnsanın en kötüsünü de gördüm en iyisini de. Siz aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

Söyleyebilir miydi? Onun şahit olduğu korkunçlukları idrak etmeye nereden başlayabilirdi ki?

"Bu konuda, en kötüsünü gördüğüme inanıyorum."

Başıyla çok yavaşça onayladı. "Pekâlâ öyleyse. Yapacağımı hak ettiğine dair sizin sözünüze güveniyorum."

Catherine rahatlayacağını düşünmüştü. Fakat onun yerine aklını şüpheler kapladı. Hepsini bir kenara itti. Şimdi hareketleri konusunda titizlenmenin zamanı değildi. "Öyleyse bir anlaşmamız var. Kontrat hazırlatayım mı?"

Hemen hiç duygu sergilemeyen adam dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Aman Tanrım, hayır! Hiçbir kanıt olmamalı, beni Newgate'e yönlendirecek hiçbir yazılı belge olmamalı. Bugün yolladığım mektubun bile yakılması gerek."

"Öyleyse mutabık olduğumuzu nasıl ifade edeceğiz?"

"Tokalaşacağız." Eldivenini çıkarıp sağ elini Catherine'e uzattı. Catherine aniden nemlenen avucunu eteğine sildikten sonra onun eline bastırdı. Uzun parmakları Catherine'in elini kavradı ve onu kendine doğru çekti, öyle ki Catherine gözünün gümüşünü çerçeveyeleyen ince siyah çizgiyi görebiliyordu.

“Artık şeytanla ittifak içindesiniz, Leydim. Umarım geceleri benden daha kolay uyuyabilirsiniz.”

Elini bırakıp hafifçe yan dönerek eldivenini giydiği sırada Catherine’in kalbi hızla atıyordu. “Tedbirli olmalıyız. Yarın gece yarısı arabam ağaçlı yolda bekliyor olacak. Orada buluşalım, Frannie’nin yanına giderken size refakat edeceğim.”

“Tüm bunları yapmayı kabul ettiğinize göre onu çok seviyor olmalısınız.”

Kafasını hafifçe çevirip Catherine’in gözlerine baktı. “Bunu onun için ilk kez yapmıyorum.”

Beşinci Bölüm

Lanet olsun, daha önce kimseye itiraf etmediği şeyleri itiraf etmesini sağlayan bu kadının özelliği neydi? Neden geçmiş hakkında utanca kapılmasına sebep oluyordu? Neden onu tepeden tırnağa şoke ederek yere sermek istiyordu? Neden içinden onun inandığı kadar kötüymüş gibi görünmek geliyordu?

Bahçesinden ayrıldığından beri düşünceler Claybourne'a eziyet ediyordu. Daha fazla bilgi sahibi olmadan bu meseleye bulaşması budalacaydı. Ricasını yerine getirmeye hazır olana dek kim olduğunu onunla paylaşmayacaktı. Claybourne'un bildiği kadarıyla ondan kendisini öldürmesini bile isteyebilirdi. Catherine'in böyle bir şey istemesi için sebep yoktu, o ayrı. Akıllı biri tüm ayrıntıları bilmeden asla bir işin içine girmezdi. Ne yazık ki Claybourne'da ayrıntılar yoktu.

Sade konutun kapısını gürültüyle vurdu. Bir dakika bekleyip tekrar vurdu. Alt pencerelerden birinde titrek bir ışık gördü ve bir kez daha vurdu.

Kapı açıldı ve yaşlı bir kadın fenerini havaya kaldırdı. "Bir tahtan eksik mi? Saatin farkında değil misin?"

"James Swindler'ı görmem gerekiyor."

"Yatıyor."

"Öyleyse kaldır."

Claybourne'a dik dik baktı. "Sende hiç terbiye yok mu? Öyle bir şey yapmayacağım."

Merdivende ayak sesleri duyuldu ve sonra geniş omuzlu uzun bir adam hanımefendiyi sakinleştirdi.

"Luke? Aman Tanrım, ne oldu? Sorun Frannie mi?"

Bir açıdan öyleydi.

"Konuşmamız lazım."

"Elbette, içeri gel." Jim kadının omzunu sıvazladı. "Sorun yok, Bayan Whitten. O bir dost."

"Başının belada olduğu kesin. Gecenin bu saatinde Scotland Yard komiserini görmek istiyor. Düzgün insanların yapacağı bir şey değil."

"Endişelenecek bir şey yok. Yatağınıza geri dönün, hanımefendi. Her şey kontrolüm altında."

Kadın burnundan soluyup ayaklarını sürüyerek Luke'un yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere geri döndü.

"Ev sahiben hiç hoş bir kadın değil."

Jim kısık sesle güldü. "Deneyimlerime dayanarak gecenin bir yarısı uyandırıldığında pek az insanın hoş olduğunu söyleyebilirim. Yukarı gel."

Luke dar merdivenlerde onu takip edip oturma odası ve yanındaki uyku bölümünden oluşan daireye girdi. Şöminede yanan küçük bir ateş görünce şaşırmadı. Artık paraları yettiği için hangi mevsim olursa olsun o ve arkadaşları ısığın keyfini çıkarıyorlardı.

Jim iki kadehe viski doldurup birini Luke'a uzattı. "Rahatına bak."

Şöminenin önündeki iki koltuktan birine Luke, diğerine Jim yerleşti.

"Komiser, ha? Ne zamandan beri?"

"Bayağı oluyor."

"Hayatın merdivenlerinde yükseliyorsun."

"Pek sayılmaz. Etkileyici bir unvan ama yalnızca artık sokağı gezmek yerine gezenleri denetlediğim anlamına geliyor.

Jim her zaman alçakgönüllü olmuştu. Luke'a kalırsa Jim aniden İngiltere'nin kralı ilan edilse fazla büyütmeden yalnızca diğerlerinden daha süslü bir koltuğa oturduğunu söyleyebilirdi.

Luke, "Niye buraya gelmemin Frannie'yle ilgili olduğunu düşündün?" diye sordu.

"Çünkü hepimizin ortak noktası Frannie."

"Hayır hepimizin ortak noktası Feagan."

"Ama korumak için çepeçevre sardığımız kişi Frannie." Jim kötü haber bekler gibi öne doğru eğildi, dirseklerini bacaklarına yaslayıp kadehini iki eliyle tuttu. "Eğer gecenin bir yarısı kapıma gelme sebebin Frannie değilse nedir?"

"Benim için birtakım bilgilere ulaşman gerekiyor."

Jim arkasına yaslanıp özgüvenle gülümsedi. "Bilgi toplamak benim işim."

Luke bunun gayet iyi farkındaydı ve James Swindler'ın yeteneğinden yararlanmaya niyetliydi.

Leydi Catherine Mabry'nin ricasının arkasındaki gerçeği kendisi söylemeden öğrenmeye kararlıydı. Bilgi güç demekti ve konu olunca, Luke'un mümkün olduğunca güç toplamaya ihtiyacı vardı.

Batakhane. Claybourne onu bir batakhane'nin arka kapısından içeri sokmuştu.

Catherine hâlâ bu gerçeğin sersemletici etkisi içinde ofisin kapı aralığında beklerken Claybourne'un ikna olmamaya kararlı görünen kızıl saçlı bir hanımefendiyi her şeyin yolunda gideceğine dair ikna etmeye çalışmasını izledi.

Claybourne, "Frannie, sana bir lordla evlenmenin korkulacak bir şey olmadığını öğretecek," diyordu.

Catherine küçümseyerek *tabii Avendale Dükkü'yle evlenmiyorsan,* diye düşündü.

"Ama böyle bir şey istemiyorum."

Bir ileri bir geri giderek tartışmaya devam ettiler. Yarım kulakla dinleyen Catherine binanın ana kısmını göremese de etrafındakileri bu konuşmadan daha ilgi çekici bulmuştu. Neredeyse içeride tura çıkarılmayı isteyecekti.

Claybourne, batakhane çalışan bir kadınla evlenmek istiyordu. *Çalışan* bir kadın. Bir *kumarhanede*. Cemiyet onu asla kabul etmezdi. Bütün bu durumun felaketle sonuçlanacağı belliydi. Catherine yine de bu zorlu göreve kucak açıyordu. Ona öğretmekle kalmayacak, soylu cemiyetin onu kabul etmesini sağlayacaktı. Winnie'nin emniyetinde olduğunu görmek buna değerdi.

Catherine'in üzerinde nitelikli hanımları ziyarete giderken giydiği bir elbise vardı. Elbisesi birdenbire bütünüyle uygunsuz göründü. İnsan kumarhaneye giderken ne giyerdi? Deli gibi kahkaha atmamak için kendini tuttu. Tüm bunlar büsbütün saçma ve aynı zamanda inanılmaz büyüleyiciydi. Catherine'in akşamını nerede geçirdiğini bilse Winnie kesinlikle hayatını teslim ederdi.

Tesisin girişinde tanıştırıldığı sahibi de kapı aralığında küstahça geriye yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış duruyor, gözleri Catherine'i tepeden tırnağa süzüp sonra tekrar yukarı çıkıyordu. Catherine ona bakmadığı halde arsızca tetkik eden gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Başını döndürüp Jack Dodger'a dik dik baktı. "Gördüğünüz şey hoşunuza gitti mi?"

Bakışını hemen yukarı çevirip ona baktı. "Hem de çok."

Catherine gözlerini onun üzerinde gezdirdi, başparmağının iç kısmına kazınmış H şeklini görüce bir an duraksayıp sonunda

bakışını bir kez daha koyu gözlerine sabitledi. "Ben aynısını söylemeyeceğim."

Kahkahası saldırmaya hazırlanan büyük bir kediyi anımsatan kalm titreşimli bir mırlamaydı. Catherine'in içi ürperdi.

"Nasıl olmuş da soylulardan cesur bir kadın çıkmış?" diye sordu.

"Soylular hakkında pek bir şey bilmiyor gibisiniz."

"Oldukça çok şey biliyorum." Siyah gözlerinde memnuniyetle hafifçe öne eğildi. "En iyi müşterilerimdendirler."

Catherine bu tipi biliyordu, başbelası, düzgün kadınların yolda yürürken refakate ihtiyaç duymalarının sebebiydi. Catherine'i şoke etmeye çalışıyordu.

Catherine kolay şoke edilemezdi. Dikkatini tekrar tartışan çifte verdi. "Hepimizin kusuru vardır."

"Sizinki nedir Leydi Catherine?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Belki ilgilendirmez ama işyerimde size uygun bir pozisyon olabileceği aklıma gelmişti."

Catherine ona bir kez daha dik dik baktı. "Söyleyin."

"Soylulardan olmayan müşterilerimin şimdiki kızlarımın sağlayamadığı bir fantazilerini karşılayabileceğinize inanıyorum. Sanıyorum ki pek çok beyefendinin sizin türünüzden bir kadını yatağa atma fantazisi vardır."

"Peki ya bir hanımın fantazileri? Onları karşılamaya da hazırlıklı mısınız?"

Kafası karışmış gibiydi. Güzel. Catherine ondan pek hoşlanmıyordu.

"Hanımefendiler yatakla ilgili hayal kurar mı?"

Catherine bir kaşını kaldırdı.

Yüzüne tembel bir sırıtış yayıldı. "Sen ne hayali kuruyorsun?"

Catherine ona karşılık olarak hafifçe gülümsedi ve ilgisini tekrar tartışan çifte verdi. Frannie besbelli telaşlanmıştı. Tanrı aş-

kına, bu hızla giderse bütün gece buradalardı. Catherine çoktan yorulmuştu. Öğleden sonra zamanının büyük bir kısmını babasının vekilharciyla geçirmişti ve Claybourne'la bu geceki buluşması için heyecanlanmaktan akşam da dinlenememişti.

Catherine, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı.

Claybourne ona açıkça sinirlenmiş halde döndü. Catherine'inse bunu zerre kadar umursadığı yoktu.

"Onu bu işe zorla sokamazsın," dedi.

"Onu zorlamıyorum."

"Zorluyorsun. Seninle evlenme fikrinden nasıl korktuğunu göremiyor musun? Evlendiğinde ona böyle davranmayı planlıyorsan onu bu konuda suçlayamam."

Frannie, "Hayır," dedi. "Beni korkutan Luke'la evlenmek değil, onun simgelediği şeyle evlenmek."

"Soylular, asiller, toplumun üst tabakası. Gerçekten o kadar farklı olduğumuza inanıyor musun?"

"Evet. Sizin bir sürü kuralınız var..."

"Öğrenilebilen kurallar ve Lord Claybourne sizin son derece zeki olduğunuz ve cemiyetimizin ufak nüanslarını çarçabuk öğreneceğiniz konusunda bana garanti verdi. Artık başlayabilir miyiz?"

Frannie Claybourne'a, sonra da Catherine'e baktı. Tamamen yenik düşmüş gibi görünüyordu. "Evet, elbette."

Catherine, Claybourne'un niye bir fareyle evlenmek istediğini merak ederek odaya adım attı. Görünüşe göre görgü kurallarından başka dersler de gerekecekti. "Lord Claybourne, siz çıkabilirsiniz."

Claybourne yanına bir adım yaklaşıp ona doğru eğildi. "Ona nazik davran."

"İstediyimi elde etmem için ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağım."

"Onun gözyaşını akıtırsan..."

"Tanrı aşkına, canavar değilim."

Claybourne konuşmak için ağzını araladı.

“Şişşt! Bu konuda işe karışmanıza müsamaha etmeyeceğim. Bay Dodger’ı da yanınıza alın çünkü ondan pek hoşlanmadım. Çıkarken kapıyı sıkıca kapadığınızdan emin olun.”

Claybourne’un çenesindeki bir kas seğirdi ve Catherine ona bakışındaki karanlıktan korkması gerektiğini düşündü. Ama tuhaf bir sebepten dolayı Şeytan Kont’tan korkmuyordu. Hiçbir zaman korkmamıştı.

Topuklarının üstünde döndü, uzun adımlarla odadan çıkıp kapıyı sertçe vurdu. Catherine onun sinirleriyle oynamaktan sapıkça bir haz almıştı. Hiç şüphesiz kendinden daha yaşlı olan ama bir şekilde daha genç görünen kadına dikkatini çevirdi. “Merhaba Frannie. Ben Catherine.”

“Leydi Catherine.”

“Sadece resmi durumlarda. Arkadaşlar arasında yalnızca Catherine’im.”

“Yani arkadaş olmamızı mı bekliyorsunuz?”

“Aslına bakarsanız evet.” Onun yanındaki bir koltuğa oturdu. “Şimdi bana Claybourne’la evlenmek istememenizin asıl sebebini anlatın.”

Jack, “Onu sevdim,” dedi. “Çok sevdim.”

Frannie’nin odasının hemen bitişiğine gömülü sığınağında Jack’in duvara bastırıp kulağına dayadığı, daha sonra da viski doldurduğu kadehi Luke geri verdi. Kahrolası, tek bir kelime bile duyulmuyordu.

Jack kadehi aldı, tekrar doldurup Luke’a geri uzattı. “Kadında iyi cesaret var.”

“Lanet olası sinir bozucu, o kadar. Şimdiden anlaşılmadan pişmanlık duymaya başladım.”

“Tam bir güzellik.”

Luke bir koltuğa yığıldı. "Fark etmemiştim."

"Mezardaki adamı diriltir. Lanet olsun, gözüne girmek için bir herif de ben öldürebilirim."

"Gözüne girmek için yapmıyorum."

"Biliyorum. Frannie için yapıyorsun."

Büründükleri düşünceli sessizliği Jack bozdu. "Sence evli olmayan kadınların fantazileri var mıdır?"

Luke yukarı baktı. "Hangi konuda?"

"Yatak konusunda."

"Hayır. Ne düşüneceklerini bilemezler."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden ne düşüneceklerini bilemezler?"

"Çünkü bir kadın ile bir erkek arasında ne yaşandığından haberleri bile yoktur."

"Öğrendikten sonra fantazileri de olabilir."

"Mümkün."

"Demek ki Leydi Catherine bakire değil."

Luke bu sözlere karşı garip bir reaksiyon gösterdi. Tüm vücudu gerildi ve içinde bir şeye ihtiyaç hissetti. Ama neye? Hanımefendinin onurunu korumaya mı? Her kim masumiyetini çaldıysa ona saldırmak mı? Biri ondan zorla yararlanmış mıydı? Birini öldürtmek istemesinin sebebi bu muydu?

"O nereden çıktı?" diye sordu.

"Erkekler hakkında hayal kurduğunu belirtti. Kadınlar fantazilerini gerçekleştirmek için ödeme yapar mı, şimdi merak ettim. Belki işletmemizi hanımlara da hitap edecek şekilde genişletmeliyiz."

"Saçmalama. Erkekler kadınların sahip olmadığı bir gereksinime sahiptir."

"Günümün büyük bir kısmını kadınların çeşitli kışkırtıcı yönlerine kafa yorarak geçiriyorum, onlarla yapılabilecek çeşitli heyecan

verici şeylerden bahsetmiyorum bile. Erkekleri düşündüklerine inanmıyor musun?"

"Hayır, onlar elbise, çay ve dikiş nakış üstüne düşünürler."

"Ben o kadar emin değilim. Belki Catherine'e sorarsam..."

"Ona Leydi Catherine diye hitap et ve ondan uzak dur, Jack."

"Onu benim tesisime getirdiğinde bunu başarmak biraz güçleşiyor."

"Başka seçeneğim yok. Frannie burada yaşıyor, burada çalışıyor ve nadiren dışarı çıkıyor. Senin de bildiğin gibi mahrem görüşmeler için en uygun zaman gecedir."

"Frannie'den uzak durmamı istedin ve ben de dediğini yaptım. Onunla asla flört etmiyorum. Yalnızca bir kadın üstünde hak iddia edebilirsin Luke, sen de Frannie'yi seçtin. Catherine'e istediğim gibi davranırım."

Luke öyle bir kuvvetle ayağa kalktı ki Jack'in üstüne doğru yükseldiğinde viskisi kadehin kenarlarından etrafa saçıldı. "Onu rahat bırakacaksın."

Jack'in gözlerinde şüpheli bir parlıtyla kendisine bakmasından hoşlanmamıştı. Jack'in Catherine'e herhangi bir şekilde ilgi gösterdiğini düşündüğünde içinden fışkıran hiddetten de hiç hoşlanmamıştı. Nesi vardı? Onunla kimin ilgilendiğini niye umursuyordu? Ama onu başka biriyle düşünmek bile onu çileden çıkarıyordu.

Jack, "Nasıl istersen," dedi. "Şimdilik. Çünkü arkadaşısın. Ama sakın efendim olduğunu sanmak gibi bir hata yapma."

Luke yavaşça geri çekilip kadehini masaya bıraktı. "Ben kart oynamaya gidiyorum."

Rahatsız edici düşüncelerden kurtulmak için kafasını dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Neredeyse Jack'in suratını yumruklayacaktı, neredeyse dişlerini sıkarak Catherine'in kendisine ait olduğunu söyleyecekti. Frannie söz konusu olduğunda hiçbir zaman böyle

ilkel tepkiler vermezdi, öyleyse Catherine'e karşı neden böyle sahipleniciydi?

Catherine önemsizdi, yalnızca hedef yolunda bir vasıtaydı. Frannie ise her şey demekti.

"Jack Dodger'a dikkat etmelisin."

Saat neredeyse sabahın üçüydü ve Catherine'in tüm enerjisi tükenmişti. Işıktan yararlanmadan arabayla seyahat ettikleri için görülüp tanınma riskleri çok azdı, gerçi gecenin bu saatte etrafta tanıdığı birinin olduğunu zaten sanmıyordu. Claybourne da pençenin perdelerini kapamıştı. Catherine bu önlemleri aşırı bulmuştu fakat Claybourne'un sinsice dolaşmaya alışkın olduğunu ve anonim kalmayı en iyi onun bileceğini tahmin ediyordu.

"Neden efendim?"

"İlgisini çekiyorsun ve benim gibi o da vicdan azabı duymadan seni mahveder."

"Yani cazibesine kapılabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Kafasına koyarsa, evet. Pek çok kadın kapıldı."

Catherine önemsemeden güldü. "Sizi temin ederim, azıcık bile ilgimi çekmiyor."

"Yakışıklı bir şeytandır."

"Yine, efendim, bu kadar sık olduğumu düşünmenize hayret ediyorum. Bir erkek hakkındaki fikrim, sevimli yüz hatları gibi kontrol edemediği bir şey üzerinden şekillenmez. Fikrim yalnızca karakterini temel alır." Claybourne'u böyle aşağılık görmesinin sebebi de buydu. Şüphe uyandıran bir kişiliği vardı, hem de fazlasıyla. Ama buna rağmen yine de Catherine'i büyülüyordu. *Lanet olsun!* "Bay Dodger'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Geçmişim hakkında ne biliyorsunuz?"

"Yetim kaldığınızı biliyorum. Geçmişinizin bir kısmında sokaklarda yaşadığınızı biliyorum. Bunların ve sizin nazıkçe açığa

vurduğunuz kısım dışında, pek az şey.” İcini tekrar bir ürperti kapladı. Cinayet ve düzenbazlık yaptığını kabul etmiş bir adamla, bir kadın için uygun bir yermiş gibi onu oyun cehennemine götürmüş bir adamla karanlık bir arabanın içindeydi.

Claybourne, “Feagan’ın çocuklarından biriydi,” dedi. “Benim gibi.”

“Peki, Feagan kimdi?”

“Çocuk hırsızlardan oluşan grubumuzu yöneten ve bize işimizi öğreten bir çocuk sömürücü.”

“Kaç kişiydiniz?”

“Bir düzine filan. Kimin yakalanıp kimin işe alındığına göre değişirdi.”

“Peki Frannie?”

“O da bizden biri.”

“Çoğu beyefendiden çok daha farklı şekilde yetiştirilmişsiniz.”

“Öyle.”

“Cinayet işlemeyi de orada mı öğrendiniz?”

“Hayır, orada hırsızlık yapmayı öğrendim.”

“Yankesicilik yapmayı mı?”

“Ben daha çok dolandırıcılık yapardım, yankesici olan Jack’ti.”

“Frannie?”

“Dikkat dağıttırdı.”

“Özlüyor musunuz?”

“Neyi? Sokakta yaşamayı mı? Üşümeyi, pis ve aç olmayı mı? Hayır. Asla.”

Catherine onu gölgelerin arasında daha net görebilmeyi diledi. İlgisini çekmemesi gerektiğini biliyordu ama çekiyordu. Onu Frannie’yi zorlamakla suçlamıştı ama gerçekte kırıncı ve kaba davranmamıştı. Yalnızca hüsrânını belli etmeye kalkmıştı.

En çok da bu, Frannie’ye beslediği güçlü hisler hakkında Catherine’in düşüncelerini pekiştiriyordu. Duygularını dikkatle

muhafaza ediyordu ama Frannie'nin yanındayken onları açığa vurmuştu.

"Claybourne'un gerçek vârisi olduğunuza inanmadığınız görüşüne vardım. Sağlığımı bağışlayın ama önceki kontun tersini düşünmesine neden izin verdiniz?"

Claybourne parmağını perdenin arkasına soktu, perdeyi hafifçe kenara çekip gözünü dışarıya dikti. Catherine, bulundukları yeri mi çıkarmaya çalışıyor diye merak etti. Belki de sorusuna verecek bir yanıt arıyordu.

Sessizce, "Beni asacaklardı," dedi ve perdeyi bıraktı. Perde yerine geri döndü.

Onun darağacıyla yüz yüze geldiğini düşünmek Catherine'in midesini düğümlemişti. "O şartlar altında herkes aynısını yapardı, olmadığı biri gibi davranırdı, bunu anlayabiliyorum. Ama özgürlüğünüze kavuştuğunuzda neden koşarak ait olduğunuz yere dönmediniz? Unvanı ve tüm getirilerini çaldınız."

Kısık sesle, "Mesele canımı kurtarmaktan daha fazlasıydı," dedi, neredeyse anın içinde kaybolmuş gibiydi. "Hiçbir şeyi, uğrunda her şeyi yapacak, her şeye inanacak kadar çok istediniz mi?"

"Yaptığımız anlaşmanın bunu tasdik ettiğini tahmin ediyorum."

"Hayır, daha da çok istemekten söz ediyorum, ulaşmak için kendinizi bile aldatmaya razı olacak kadar güçlü bir arzuyla istemek. Yaşlı bey bu durumdaydı. Torununu bulmayı nasıl bir çaresizlikle istediğini gözlerinde gördüm, benim o çocuk olmamı nasıl istediğini..."

"Siz de bundan yararlandınız."

"Bu açıdan bakmak mümkün ve itiraf ediyorum ki benim de hareketlerimi bu şekilde değerlendirdiğim geceler oluyor."

"Başka hangi açıdan bakılabilir ki?"

"Her birimizin istediği ama çok azımızın ulaşabildiği bir şeyi ona verdim: en derin arzularımızı. İlk doğan çocuğunun oğlunu

bir kez daha hayatında görmekten daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Ben de onun istediği şey oldum.”

“O tuhaf dürüstlüğünüz yine iş başında. Öyle bir konuşuyorsunuz ki neredeyse asil bir şey gibi duyuluyor.”

“Hayır, asil bir şey değil. Azıcık bile değil. Bana bir yaşama fırsatı sağladı, ben de mümkün olduğunca hızlı ve gösterişsiz şekilde onu kaptım. Torunu olmayı dilerdim. Beni meşru olarak başkasına ait olan, asla içime sindiremediğim bir sevgiye boğdu.”

“Size verdiği sevgi size aittir. Başka biri olduğunuzu düşünse bile size karşı hissettiklerinin sebebi sizden hoşlanmasıydı.”

“Sadece torunu olduğumu sandığı için beni sevdi. Aksine inansaydı ilmiği bizzat boynuma geçireceğinden pek şüphem yok. Sonuçta geriye kalan tek oğlunu öldürdüm.”

Oğlu olan bir oğul: Marcus Langdon. Kont olması gereken kişi. Catherine onu tanıyordu çünkü kötü şöhretli kuzeninin aksine sık sık balolara davet edilir, insanlar sanki onu kanuni mevkiini ilan edeceği güne hazırlarlardı. Ama besbelli şu anki kontu hafife almışlardı.

“İtiraflarınızın kafamı karıştırdığını itiraf etmeliyim. İnsanlar sizin olumlu yönlerinizden pek bahsetmiyorlar ve sizden hoşlanmamı istemediğiniz için mi bunları anlatıyorsunuz, merak etmeden duramıyorum.”

“Bunları size neden anlattığımı bilmiyorum. Belki de sadece benimki kadar karanlık bir ruh sizin benden istediğinizi isteyebilir diyedir.”

“Benim size benzer hiçbir yanımla yok, efendim.”

“Yok mu? Eylemi yapacak olan benim ellerim olabilir ama isteyen sizsiniz. Suçu paylaşacaksınız Leydi Catherine. Vicdanınızın bu ağırlığı taşıyabileceğinden emin olun.”

“Taşıyabilir.” En azından taşıyabileceğini düşünüyordu. Taşıyabileceğini umuyordu. Şüphe duymaktan nefret ediyordu.

Ama önünde başvurabileceği başka bir yol göremiyordu. "Kontun torunuymuş gibi yapmak canınızı kurtardı ama bir yandan da bedeli büyük oldu. Çünkü şimdi bir lord olarak isteğinize ulaşmakta zorluk çekiyorsunuz: Frannie."

"Zekânız etkileyici. Soylu hanımlardan hiçbir zaman fazlaca etkilenmemişimdir."

"Kaçını yakından tanıyorsunuz?"

"Belli ki yeterince sayıda değil. Hepsinin sizin kadar ilgi uyandırıcı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Catherine'in kalbi garip şekilde tekledi ve bir kadın bir erkeğin ilgisinden ölebilir mi diye merak etti. Onu ilgi uyandırıcı bulmasından hoşlanması sinirini bozuyordu.

"Kadınların çokça hafife alındığına inanıyorum. Sonuçta birden fazla kez imparatorlukları yönettiğimiz bilinmekte."

"Cinsiyetinizi çok takdir ediyora benziyorsunuz."

"Aslında öyle."

"Bu zamana kadar evlenmiş olmanız gerekmez miydi?"

Konunun bu yönde değişmesi tuhaftı. Herkes neden medenî haliyle bu kadar ilgileniyordu? "Ne zaman evlenileceğine dair bir yasa yok."

"Niye evlenmediniz?"

"Belli ki henüz bana layık bir erkek karşıma çıkmadı."

Claybourne ufak bir kahkaha attı. "Layık olduğunu düşünen adamın Tanrı yardımcısı olsun."

"O kadar da kötü değilim."

"Bence bir eş olarak her erkek için zorluk çıkarırsınız."

"Frannie'nin zorluk çıkaracağını düşünmüyor musunuz?"

"Elbette hayır. Bu engeli aştıktan sonra çıkarmayacaktır."

"Sahiden istediğiniz bu mu? Size asla karşı çıkmayacak biri mi? Bana kalırsa biraz sıkıcı olurdu."

"Hayatımda yeterince zorlukla uğraştım Leydi Catherine. Zorluklardan uzak bir evliliği memnuniyetle karşılarım."

"Elbette. Beni bağışlayın. Evlilikte ne aradığınızı yargılamak bana düşmez."

Ama Claybourne'la evlenmek istememesinin sebebi olarak Frannie'nin söylediklerini düşünmeden edemedi.

"Ben her şeyimi ona borçluyum, onunsa bana hiçbir borcu yok. Ben rakamlarla uğraşıp her şeyi dengede tutmaya alışkınım. Bana evliliğimiz son derece orantısız olurdu gibi geliyor. Sanırım böyle yaşamak hoş olmazdı ve korkarım zaman içinde pişman olur, sonunda birbirimize beslediğimiz yakınlığı da kaybederdik."

Her şeyimi ona borçluyum.

Bunu onun için ilk kez yapmıyorum.

Catherine, Claybourne'un öldürdüğü adamın bir şekilde Frannie'yle bağlantılı olduğunu düşünmeden edemedi. Bir gün tüm hikâyeyi öğrenebilecek miydi? Öğrenmeyi diler miydi? Hareketlerinin sahiden haklı gerekçeleri varsa, onu daha olumlu bir gözle değerlendirebilir miydi? Onunla ilgili kendi planlarını sorgulamaya başlar mıydı?

En azından bir kişinin *her şeyini* borçlu olduğuna inandığı bir adamdı. Frannie bu kelimeyi öylesine kullanmamıştı. Samimiyetle her şeyi Claybourne'a borçlu olduğunu hissediyordu. Catherine bir insana karşı böylesine borçlanmayı hayal edemiyordu. Tuhaf şekilde Claybourne'u kendisinden ayıran kısa mesafeyi aşmak, elini elinin avucuna almak ve geçmişinin en sefil ayrıntılarını anlatması için ona yalvarmak istiyordu.

Onun yanında ne kadar çok zaman geçirirse onu o kadar çok merak etmesinin sebebi neydi?

Neyse ki düşüncesiz bir hamle olacağından emin olduğu şeyi gerçekleştirmeden araba durdu. Gerçekten onun geçmişini bilmek

istiyor muydu? Aralarındaki mesafeyi koruyup arkadaştan çok yabancı kalmaları plan için daha yararlı olmaz mıydı?

Kapı açıldı ve Catherine dışarı çıkmak için bir hamle yaptı.

Claybourne, "Önden inmeme izin verin," dedi.

"Bana eşlik etmenize gerek yok."

"İsrar ediyorum."

Dışarıya adım attı ve Catherine'in arabadan inmesine yardım etti. Bahçeye ve konuta ürün teslim edenlerin kullandığı patikaya açılan geçide varıncaya dek onunla yürüdü.

Catherine elini kapı mandalının üstüne koydu. "İyi geceler, Lordum. Yarın gece yarısında görüşmek üzere."

"Catherine?"

Catherine donup kaldı. Sesinde onu neredeyse dehşete düşüren bir sertlik ve ciddiyetin yanı sıra bir o kadar korkutucu şekilde resmiyetten uzaklık vardı. Catherine ona bakması gerektiğini düşündü ama görebileceklerinden, Claybourne'un söyleyebileceklerinden çekiniyordu. Bu yüzden nefes almadan bekledi.

"Kurtulmak istediğin bu kişi senden... senden zorla mı yararlandı?"

Catherine ona omzunun üstünden bakmaya cesaret etti. Karanlık ve heybetli, gölgelerin arasında duruyordu.

"Bana ayrıntıları vermek zorunda değilsin ama iznin olmadan sağlığını bozduysa tek yapman gereken bana şimdi, bu gece onun ismini vermek, anlaşmamızın sana düşen kısmı böylece tamamlanmış olur ve ben de kendime düşeni derhal yaparım."

Ona sorduğu ve teklif ettiği şeyi anladığında boğazı acıyla düğümlendi. Herhalde bu kadar da asil biri olamazdı. "Meseleyi halletmeden önce Frannie'yi eğitmemin gerekmeyeceğini mi söylüyorsunuz."

"Öyle söylüyorum."

Evet deyivermek ne kadar da kolay olurdu. İşin bir an önce ve hızla halledilmesini sağlamak. Claybourne'u bir daha asla görmezdi. Ve onun tuhaf dürüstlüğüne şahit olmuş olmasa, onun hakkındaki fikirlerini sorgulamaya başlamış olmasa, hayranlık uyandıran ahlaki kurallara sahip olduğunu fark etmeye başlamış olmasa, bu tekliften yararlanabilirdi. Ama gerçek şu ki bencilce bu anın onu son görüşü olmasını istemiyordu.

Daha öncesinde bir şeyi elde etmek için her şeyi yapacak, her şeye inanmayı kabul edecek kadar çok istemekten bahsetmişti. O Frannie'ye karşı böyle hissediyordu. Frannie onun en derin arzusu, onunla evlenmek gerçekleştirmeyi en çok istediği hayaliydi. Ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen Catherine'e haksızlık edildiyse, bundan vazgeçmeye razıydı.

Claybourne onu tek kelimeyle büyüliyordu. Daha önce hiç bu kadar karmaşık görünen, böylesine fazla yüzeyi olan bir erkek tanımamıştı. Tamamen kötü değildi. Tamamen iyi de değildi. Bu son derece çekici bir bileşimdi.

"Saflığıma zarar gelmedi."

Claybourne bir süredir onun zarar gördüğünü öğrenmeye kendisini hazırlamış gibi bir parça solgunlaştı.

"Yarın görüşmek üzere, Lordum."

Başını hafifçe eğdi. "Yarın."

Catherine içeri girdi ve arkasından kapıyı sessizce kapattı. Endişesinin onu nasıl etkilediğini Claybourne'un önünde sergilemek istemiyordu.

Claybourne düşündüğünden çok daha tehlikeliydi. İster günahkâr olsun ister bir aziz, hiçbir erkeğin başaramadığı şekilde Catherine'in ilgisini elinde tutuyordu.

Altıncı Bölüm

Frannie Darling, Dodger'ın Misafir Salonu'ndan çıktı. Sanki hoş sözler günahları kabul edilir kılabilirmiş gibi, bu zarif ismi özünde kaba olan bir şey için Frannie önermişti ve yaşadığı küçük daireye giden merdivenlere doğru ilerledi. Burası da Dodger'ın Yeri'nin bir bölümüydü ama en azından dış giriş, sanki döküntülerden sıyrılıp daha iyi bir yaşama geçiyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Daha hoş bir evde yaşama imkânı yok değildi. Feagan'ın çocukları ona kendileriyle eşit davranıyordu ve girişimlerinden elde edilen kârdan o da payını alıyordu. İstese bir sarayda yaşayabilirdi ama kazandığı para asla kendisi için değildi. Başkaları o paraya çok daha layıktı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken zengin esanslı tütünün tadı kokusunu duydu. Çocukluklarındakine kıyasla çok hoş bir aromaydı. Jack artık en kaliteli tütünlerden alabiliyordu.

Fakat tütünü hâlâ sekiz yaşında bir delikanlıyken kullanmaya başladığı lüle taşı piposuna dolduruyordu. Feagan'ın çocukları için genç yaşta pipo kullanıp içki içmek olağandışı bir şey değildi. Bunlar ısınmalarına yardımcı oluyorlardı. Pipo Jack'in geçmişinin

bir andacıydı, Luke'un büyükbabası onlara daha iyi bir yaşam şansı sunmadan önce olduğu kişiden bir yadigârdı. Hepsi yanına bir şey almıştı.

Jack yalnızca istediği şeye sahip olmak için neye ihtiyacı olduğunu öğrenene kadar St. James'teki konakta kalmıştı. Claybourne Kontu'yla yaşamaktan hiçbir zaman mutlu olmamıştı. Gerçi Frannie'nin bildiği kadarıyla hiçbir yerde gerçekten mutlu olmamıştı; Feagan'layken duyduğu hafif rahatlık dışında. Jack küçük gruplarının en yeteneklisiydi, hep en fazla bozukluğu ve mendili o getirir, hep Feagan'la ateşin başında otururdu. Feagan cinini içer, Jack cinini ve piposunu içer, gece geç saate kadar fı-sıldasırıldardı. Frannie'nin bildiği kadarıyla Feagan bir tek Jack'in fikrine önem verirdi.

Merdiven sahanlığına vardığı sırada Jack, "Selam Frannie," dedi. Batakhanenin dışındayken asla içerideki işadamına benzemezdi. Yine de kurnazdı. Her zaman ona elindekinden daha fazlasını verecek olan açının arayışındaydı.

"Dodger." Gençliklerinde Jack'ten çok Dodger² diye çağınılırdı. Kurbanları ceplerinin boşaldığını fark ettiğinde onu yakalamak isteyen elleri atlatmakta ustaydı. Kararlaştırdıkları avın uyanmasını sağlayan genelde öteki beceriksiz hırsız olurdu. O zaman hepsi etrafa dağılırdı.

Jack yalnızca bir kere kendisi kadar çevik olmayan bir hırsıza yardım etmeye çalışmak için geri dönmüştü. O hırsız Luke'tu. Bu Jack'in yakalandığı tek seferdi.

Frannie, "Hoş bir gece," dedi.

"Ah evet, kör olasıca sis çok hoş. Sence İngiltere'de sis olmayan bir yer var mıdır?"

2 Bir şeyden kaçınmak, atlatmak anlamındaki *dodge* kelimesinden türetilmiş. (ç.n.)

"Olsa taşınır mıydın?"

"Pek olası değil. Daha çok para kazanabileceğim bir şehir olduğundan şüpheliyim."

"Hayatta paradan daha mühim şeyler de var."

"Benim için yok."

Frannie içini çekerek sise baktı. Sanki hayat erişemediklerini görmesini engelliyor gibiydi. Mutsuz değildi. Sadece hayatında önemli bir şeyin eksik olduğunu hissediyordu.

Jack piposunu içine çekti ve bir süre sessiz kaldılar. Konuşmalar bile her zaman Jack'le zaman geçirmekten hoşlanırdı. Aslında en çok konuşmadıkları zaman hoşlanırdı. Jack'in onun ne düşündüğünü bilmek konusunda esrarengiz bir becerisi vardı.

Bir süre sonra Luke'un bir köşeden dinlediğini düşünür gibi alçak bir sesle, "Tüm bu saçma bahaneleri uydurmak yerine niye ona gerçeği söylemedin, Frannie?" diye sordu.

"Söyleyemedim. Onu incitmek istemedim. Benim için tüm yaptıklarından sonra bunu istemedim."

"Onu incitmemek mi? Tek yaptığın sorunun süresini uzatmak. Ve şimdi zaten bildiğin şeyleri sana öğretmesi için aramıza kör olasınca bir yabancı getirdi."

Frannie'nin göğsü sancıyla sıkıştı. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Onu sahiden seviyorum ama onunla evlenmek istemiyorum. Kontes olmak istemiyorum. Sadece ne istiyorsam onu yapmak istiyorum."

"Bunu yapmana engel olmayacak."

"Ah, bunu gayet iyi biliyorum ama eskisi gibi olmayacak. Ah, Tanrım, belki de onunla evlenmeli ve onu kırmamak için endişelenmekten kurtulmalıyım ama benimle mutlu olacağını düşünmüyorum. Bazen hayaline sahip olmak gerçeğine sahip olmaktan daha memnun edicidir."

"Bu hiç mi hiç mantıklı değil."

Frannie, "Lanet olası bahislerinizi duyduğum. Nasıl hissettiğimi bildiğin halde niye onu cesaretlendirip durdun?" diye sordu, neredeyse kendi kadar Jack de onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

"Çünkü gerçeği bilmesi lazım ve senden duyması lazım. Başkasından duyduğunda inanmayacaktır."

Jack piposunu tüttürdü, Frannie suratını astı.

Jack alçak bir sesle, "Ondan hoşlanıyor," dedi.

Frannie'nin hissettiği hiç tanıdık olmayan sivri bir... neydi? Kıskançlık mı?

"Kimden? Leydi Catherine'den mi?"

Başıyla onaylayıp tekrar piposunu tüttürdü. "Ondan uzak durmam konusunda beni uyardı. Boş bir tehdit de değildi. Kahrolası üstüme öyle bir geldi ki neredeyse bacaklarım titreyecekti."

Frannie bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Rahatlamış olması gerekirdi ama bir yanı Luke'un kalbinden bir parça kaybetme olasılığından kederleniyordu. Çok uzun süre tüm kalbine sahip olmuştu ama bunun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordu. Luke'a haksızlık olurdu. Ondan çok hoşlansa da, sevgisi bir kadının bir erkeğe duyduğuna değil, bir kız kardeşin erkek kardeşine karşı duyduğu sevgiye benziyordu.

"Belki onu bizim aramıza getirdiği için sorumluluk duyuyor, onu bozacağını veya yozlaştıracığını düşünüyordur. Artık Feagan'la yaşamıyor olabilirsin ama hâlâ insanları işe alıp Londra'nın karanlık yanına geçmeleri için ayartıyorsun."

Piposunun etrafından sırttı. "Zararı ne? Zaten hepimiz cehenneme gideceğiz. Bari yolda azıcık eğlenelim, hem ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi, filan falan."

"Feagan'a o kadar benziyorsun ki. Biliyor musun, eskiden o babamış gibi yapardım. İkimizin de saçları kızıl ve sinir bozucu şekilde kıvrıktı." Omzunu silktilti. "Olabilir gibi gelmişti."

Frannie saçma itirafına Jack'in gülmesini umarak bekledi. Feagan'la en uzun süre birlikte olan oydu, her şeyi bilirdi. Ama Jack yalnızca piposunu sahanlığın parmaklıklarına hafifçe vurup külünü aşağıdaki karanlığa döktü.

"İyi geceler, Frannie. İyi uykular."

Merdivenlerden aşağıya indi. Frannie'nin odasının bitişiğinde odaları vardı ama Frannie ancak şafakta inzivaya çekileceğini biliyordu. Jack Dodger hakkında oldukça fazla şey biliyordu.

Ama her şeyi değil. Hiçbiri her şeyi bilmiyordu. Hepsinin sırları vardı ama Frannie, en kötüsünün Jack'te olduğundan şüpheleniyordu.

Luke uzun adımlarla kütüphanesine girdi, sehpayı geçti, kadehine bolca viski doldurdu ve hemen kafasına dikip yanma hissinin keyfini çıkardı. Catherine'e anlattığı şeyleri anlatması için onu hangi güç zapt etmişti?

Tekrar kadehini doldurmaya başladı. Yarın gece boyun bağına ağzına sokacak, böylece bu sinir bozucu saçmalıkları ağzından kaçırmayacaktı...

"Sakıncası yoksa ben de bir kadeh alayım."

Luke arkasını döndüğü sırada şişeler yere devrilip kırıldı. Sinmiş, yerinden fırlamaya hazırdı...

Jim ellerini havaya kaldırarak, "Üzgünüm," dedi. "Yalnızca benim."

Verdiği tepkiden ve hızla çarpan kalbinden utanan Luke dikleşti. Fazla rahat davranır olmuştu. "Kimse burada olduğunu haber vermedi."

"Bilmelerini istemeyeceğini varsaydım. İçeri kendim girdim." Jim bir adım yaklaştı. "Sen iyi misin? Sana habersiz yaklaşmayı hiç beceremezdim. Hep fazlasıyla cin, fazlasıyla farkında olurdun..."

“Aklımdaki düşüncelerle meşguldüm.” Dönüp bir şişe kaptı. “Şansımız var. Bir tanesi düşmedi.” İki kadehi doldurmaya başladı. “Anladığımı kadarıyla bildirmen gereken bir şey var.”

“Pek değil. Oldukça sıkıcı bir kadın.”

“Sıkıcı mı? Catherine Mabry mi? Her şey olur da sıkıcı olmaz. Doğru kadını takip ettiğinden emin misin?”

Jim kısık sesle güldü. “Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Yaptığım işte en iyisi benim ve sen de bunu iyi biliyorsun.”

Jim böbürlenmiyordu. Yalnızca bir gerçeği dile getiriyordu. Ona bir kadeh uzatıp koltuğu işaret etti. İkisi de oturunca, “Bugün neler yaptı?” diye sordu.

“Pek bir şey yapmadı. On dakikalığına Chesney Kontesi’ne sonra da Avendale Düşesi’ne uğradı. Şu an hazırlanmakta olan yeni bir şapka için şapkacıya gitti, sonra da yeni bir elbise ısmarladı. Belli ki bir baloya katılmayı planlıyor. Ayrıntılara ulaşmaya çalışıyorum. Saat iki civarında eve döndü ve akşam sen onu alana kadar evdeydi.

Jim viskisini yudumlarken Luke bilgileri zihninde tarttı.

Jim, “Babasının yatağa bağlı olduğunu ve ağabeyinin dünya gezisinde olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Luke başıyla onayladı. “Bu konuda bir şeyler duymuştum.”

“Bence orada bir şey var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Babası malı mülküyle düzgünce ilgilenemeyecek kadar hasta ve oğlu kendi zevkinin mi peşinde? Bence bunu araştırmam gerekli.”

“Babası veya ağabeyi umurumda değil. Dikkatini kıza yoğunlaştır. Tek önemsediğim o.”

Luke ne söylediğini fark etti, farklı kelimelerle tekrar ifade etmeyi aklından geçirdi, sonra aksine karar kıldı. Bunu uzatmak yalnızca sözlerinin hak etmediği bir önem kazanmasına yarardı.

Viskiden büyük bir yudum aldı. Son derece çekici olsa da bu gece içkiye aşırı düşkünlük gösteremezdi.

"Ya cevap babası veya ağabeyiyle ilgiliyse?"

Luke içini çekti. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yap. Kimi öldürmemi istediğini ve bunu niye istediğini bul, yeter."

"Ya tek bilen kendisiyse?"

"Birine söylemiş olmak zorunda."

"Sen söylememiştin. İş bitene kadar söylememiştin."

"Doğru değil. Birine söylemiştim." Jack. Her konudaki itirafçısı. Ve çoğu zaman işbirlikçisi.

"Jack. Jack'e söyledin. Aramızdan her zaman en çok ona güvenirdin."

"Beni soğuktan titrerken, aç ve acınacak kadar korkmuş halde bulan oydu. Benimle ilgilenip Feagan'ın yanına götürmese tahmin ediyorum ki ölecektim."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki yeni üye getirdiğimizde Feagan bizi ödüllendirirdi. Jack'in cebine giren üç kuruştan başka bir şey değildin."

"Jack'le olan dostluğumu kıskanıyor musun?"

"Aptal olma. Ama seni saf gerekçelerle kurtarmış gibi konuşuyorsun. Jack'in hiçbir şeyi saf değildir."

"Senin kıcını birden çok kez kurtardı."

"Evet, ondan hoşlanırım ama ona güvenmem, en azından tamamen güvenmem."

"Bizim yetiştiriliş tarzımızı, hayat hakkında öğrendiklerimizi düşününce, sence aramızdan kimse bir insana tamamen güvenebilir mi?"

"Ben sana güveniyorum. Cehenneme gidiyor olsan nedenini sormadan senin peşinden gelirim."

"Demek istediğim şeyi ispatlamış oldun çünkü aramızda en güvenilir olan benim. Kimseye tamamen güvenilmez. Kimse-

nin gerekçeleri saf değildir. Bu da bizi tekrar Catherine Mabry'ye getiriyor. Hakkında mümkün olduğunca çok şey öğren."

Çünkü Luke'a kalırsa Catherine onu peşinden cehenneme sürüklüyordu ve Jim'in aksine, Luke nedenini bilmek istiyordu.

Luke viskiyi midesine indirdi ve bir kadeh daha almak için yerinden kalktı.

Yanına gidip kadehini uzatan Jim, "Ders nasıl gitti?" diye sordu.

Luke one biraz viski koydu. "Catherine bahsetmek istemiyor. Zamanı gelince sonuçları göreceğimi söylüyor. Kimsenin yapamadığı şekilde bam telime basıyor. Eş seçimimi sorgulama küstahlığında bulunduğu biliyor musun? Münasebetsiz biri. Onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştım." Şakağını ovdu. "Başımı ağrıtıyor."

"Oldun olası baş ağrısıyla derdin var."

"Bir süredir olmuyordu. İyi gelen bir tozum var. Merak etme."

Jim kadehini bıraktı. "Öyleyse ben kaçayım. Belki yarın şansım yaver gider."

"Belki ikimizin şanssı da yaver gider."

Yedinci Bölüm

Leydi Charlotte, “Güvenli bir kaynaktan aldığım bilgiye göre Bay Marcus Langdon İngiltere’deki gayrimenkullerinin iadesini istemek için Chancery Mahkemesi’ne dilekçe vermiş. Meşru unvanını yeniden talep etmek yolunda bir adım,” dedi.

Catherine ve Winnie, Chesney Kontesi’yle beraber Leydi Charlotte’un bahçesinde ikinci çaylarını yudumluyorlardı. Leydi Charlotte sosyeteye daha yeni tanıtılmıştı ama babası Millbank Kontu, onun evlendiğini görmek için sabırsızlanıyordu. Onu kim suçlayabilirdi? Dört dedikoducu kızının en büyüğüydü, bu yüzden de sık sık ziyaretçileri oluyordu. Haberler pek çok insandan önce ona ulaşıyor gibiydi.

Chesney Kontesi, “Öyleyse hevesini kıracak bir şey yapmalısın,” dedi.

Leydi Charlotte anlayışla gülümsedi. Güvenilir kaynağının bizzat Bay Langdon olduğu ortadaydı. Charlotte onları balolarda birlikte dans ederken ve Hyde Park’ta yürürken görmüştü. Yine de Leydi Charlotte’un unvansız beyefendiye karşı yoğun ilgisini fark etmemişti.

Catherine, "Fakat yetkililer çoktan Lucian Langdon'ı meşru kont ilan etti," diye belirtme ihtiyacı duydu. Bay Langdon'u tanırdı, sosyal bir adamdı ve onu hoş bulurdu. Hiç şüphesiz yasal kont oydu. Lucian Landgon, en azından kendisine karşı, bunun doğruluğunu inkâr etmemişti. Ama yine de Marcus Langdon'u kont olarak hayal etmekte zorlanıyordu. Tabii belki de yalnızca Lucian Langdon'un kont olmadığını düşünemiyordu.

"Bay Langdon'un iddiası, Kral William'ın kandırıldığı ve yaşlılığından yararlanıldığı yönünde. Ne de olsa o zamanlar yetmiş yaşındaydı. Kraliçe Victoria durumu düzeltebilir. Eğer Marcus Langdon mülkün kendisine ait olduğunu mahkemelerin tanınmasını sağlarsa Majestelerine dilekçesini verdiğinde arkasında mahkemelerin ağırlığı olacaktır."

Winnie, "Bay Marcus Langdon'unuzun çok cesur bir adam olduğunu söylemeliyim," diye mırıldandı. Sonra tüm gözler Winnie'ye döndü, Winnie bu inceleyen bakışların altında utanmış gibi göründüyordu.

Catherine, Avendale'in bir zamanlar hayat dolu olan bu kadını böyle bir fareye dönüştürmüş olmasından nefret ediyordu. Masanın karşısına uzanıp Winnie'nin elini sıktı. "Bay Langdon konusunda haklı olduğuna hiç şüphe yok. Sonuçta Claybourne'a boşu boşuna Şeytan Kont demiyorlar. Usulca gözden kaybolacağını sanmıyorum."

İmkânı yoktu. Bu son konumunu ele geçirme teşebbüsüne karşı koyardı. Kuvvetini eski ve konforlu bir pelerin gibi üstünde taşıyan bir adamdı. Kolay pes etmezdi.

Leydi Chesney, "Claybourne'un sözcükleri ne kadar etkili kullandığına hep hayret etmişimdir," dedi.

Catherine kalbinin teklediğini hissetti. "Onunla konuştunuz mu?"

Leydi Chesney elini dolgun göğsüne bastırdı ve yüzündeki şok ifadesi, sanki Catherine onunla yatıp yatmadığını sormuş

gibiydi. "Elbette hayır. O adamla konuşma düşüncesi bile bende kalp çarpıntısına sebep oluyor. Herhalde benimle konuşmak için karşıma geçse oracıkta ölürüm. Hayır, hayır. *Times*'ta yayımlattığı mektuplardan söz ediyordum."

Catherine'in kalbi midesinde atmaya başladı. "Ne mektubu?"

"Yedi yaşından büyük çocukların kanunlara göre yargılanmasının adaletsiz olduğunu savunuyor."

Leydi Charlotte, "Tabii adaletsiz olduğunu düşünür," dedi. "Sonuçta sevgili Bay Langdon'un babasını öldürmeden bile önce hapiste yatmıştı. Babanızın öldürüldüğünü bilerek ve büyükbabanızın katili evine almakla kalmayıp ona oğlu gibi davrandığını görerek büyüdüğünüzü hayal edebiliyor musunuz? Ya da torunu gibi. Her yönden utanç verici. Yüreğinde kendisine ait olduğunu bildiği bir şey uğrunda mücadele ettiği için Bay Marcus Langdon'ı kim suçlayabilir?"

Leydi Chesney, "Elbette kimse suçlayamaz," dedi. "Bana kalırsa soylular arasında elinde hapisane damgası bulunan bir lord olması korkunç derecede yüz kızartıcı."

Besbelli bu fikir karşısında dehşete kapılmış olan Leydi Charlotte, "Sen gördün mü?" diye sordu.

"Ben görmedim! Ama sevgili Chesney'im Claybourne eldivensizken kulüpte görmüş. Midesi altüst olmuş ve Chesney'im midesi kolay kolay bulanmaz."

Leydi Charlotte, "Sanırım bir günah işareti taşıyaydım onu hep gizlerdim," dedi.

Catherine onu ziyarete gittiği gece Claybourne'un elinde gördüğü izi ve Jack Dodger'ın başparmağındaki yara izini düşündü. Neden Claybourne'un ki böylesine farklı, böylesine acı verici görünüyordu? Catherine bir çocuğun küçük eline isteyerek kızgın demir bastırarak birini hayal edemiyordu. "Hapishanedeyken kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz?"

“Hayır, hesaplamadan söyleyemem. Yıllar önceydi, sanıyorum çocuktü. Anladığım kadarıyla hırsızlık yaparken yakalanmış.”

Leydi Charlotte erdemli bir öfkeyle, “Bay Langdon’ın babasını öldürdüğü için hapse atılmalıydı,” dedi.

Leydi Chesney, “Güzel kızım, idam edilmeliydi,” dedi. “Ama mahkemeye çıkmadığı için iki sonucu da atlattı. Duruşmayı beklerken bir süre nezarete kaldı ama nezaret hapisane yerine geçemez.

Winnie arkalarındaki gül ağaçlarının arasından fırlamasını bekler gibi etrafa bakınarak, “Claybourne’dan bahsetmemiz doğru mu?” diye sordu. “Dikkatli olmazsak bizim meselelerimizde arz-ı endam edebilir.

Leydi Charlotte, “Son derece haklısınız, Düşes. O korkunç bir adam. Yetkililerin Bay Magnus Langdon’a yasal olarak sahip olduğunu bahşetmesi için gece gündüz sabırla dua edeceğim,” dedi.

Leydi Charlotte’un kontes olmak istediğı için böyle dua ettiğine dair Catherine’in sert bir fikri vardı. Dua etmek için ne bencilce bir sebepti. Çocuklar için dua etmek daha iyi olmaz mıydı?

Frannie’ye görgü kurallarını öğrettiğı bu üç gece içinde, Claybourne’un onun için satın aldığı arsada kurmakta olduğı çocuk yuvasından haberdar olmuştu. Londra’nın hemen dışında bulunuyordu. Frannie’nin sözleriyle, çocukların çocuk olabileceğı bir yer olması amaçlanıyordu.

Catherine hayır işleri yapmıştı. Yoksullara giysi bağışlamıştı. Dilenen çocuklara bozukluk vermişti. Ama Frannie’nin yaptığını tahmin ettiğı gibi onları kollarına almamıştı. Ve şimdi Claybourne’un adaletsiz olduğuna inandığı bir uygulamaya karşı halka açık bir duruş sergilediğini duyunca... kendi çabaları oldukça mütevazı görünmüştü.

Üstü açık binek arabası sokakta tıngırdarak Winnie'nin konağına doğru ilerlerken Catherine, "Ben o kadar kötü biri olduğumu düşünmüyorum," diye söylendi.

Winnie, "Kim?" diye sordu.

"Claybourne."

"Ah lütfen, gerçekten ondan bahsetmek istemiyorum. Ayın sonunda vereceğimiz baloyu konuşmalıyız. Çok daha hoş bir sohbet konusu. Orkestra bulmayı başardın mı?"

Catherine gülümsedi. "Evet. Davetiyeler de yarın hazır olacak. Yarın gidip kırtasiyeden teslim alacağım, sonra da adreslerini ekleyerek son derece heyecan verici bir öğle sonrası geçirebiliriz."

Winnie küçük bir kahkaha attı. Arkadaşının güldüğünü duymak Catherine'in daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Winnie, "Davetiyelere adres eklemeyi hiç sevmezsin," dedi.

"Evet, sevmediğimi itiraf etmeliyim. Balo düzenlemekten zevk alıyorum ama meşakkatli işler beni fena halde sıkıyor."

"Adreslerini ben eklerim. Beni sıkıyor. Aslında kolayca yerine getirilebilen belirli hedefler hoşuma gidiyor."

Winnie'nin gülümsemesi kayboldu. *Kahretsin!* Catherine duygularını incitmişti. Bu aralar çok kolay inciniyordu ama onu kim suçlayabilirdi? Kendine güveni paramparça olmuştu. Catherine uzanıp elini sıktı. "Üzgünüm ama bu aralar hayatımı biraz basmakalıp buluyorum. Claybourne gibi bir adamın, tanınmış bir düzenbazın çocuklar adına konuşmak için zaman ayırdığım duymak, bana daha fazlasını yapmam gerektiğini hissettiriyor."

"Babanla ilgilenmen gerekiyor."

"Evet ama hemşireleri var."

"Göz kulak olman gereken gayrimenkuller de var."

"Sanırım orası doğru, yine de aslında tek yaptığım gayrimenkul yöneticilerinin üzerinde uzunca düşündüğü kararları onaylamak."

"Sence ağabeyin ne zaman eve dönecek?"

Catherine önünden geçtikleri mağazalara baktı. Son zamanlarda Claybourne'la yaptıkları anlaşmayı düşünmemek için çok fazla alışveriş yapıyordu. Winnie'yi kurtarmanın tek yolunun bu olduğuna kalpten inanmasına rağmen neredeyse kararından kaçmak istiyor gibiydi. Avendale'i tehdit etmek onu daha da kızdırır ve sinirini arkadaşından ve muhtemelen Catherine'den çıkarırdı. Evet, Winnie'nin zarar görmeyeceğini garanti eden tek kalıcı çözüm onu öldürmektir.

Catherine sessizce, "Neredeyse bir yıl oldu," dedi.

"Başına korkunç bir şey geldiğini düşünmüyorsun ya."

"Hayır, asla mektup yazan biri olmadı. O açıdan biraz bencildir. Yalnızca kendi zevkini umursar."

"Eve döndüğü zaman bunların hepsi değişecek."

"Belki de." Öyle umuyordu. Gerçi işleri idare etme konusunda kendisinin kötü olduğunu düşünmüyordu. Hatta bundan hoşlanıyordu.

Winnie, "Sana cidden bir eş bulmalıyız," dedi. "İlgini çeken hiç kimse yok mu?"

Catherine gümüş gözleri düşündü, Claybourne Frannie'ye baktığında ısınıyor, Catherine'i öptüğünde ateş saçıyorlardı. Frannie'ye karşı çok özenliydi. Frannie nasıl olur da Claybourne'un sunduğu şeyi istemezdi?

Catherine'e ilk kez onun hakkında şüpheleri olan bir kadınla evlenmek istediğini söylediğinde, bu şüpheleri anladığını düşünmüştü. Ama Claybourne'un yanında zaman geçirdikçe her katmanını keşfetmeye bir ömrün yetmeyeceğini düşündüğü derin bir adam keşfetmişti. Ama o nasıl da ilginç bir ömür olurdu. Ama Claybourne onun değildi ve bunun farkındaydı.

Catherine, "Pek yok," dedi.

"Leydi Charlotte'un Bay Marcus Langdon'dan etkilendiğine inanamıyorum. Sanırım hoş bir adam fakat unvanı ele geçirme çabası başarısız olursa Leydi Charlotte'un ilgisi azalabilir gibime geliyor.

"Claybourne'un o kadar kolay vazgeçeceğini sanmıyorum."

Dürüst olmak gerekirse hiçbir şekilde vazgeçeceğini sanmıyordu ve bir yanıyla unvanı çaldığını bilse de, onu konttan başka bir şey olarak göremiyordu. Kendini kontrol ediş şeklinde, onun bu görev için doğduğuna işaret eden bir şey vardı.

"Bazen, örneğin bugün onun adını söylediğin sırada, neredeyse onu *tanıyormuş* gibi duyuluyorsun.

"Çok gizemli biri Winnie. Belki de onu balomuza davet etmeliyiz."

"Herhalde kendini göstermesi Londra'da olay olurdu."

Catherine, *evet*, diye düşündü, *olurdu*.

Araba Winnie'nin konağının önünde durdu.

Winnie, "Biraz içeri gelmek ister misin," diye sordu.

"Evet, Whit'i görmeyi çok isterim."

"Canım dostum, işte bu yüzden evlenmelisin. Çocuklarla aran çok iyi."

"Bence aramın babalarıyla iyi olması önemli."

Winnie'nin yüzünün rengi soldu. Catherine uzanıp Winnie'nin koluna dokundu. "Winnie, kötü bir şey demek istemedim."

"Biliyorum."

"Kendi adıma, evlenme ihtimalim olan erkeklerle aramda özel bir şey olmasına ihtiyacım var."

"Umarım bulursun."

Winnie'nin sesinde mutluluğu bulamamış olan bir kadının çaresizliğini duydu.

Uşak arabadan inmelerine yardım etti. Basamaklardan yukarı çıkıp eve girdiler.

"Neredeydin?"

Ses ağır ve talepkârdı. Winnie ciyakladı, kenara sıçrayarak Catherine'e çarptı ve ikisi dengelerini kaybetmemek için kısa bir süre adımlarıyla tuhaf bir dans yaptılar.

Avendale acımasız bir tavırla kahkaha attı. "Korkutmak istememiştim."

Catherine buna inanmamıştı. Açıkça onları izlemekte olduğu pencere kenarından çekildi.

"Cevap verin Düşes."

Çok resmiydi. Tanrı aşkına, Winnie onun karısıydı. Catherine onun yutkunduğunu duydu.

Winnie, "Öğle sonramızı Leydi Charlotte'u ziyaret ederek geçirdik," dedi.

"Dedikoducudan başka bir şey değil. Neden onla zaman geçiriyorsun?"

Winnie, "Zamanımızı leydilerin pek çoğunu ziyaret ederek geçiririz. İşimiz bu," dedi.

Koyu renkli gözlerini kıstı. Saçlarının rengi siyaha yakındı. Claybourne'un ki daha koyuydu ama bir şekilde onu böyle şeytani göstermiyordu. Avendale Claybourne kadar uzun değildi ama boyundaki eksikliği kilosuyla dengeliyordu. Catherine yine de Claybourne'un onu kolaylıkla yenebileceğini düşündü.

Avendale ilgisini Catherine'e çevirdi ve Winnie'nin aksine, Catherine korkuyla sinmedi. "Babanıza bakıyor olmanız gerekmiyor mu?"

İçinden bunun onu ilgilendirmediğini söylemek geldi. Onun yerine, "Hemşireleri var. Tüm zamanımı onunla geçirmem içine dert olurdu."

"Öğle sonranızı nerede geçirdiğinizi söylemiştiniz?"

Sesi neden bu kadar şüpheliydi ki?

"Leydi Charlotte'la."

"Nerede?"

"Onun bahçesinde."

"Ne kadar süre?"

"Yaklaşık yirmi dakika."

"Peki ya öncesinde?"

Catherine ayak parmaklarının ucunu inceleyen Winnie'ye baktı. Her zaman böyle sorguya çekiliyor muydu?

"Chesney Kontesi'ni ziyaret etmek için evine uğradık. Ziyaretimizden sonra Leydi Charlotte'un evinde ona katılmamızı teklif etti."

"Peki bunun öncesinde?" diye bir kez daha sordu.

"Sizin için yazılı bir izelge hazırlamamı ister misiniz?"

Eğlenmekten çok rahatsız olmuş gibi sırtıttı. "Gerek yok. Sorgulanmaktan hoşlanmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, hoşlanmıyorum ama hoşlanan bir kişi gösterebilir misiniz?"

"Korkarım hayır."

Winnie boğazını temizledi. "Bana ihtiyacınız mı vardı?"

Avendale bakışlarını onun üstüne kaydırđı ve Catherine bzştğnn farkındaydı.

"Aslını isterseniz, evet. izmeniz istediğim gibi cilalanmamıştı. Delikanlıyı kırbaçla cezalandırdım. Sanırım yarına çok daha iyi bir iş çıkartacak ama lütfen işim düşmeden önce onları kontrol eder misiniz?"

"Evet, elbette."

Catherine, "izmeniz yeterince parlak olmadığı için cilalayan oğları kırbaladınız mı?" diye sordu.

"Beni kendi evimde sorguya mı ekiyorunuz, Leydi Catherine?"

"Evet, sanırım yle."

Kızgınlıkla homurdandı. "Size haddinizi bildirecek bir erkeğe ihtiyacınız var."

Koluna batan parmakları hissetti. Winnie'nin onu uyardığını biliyordu. Yangına krkle gitme. Ah ama kışkırtıcıydı, çok kışkırtıcı.

“Geç oldu, babam beni bekliyor. Gitsem iyi olur.” *Whit*’i görmeyen. Fakat söylememesi gereken bir şey söyleme tehlikesinde olduğunu biliyordu.

Avendale, “Sizi geçireyim,” dedi.

Arabasının beklediği yere kadar onu takip etti. Catherine, yardım için uzattığı eli tutmaya kendini zorladı. Parmakları Catherine’in parmaklarını açtarak kavradı.

Kalın bir sesle, “Karımı kötü yönde etkilediğinizi düşünüyorum,” dedi.

Catherine’in kalbi göğsünde küt küt atıyordu. “Beni tehdit mi ediyorsunuz?”

“Elbette hayır ama evli bir kadının dünyadaki yerini anladığınızdan emin değilim.”

Catherine onla göz göze gelip bakışlarına karşılık verdi. “Tam tersine Ekselansları, korkarım kadının yerini anlamayan sizsiniz.”

Başka bir şey söylemesine izin vermeden basamağı tırmanıp arabanın içine girdi. Elini ondan çekip kurtardı.

“Kendinize dikkat edin, Leydi Catherine. Karşınıza ne tehlike çıkacağını asla bilemezsiniz.”

Ah, tehlikelerden gayet iyi haberi vardı. Araba ileri atıldı ve Catherine üst üste derin nefes alarak düzensiz atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Araba tam sokağa dönecekken omzunun üzerinden baktı.

Avendale hâlâ oradaydı, onu izliyordu.

Sekizinci Bölüm

Arabasıyla yolda ilerleyen Luke, Dodger'ın Yeri'ndeki gece ziyaretlerine hazırlanmak için harcadığı zaman konusunda rahatsızlık hissetmeden edemiyordu. Daha önce hiç zaman çizelgesine bağlı olmamıştı. Şimdi her gece belirli saatleri vardı, sırf Dodger'ın Yeri'ne gitmek için değil, oradan çıkmak için de. Catherine ısrarcıydı. En geç üç.

Sonuçta güzellik uykusuna ihtiyacı vardı.

Güzelliğini uyumaya ayırdığı zamanla ilişkilendirdiği yoktu. Bir hafta uykusuz kalsa da enfes görünür gibi geliyordu. Cildinin ipeksiliği veya saçının bal renginden daha fazlası vardı. Özgüven yayıyordu, sanki bir şekilde kendisine bakan bir erkeğin mükemmellikten başka bir şey görmemesini talep ediyordu.

Claybourne pek çok güzel kadın tanımıştı ama neden güzel oldukları üzerine hiçbir zaman kafa yormamıştı. Catherine bilhassa kafasını karıştırıyordu. Çarpıcı değildi ama ondan daha çekici bulduğu birini düşünmekte zorlanıyordu.

Frannie'yle bile mukayese edilemezdi, ki Frannie'nin yüz hatlarını daha kusursuz buluyordu, bunun sonucu olarak da ikisinin daha güzel olan o olmalıydı. Ona bakmak kesinlikle Claybourne'a

hep zevk vermişti fakat Catherine'e baktığında farklı bir şey görüyordu. Tanımlayamadığı, anlayamadığı bir şey.

Ama gece yarısı çıkmaları için düzgünce hazırlanması Catherine için değildi. Frannie içindi. Her akşam hazırlanırken haddinden fazla zaman harcama sebebi Frannie'ydi.

Frannie'ye evlenme teklif etmeden önce canı istediği zaman Dodger'ın Yeri'ne giderdi ve asla dilenci gibi giyinmese de tıraş olmaya, banyo yapmaya ve yeni kıyafet giymeye kesinlikle zaman ayırmazdı. Saçını taryor, sandal ağacı kokulu parfümünü sıkıyordu. Her zaman düzgün ve şıktı.

Kaç gecedir bu kadar zahmete girip uğraşıyordu. Frannie'nin fark etmeye şansı da olmuyordu. Arka kapıdan Catherine'i müşterilerin giremediği özel koridora soktuğu anda Frannie'nin ofisine girip kayboluyor, kapıyı kapatıyor ve Catherine eve gitmeye hazır halde dışarı çıkana kadar orada gizli kalıyorlardı.

Frannie ona tatlılıkla gülümsüyordu ama o zamana kadar nefesi viski kokmuş, saçları sürekli elleriyle taramaktan yol yol olmuş ve hayatında ilk defa kumarda kaybettiği için keyfi kaçmış oluyordu. Dikkati dağınıyor, masadaki beyefendilere odaklanamıyordu. Kahrolası kapalı kapının arkasında neler olduğunu bilmek istiyordu.

Sinirini bozan şeyler bunla kalmıyor, Jim'in raporları da pek işe yaramıyordu. Bugün Catherine tekrar Avendale Düşesi'ni ziyarete gitmişti, görünüşe göre düşese bir parti hazırlamakta yardım ediyordu, yeni bir yelpaze ve yeni bir güneşlik almıştı, bir kitapçıya girip bir alım yapmıştı, Jim birkaç kuruşu doğru şekilde harcayarak bunun David Copperfield olduğunu öğrenmişti. Mağazanın sahibine bakılırsa Leydi Catherine Mabry, Dickens seviyordu.

Ayrıca Frannie'nin yetimhanesine uğramıştı. Sokakta durup binaya bakmıştı. Bu da neyin nesiydi? Yetimhanenin varlığını nereden biliyordu ki?

Şimdi eve doğru ilerliyordu ve o anda saatler önce Catherine'i aldığı anda bildiğinden fazlasını bilmiyordu.

Kısaca, "Ne zaman ilerleme göreceğim?" diye sordu.

"Hazır olduğumuzda."

"Şüphesiz bu zamana kadar bir şeyler öğretmişsinizdir."

"Ona oldukça fazla şey öğrettim."

"Bir örnek verin."

"Başarılarımızı listelemeyeceğim. Hazır olduğumuzda göreceksiniz."

"Bunun ne zaman gerçekleşeceğine dair bana tahmini bir zaman verebilir misiniz?"

"Hayır."

"Onunla evlenmek için can atıyorum."

"Evet, biliyorum."

Bunu içini çekerek umursamakta zorlanıyormuş gibi söylemişti.

"Sizin işinizi görmem konusunda eşit derecede istekli olduğunuzu sanıyordum," diye hatırlattı.

"Öyleyim... öyleydim... ben..."

"Eskisi kadar emin değil misiniz?"

"Yo, hayır. Sadece ben, Marcus Langdon'ın sizin meşru vâris olmadığınızı kanıtlamayı amaçladığını duydum."

Bunun anlaşmalarıyla ne alakası vardı? Bunu nasıl duymuştu? Ve kendisi nasıl duymamıştı? Yine de sözlerinin onu gafil avladığını belli etmeye niyeti yoktu.

"Endişelenmiş gibisiniz. Can sıkıkmak için hiçbir sebep olmadığını size temin ederim. Daha önce pek çok kez bunu yapacağı konusunda beni tehdit etti. Özellikle ödeneğine zam istediği zamanlar."

"Ona bir ödenek mi sağlıyorsunuz?"

"Çok şaşırmayın. Bir kontun bakımına havale edilenlerle ilgilenmesi sıradışı bir şey değildir. Yaşlı bey onlarla ilgilenmemi rica etmişti, ben de ilgileniyorum."

“Suçluluk duyduğunuz için mi?”

“Neden sadece nezaketten olmasın?”

“Öyleyse siz nazik bir adam mısınız?”

Kahkaha attı. “Pek değil. Ne olduğumu biliyorsun Catherine. Daha da önemlisi, ne olmadığımı biliyorsun. Meşru vâris değilim. Önceki Claybourne Kontu’nun gerçek torunu değilim. Fakat unvanını ve gayrimenkullerini bana emanet etti ve onlar benimdir.”

“Mahkemeye gidip Bay Langdon lehinde ifade vereceğimden endişe etmiyor musunuz?”

“Hiç endişe etmiyorum. Artık sen ve ben suç ortaklarıyız Catherine. Beni itmeyi denersen sen de düşersin. Sana bunu ne zaman söylediğimi açıklamam gerekir. Ve bunca gecedir benimle birlikte olduğun ortaya çıkınca...”

Kadifemsi karanlığın içine doğru kısılan sesinde, intikamın dile getirilmemiş yemini vardı. Asla gerçekleştirmeyeceği bir yemin. Kadınlara ne şekilde olursa olsun zarar vermek gibi bir huyu yoktu. Tabii Catherine bunu bilemezdi. Ondan en korkunç şeyleri beklerdi. Catherine’in farklı olduğunu düşündüğü anlar olsa da içeride bir yerde onun da kendisini diğerleri gibi gördüğünü biliyordu: bir ahlaksız, bir düzenbaz, hayatı kandırmaca temeller üzerine kurulmuş bir adam. Eninde sonunda gerçeği maskeleyen dış yüzeyi parçalanacaktı. Oysa Catherine’i... bir leydi olarak görüyordu. Soylu. Zarif.

Gül kokusu Claybourne’un kıyafetlerine sinmeye başlamış, burun deliklerinde kalıcı bir yer edinmişti. Gün içinde onun kokusunu alabildiğini sandığı anlara rastlıyordu. Kendini yakınlar mı, bir şekilde fark ettirmeden yaklaştı mı diye etrafına bakınırken buluyordu. Kalabalık sokaklarda yürürken bazen onun sesini duyduğunu sanıyordu. Claybourne aralarında mümkün olduğunca fazla mesafe olmasını istiyor, buna rağmen Catherine nasıl oluyorsa onun hayatına giren bir yol dokumayı beceriyordu.

Ona gününün nasıl geçtiğini sormak istiyordu. Arkadaşlarıyla ne konuştuğunu sormak istiyordu. Dickens'tan en çok sevdiği eserin ne olduğunu bilmek istiyordu. Başka hangi yazarları okuyordu? Jim'in gözetleyemediği ne yapıyordu? Onu en çok ne mutlu ediyordu? Ne üzüyordu?

Bir at aniden kişnedi, araba bocaladı ve durdu.

"Lanet olsun."

Catherine, "Neler oluyor?" diye sordu.

Luke ne zaman Londra sokaklarında yürümesi gerekeceğini asla bilmediği için koltuğun altında bulundurduğu topuzlu bastonuna uzandı. "Burada bekle."

Arabadan dışarı atlayıp kapıyı ardından sıkıca kapattı. Saat çok geçti ve sokak boştu.

Karşısında dikilen altı eşkiyayı saymazsak. Bir adam uşağının, bir diğeri sürücüsünün boğazına bıçak dayamıştı. Tahminine göre gölgelerin arasından çıkmış, arabanın üstüne atlayarak iki adamı da gafil avlamışlardı; Luke onları eğittiği halde.

Kayıtsız olmak son derece basitti.

Sakince, "Bu bir soygun mu beyler?" diye sordu. Başka bıçakların yanı sıra sopalar da vardı.

"Öyle olacak beyefendiciğim, hele seni bir cehenneme gönderelim."

Catherine'in kalbi öyle güçlü çarpıyordu ki güç bela nefes alıyordu. Perdeyi çok minik bir parça hareket ettirdi. Işıktan çok gölge vardı ama Claybourne'un etrafının sarıldığını görebiliyordu. Tek silahı bastonuydu.

Sonra şimşek hızıyla bastonu çekerek nahoş görünüşlü, kılıca benzer bir aleti ortaya çıkardı.

"Bana kalırsa beyler, sabah şeytanla kahvaltı eden siz olacaksınız, ben değil."

Uşağını tutan adama doğru atıldı ve uşak bir şekilde adamın elinden kurtulup eşkiyayı yere serdi.

Catherine, Claybourne'un bu hamlesinin aldatmaya yönelik olduğunu, uşağın avantaja geçmesi için adamın ilgisini dağıtmayı amaçladığını fark etti çünkü Claybourne harekete geçtikten hemen sonra yönünü değiştirerek sürücüyı tutan adamı ittirdi. Sürücü ise çoktan kendisini tutsak alan adama dirseğini geçirmiş, bıçağın yaklaşmasını ustaca önlüyordu.

İki hizmetlisi de kendilerine saldıran adamları savuşturmak için ellerinden geleni yaparken, Claybourne'a kalan dört adam durumdan insafsızca yararlanıyordu. Ama zaten herhalde bu tür aşağılık herifler böyle şeyler yapmaya alışkındı.

Claybourne bir şekilde adamlardan birinin midesini tekmelemeyi başardı. Adam iki büklüm halde silahını (kocaman bir sopa) yere düşürdü. Catherine o silahı ele geçirebildiği takdirde adamın kafasına güzelce birkaç kez geçirebileceğini, böylece tarafların şansını biraz eşitleyebileceğini düşündü. Bunu enine boyuna düşünmeden kapıyı açıp dışarıya adım attı.

Claybourne'un sırtı Catherine'e dönüktü ve bir adam elindeki korkunç görünüşlü bir bıçakla arkasına yaklaşıyordu.

"Hayıır!" diye bağırdı.

Avucundan fışkıran acı verici ateşi hissetti ve ancak o zaman bıçağın Claybourne'u kesmesini önlemek için elini kaldırmış olduğunu fark etti. Silahı kullanan adam bir hanımefendiye saldırdığı için şoka girmiş gibi görünüyordu.

Catherine eldivenini dolduran kıpkırmızı sıvıya baktı ve geriye doğru tökezledi.

Birisi, "Gidelim ahabap!" diye haykırdı.

Birinin hırıldadığının, yere vuran ayak seslerinin yankısının hayal meyal farkındaydı.

"Catherine?"

Catherine gözlerini kırttı. Claybourne yanında diz çökmüştü. Yerde ne işi vardı? Ne zaman düşmüştü? Neden hava birden bu kadar kararmıştı?

Catherine, "Seni öldürecekti," diye mırıldandı. Ya da mırıldandığını düşündü. Sözcükler çok uzak bir mesafeden geliyor gibiydi.

"Bu kendini tehlikeye sokman için bahane değil."

Katlanılmaz nankör onu kollarına alıp kaldırdı ve arabaya taşıdı. Onu arabaya yerleştirir yerleştirmes kendisi de binip yanına oturdu. "İşte," dedi, araba ileri atılırken Catherine eline bir şey sardığını hissetti.

"Hizmetlilerin..."

"Onlar iyiler."

"O ne?"

"Mendilim."

"Mahvolacak."

"Tanrım, Catherine, senin elin mahvolmuş, kahrolası bir kumaş parçası umurumda değil."

"Kullandığınız dil hiç kibar değil."

"Durum buna müsait."

"Sahiden öyle."

Claybourne küçük bir kahkaha attı, bu rahatlatıcı sesi duyan Catherine uzanıp parmaklarıyla saçını okşamak, ona zarar gelmediğinden emin olmak istedi.

"Kimdi onlar?" diye sordu.

Claybourne sessizce, "Bilmiyorum," dedi.

"Seni öldürmek istiyorlardı,"

Claybourne sessiz kaldı.

"Neden?"

"Ben düşmanı çok olan bir adamım." Catherine'i sararak yanına yasladı ve dudaklarını başına bastırdı. "Ama daha önce güzel bir koruyucu meleğim hiç olmamıştı."

Dokuzuncu Bölüm

Catherine arabadan çıkmak için kapıya yöneldiği anda onu kollarına alan Luke'a, "Elim yaralı, bacaklarım değil," dedi.

Luke sürücüsüne onları derhal konağına götürmesi, içeri kimin girdiği görülmesin diye arka kapıya yanaşması için talimat vermişti.

"Evet ama seni içeri ne kadar çabuk sokarsam yarana o kadar çabuk bakabilirim."

"Hızlı hareket etmeyi gayet iyi becerebilirim."

"Şikâyet etmeyi bırak ve bu konuda kazanamayacağını kabul et."

Catherine, "Tam bir zorba," diye mırıldandıktan sonra başıyla omzuna daha sıkıca sokuldu.

Luke gülümsediğini fark etti. Catherine onun içinde bulunma ihtimali olan her duyguyu harekete geçirmeyi nasıl başarıyordu? Önce bir iblis gibi sinirlerini bozmuştu, sonra onu korumaya kalkmıştı. Arkasını döndüğü anda Catherine'i ve bıçağın ona saplanışını görmüştü; midesine bir şey saplanmıştı. Gözü öfkeyle neredeyse kör olmuştu. Tam o saniyede altı eşkiyayı da hiç zorlanmadan öldürebileceğini hissetmişti. O şekilde kaçıklarına göre Catherine'e saldırarak hata ettiklerini anlamış, Claybourne'un gözünde cinayetin parıltısını görmüş olmalıydı. Luke onu kaybetme fikrine

dayanamıyordu ama bunu aklından geçirirken bile, ona sahip olmadığını idrak ediyordu.

Yalnızca ortaklardı. Ona karşı hisleri tarafsız olmalıydı oysa minnettarlık duymaya başlıyordu. Ondan giderek daha fazla hoşlanmaktan ve aklında gereğinden çok daha fazla yer tutmasından rahatsızlık duyuyordu.

Uşağı ileri atılıp mutfağa giden kapıyı açtı. Luke omzuyla yol açarak ilerledi. "Git doktorumu getir. Hemen."

"Baş üstüne."

Catherine kollarının arasında kaskatı kesildi. "Hayır, hayır, burada olduğumu başkası bilmemeli."

"Sorun yok. Ağzı sıkıdır."

Catherine'i nazikçe koltuğa oturttu. Cook'un her gece masaya bıraktığı feneri yakmak için uzandı. Evindeki odaların aydınlık olmasından hoşlanırdı. Çok fazla sayıda gecesini zifiri karanlıkta geçirmişti.

Catherine'e arkasını dönüp bir bıçak aldı. Sonra karşısına bir sandalye yerleştirdi, oturdu ve bıçağı masaya koydu.

"Onla ne yapacaksın? Elim çoktan kesildi."

Eğer kaşlarının üstünde ince bir terin parıltısıyla böylesine solgun olmasa, kahrolası bu kadar yürekli olmasa, Claybourne ona sert çıkabilirdi. Onun yerine sessizce, "Bana hiç mi güvenmiyorsun?" diye sordu.

Catherine başıyla onayladı ama güvenmediğini mi onaylıyor yoksa güvendiğini mi, Claybourne emin olamadı. Sonra birdenbire bunun önemi olmadığını fark etti. Tek önemli olan, Claybourne'un ona güveniyor olmasıydı.

Elini çok yavaşça eline aldı. İçinden geçen hafif sarsıntıları hissedebiliyordu. "Biraz acıtabilir," diyerek mendili çözmeye başladı.

"Sanki şu anda acımıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Çok mu fena acıyor?"

Catherine bakmamaya çalışıyordu, bakmamak için çok uğraşıyordu ama çok fazla kan vardı ve her damlası gözlerini muknatis gibi çekiyordu. "Tam bir baş belası gibi acıyor."

Claybourne alçak sesle güldü. "Çok cesur bir kızsın."

Sözlerinin kendisini niye rahatlattığını, kendisi hakkında olumlu düşünmesini niye umursadığını anlamıyordu. "Çok fazla kan var."

"Evet," dedi sessizce ve bezin son katını açarak ortasından kıpkırmızı bir dere geçen parçalanmış eti meydana çıkardı. Catherine, bıçak önce elindeki eldiveni kesmek zorunda olmasaydı ne kadar daha kötü olurdu, merak etti.

"Ah, yüce Tanrım." Catherine gözlerini kapaması yeterli değilmiş gibi başını çevirdi.

Claybourne elini daha sıkı tuttu. "Sakın bayılayım deme."

"Bayılmayacağım." Sesindeki öfkeyi saklamaya zahmet etmedi. "Bu kadar sersem olduğumu düşünmenden nefret ediyorum."

"Catherine, seni temin ederim ki bahsettiğin düşünce bir kere bile aklımdan geçmedi."

Ahşabı kazıyan bir metal sesi duydu ve açılan gözleri Claybourne'un bıçağı kaldırışına yetiştirdi. Claybourne çok nazikçe eldivenini sonuna kadar kesti. Sonra kumaşı dikkatlice açıp yavaşça soyarak parmaklarından tek tek çıkardı. Catherine bir anda nefes almakta zorlanmaya başladı, odayı inanılmaz bir sıcak bastı ve aksini söylemiş olsa da bayılabileceğinden korkmaya başladı.

Claybourne'u yatak odasında bir kadını, kendisini aynı özenle soyarken hayal etti. Muayene edebilmek için teninin her milimini teşhir ettiğini düşündü. Elini sanki daha önce hiç çıplak parmak görmemiş gibi inceliyordu. Parmağını yavaşça Catherine'in elinin sınırlarında dolaştırdı.

Sessizce, "Sanırım çok kötü değil," dedi.

Catherine yutkunarak başıyla onayladı.

"Bir daha kendini böyle tehlikeye atarsan seni dizime yatırırım."

Catherine kızgınlıkla, "Sonra ne olacak?" diye sordu.

Claybourne başını kaldırıp ona baktı, Catherine gözlerindeki endişeyi görmüştü, sonra gülümsedi. "Çıplak kıcını öpeceğim."

Catherine'in yüzünden bu sözlerin yarattığı şoku anlamış olmalıydı (yüzünden bir tek şaşkınlığının okunmasını umdu, arzusunun değil) çünkü Claybourne başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Çok uygunsuzdu. Kim olduğunuzu unuttum."

"Kimmişim?"

"Jack'in cariyelerinden biri değil."

Onu bir kadının çıplak kıcını öperken, hatta herhangi bir şeyi öperken düşünmek istemiyordu.

Claybourne gözlerine baktı, elini tuttu. Onun gözlerine bakmak parçalanmış avcuna bakmaktan çok daha rahatlatıcıydı. Catherine'i içlerine doğru çekiyor, ölümden döndüğünü unutturuyorlardı. Yaralı olmayan elini uzatıp kaşına düşen saçını arkaya attı. O elindeki eldiveni de çıkarmasını istemeliydi ki parmaklarıyla tenini hissedebilsin. Claybourne'un gözleri koyulaştı, bakışları yoğunlaştı ve ona doğru eğilirken giderek yakınlaştı...

Kapı açıldı ve ikisi de sıçradılar.

Adam, "Yine başına ne bela aldın, Luke?" diye sorup arkasından kapıyı kapadı. Başının etrafında sarı buklelerden oluşan halesiyle Catherine'e melekleri hatırlatmıştı. Gökyüzü kadar mavi gözleri iyice açıldı. "Neyle karşı karşıyayız?"

Claybourne sandalyesinden kalkarak, "Ufak bir kaza," dedi.

Adam siyah çantasını masanın üstüne bırakıp Claybourne'un kalktığı sandalyeye oturdu. "Kimle karşı karşıyayız?"

Claybourne, "Bilmene gerek yok," dedi.

Adam gülümsedi. "O kadar çok kişiyle ilgileniyorum ki hepsinin ismini hatırlamam imkânsız. Ben William Graves."

Catherine, "Doktor musunuz?" diye sordu.

"Doğru bildiniz." Elini aşırı bir dikkatle elinin altına koydu ama Catherine'i ateş basmadı, nefesi kesilmedi ve bayılacakmış gibi olmadı.

"Ben Catherine," deme ihtiyacı hissetti.

Adam yarayı inceleyerek, "Kurtardığı kuzulardan biri misiniz?" diye sordu.

Claybourne, "Hayır değil," diye parladı. Bir sandalye çekip yanına oturdu. "Buraya dedikodu yapmaya gelmedin. Durumu ne kadar kötü?"

"Bayağı fena ama daha kötü de olabilirdi." Gözlerini Catherine'e çevirdi. "Dikiş atmak istiyorum. Eğlenceli olmayacak ama daha iyi ve daha çabuk iyileşecek."

İznini istiyor gibiydi, Catherine başıyla onayladı.

"Güzel." Avcuna bir bez bastırdı. "Ben hazırlanırken bunu böyle tutun. Luke, git viski getir."

Çantasından objeler çıkarıp masaya serdi. Sonra kendi evindeymiş gibi mutfakta dolaşıp ocağa bir cezve koydu.

Catherine, "Çay için zahmet etmeyin," dedi. "İçebileceğimi sanmıyorum."

Adam ona gülümsedi. "Siz viskiyi içeceksiniz. Su her şeyi temiz tutabilmem için gerekli. Pislik içinde tedavi ettiğim insanların temiz evlerde tedavi ettiklerime kıyasla daha sık enfeksiyondan öldüğünü fark ettim."

Claybourne elinde ağzına kadar viskiyle dolu bir kadehle odaya geri döndü. "Alın, bunu için."

Acı içkiden bir yudum alıp yüzünü ekşitti.

"Hepsini," diye emretti.

"İçebilir miyim bilmiyorum."

"Ne kadar çok içerseniz tadı o kadar güzelleşir."

Bir yudum daha aldı. Tadı güzelleşmemiştii.

Sabırsızca, "Bu çay değil, büyük yudumlar alın," diye emretti.

“Benimle sert konuşmayın. Hayatınızı kurtardım.”

Şişeyi masaya koyup tekrar yanındaki sandalyeye oturdu.
“Evet, kurtardın.”

Parmaklarını şefkatle Catherine’in yanağında gezdirdi. Catherine’in tek yapabildiği dudaklarını avcuna çevirmemeye çalışmaktı. Başını uzanamayacağı şekilde çekip viskiden büyük yudumlar almaya odaklandı. Sahiden ne kadar içerse tadı o kadar iyileşiyor gibiydi. Başı dönmeye başlamıştı, bu da onda Claybourne’un kucağına kıvrılıp güvenli ve emniyetli bir şekilde uyuma isteği uyandırıyordu.

Doktor Graves gelip önünde durdu, yaralı elini aldı ve masanın üzerine yerleştirdi. “Gözünüzü kapayın ve başka bir şeyler düşünün.”

Gözlerini kapadı ve bir şeyler düşünmeye başladı...

Keskin bir soluk aldı ve avcuna sıvı bir ateş dökülürken gözleri yerinden fırladı. “Ah, yüce Tanrım, bu da neydi?”

Doktor Graves, “Viski,” dedi.

“Döktünüz...”

“Mikropları öldürdüğünü düşünüyorum. Rahatlamaya çalışın. Batan bir şey hissedeceksiniz...”

“Catherine?”

Ilık bir el yanağını sarıp başını çevirdi. Endişeyle dolu gümüş gibi gözlere baktı. Claybourne, “Başka bir şey düşünün,” diye emretti.

Catherine çabalayarak başını salladı. Etine sivri bir şeyin girdiğini hissettiğinde kendine hiç yakıştıramadığı halde irkilip ciyaktı.

Claybourne yanına eğildi, dudaklarını dudaklarına bastırdı. Ah sersem, Catherine’in dişini sıkıp onu ısırabileceğinden korkmuyor muydu...

Ağzında ona içmesini emrettiği viskinin tadı vardı, Catherine çekeceği bu çileden önce güç toplamak için onun da mı içkiye ihtiyaç duyduğunu merak etti.

Dikkatini dağıtan şey viskisine karışan viski mi yoksa dudaklarını yağmalayan dudaklar mı, emin değildi fakat aniden avucuna yapılmakta olan iyice belli belirsiz, Claybourne'un tadım, dokunuşunu ve keskin kokusunu ise şiddetle hissetmeye başladı. Elleri saçlarına sert davranıyordu. Tel tokalarından birinin yere düştüğünü duydu. Hepsinin dökülmemesine şaşırmişti.

Claybourne öpücüğü derinleştirerek dilini onun dili üzerinde kıvırmaya başladı, Catherine ayakta olsa dizlerinin tutmayacağını düşünüyordu. Geri çekilip sağlam eliyle ona bir tane tokat atması gerektiğini biliyordu ama Claybourne akıl almaz derecede lezzetliydi. Onu harekete geçirenin arzuları değil, yalnızca Catherine'in aklını dağıtma isteği olduğunu biliyordu, yine de bu an için, onunla öpüşme şansını bir kez daha elde ettiği için minnettardı. Onu kütüphanede öptüğünden beri bu aklıdan çıkmıyordu. O zamanki öpücük kesinlikle yeteri kadar uzun sürmemişti ve şimdiki öpücükleri ne kadar uzun sürerse sürsün yine yeterli olmayacağını biliyordu.

Öpücük yalnızca dudaklarını kuşatmıyordu. Kadınlığının özüne ulaşıyor ve içinde hiç bilmediği arzular uyandırıyor. Tutku ön plana çıkıyor, diğer her şeyi gölgesinde bırakıyordu. Ona daha da yaklaşmayı, dudaklarından fazlasını kendisine bastırmasını istediği için ahlaksız, gevşek ve rezil biri olduğunu biliyordu. O ilk gecede Claybourne'un yaptığı tüm ayrıntılar aklına geldi. Onunlayken riske attığı şey itibarından çok daha fazlasıydı: Kalbini riske atıyordu.

"Luke? Luke, işim bitti."

Claybourne öpüşmeyi bırakıp geri çekildi: Catherine kadar sersemlemiş görünüyordu.

Doktor, "Sanırım bu kadar yaratıcı bir akıl dağıtma yolu daha görmemişim," dedi.

"Evet, eh, işe yaradı ya, ona bak." Claybourne ayağa kalkıp Catherine'in önceden masaya bıraktığı viski kadehini kaptı, koca bir yudumda içindekini midesine indirdi.

Ah evet, işe yaramıştı. Eline dikiş atılmış olmakla birlikte beyaz bir bandaj da sarılmıştı.

Doktor, "Böyle zorlu bir işten sonra biraz baş dönmesi normaldir," dedi. "Kendine biraz zaman ver."

Catherine başıyla onayladı. "Teşekkürler, ilginiz için teşekkür ederim. Sanırım Claybourne size hizmetiniz için ödeme yapacaktır."

"Bana çok zaman önce ödemesini yaptı."

"Siz de Feagan'ın çocuklarından birisiniz, değil mi?"

Ona buruk bir şekilde gülümsedikten sonra ayağa kalkıp iş aletlerini çantasına geri koymaya başladı. "Yaklaşık bir hafta sonra dikişlerinizi herhangi biri alabilir. Ama benim almamı isterseniz Luke'la haber göndermeniz yeter."

Tekrar, "Teşekkürler," dedi.

"Yardımcı olmak benim için bir onurdu." Çantasını şaklatarak kapattı, Claybourne'a bir şey fısıldamak için durdu, sonra kapıdan çıkarak onu odada Claybourne'la yalnız bıraktı. Claybourne'un yanına yaklaşmasını, ona dokunmasını, onu öpmesini çok istiyordu. Viski düşüncelerini etkiliyordu. Belki de yalnızca gecenin zorluğu yüzündendi. Hayatta kalmaları, onlar arasında daha önce olmayan bir bağ yaratmıştı.

Claybourne, "Nasıl açıklayacaksın?" diye sordu.

"Efendim?" Aklındaki düşünceler, özellikle de Claybourne'la ilgili olanlar ağdalı bir balın içinden süzülüyor gibiydi. Onu tekrar öpme isteğini mi nasıl açıklayacaktı?

"Elini?"

"Ah." Eline bakıp onu bir sağa bir sola çevirdi. Acıyordu. Belki gitmeden önce daha çok viski içmeliydi. "Bir cam parçasıyla kestiğimi filan söyleyeceğim. Beni zorlayacak kimse yok. Ağabeyimin dünyayı dolaşıp durmasının avantajlarından biri."

"Artık seni eve götürmeliyim."

"Ah evet, öyle."

Şaşırtıcı bir şekilde kanepede bir beyefendinin yapacağı gibi karşısına oturmaktansa yanına oturmuş, elini ona sarmış, sevdiği bir dostu gibi ona sarılıyordu; yoksa *sevgilisi gibi* mi demeliydi?

Koltuğun sınırlarından doğan samimi ve kısık bir sesle, "Bu olan için üzgünüm," dedi.

Catherine aşırı derecede bitkindi. Tek istediği uyumaktı. "Merak edecek bir şey yok."

"Öpüşmemiz hakkında..."

"Endişelenme. Frannie'ye söylemem. Dikkatimi dağıtmak için başvurabileceğin tek şeyin bu olduğunun farkındayım."

"Birkaç bozuk para numaram da var ama o kadar etkili olmayacaklarını düşündüm."

"Eminim olmazlardı." İçini çekti. "Sık sık saldırıya uğrar mısın?"

"Zaman zaman bazı tehlikelerle karşılaştığım oldu."

"Sence Bay Marcus Langdon mıydı?"

Ondan kuzeni olarak bahsetmemesi gerektiğini biliyorodu.

"Ölümümün işlerini hızlandıracığı kesin ama senle benim aksime, onun kana susamış bir yapısı yok."

Catherine hızla başını kaldırdı, dünya anında etrafında dönmeye başladı, o da kafasını Claybourne'un omzuna geri yasladı. "Kana susamış olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Birini öldürmemi istiyorsun."

"Ah evet. Kesinlikle." Onun kapısına gelme sebebini neredeyse unutmuştu. Bazen, Winnie'nin yaraları olmadığında, unutmak kolay oluyordu. Mutlu görüldüğü zamanlarda.

Catherine'in çözümü aceleci miydi?

Claybourne'a ulaşmadan önce kaç gece boyunca yatağında uyanık halde çözüm arasa da başka bir yol bulamamıştı. Yine de bazen kararı aşırı gibi geliyordu. Keşke Avendale'in iki karısı gizemli bir şekilde ölmüş olmasaydı. Keşke yumruklarını Winnie'nin üstünde kullanmasaydı.

Rahatsız edici düşüncelerinden ve elinin ağrısından uzaklaşabilmek için, “Bana kurtarılmış kuzularını anlat,” dedi.

Kısık bir sesle inledi, soruya sinirlenmiş ya da sorudan utanmış gibiydi, bu yüzden Catherine başka bir şey söylemeyeceğini sandı. Sonunda kalın sesi mırlayan tınısıyla onu yatıştırarak kanepeyi sardı.

“Hepimizin bir zaafı var. Frannie’ninki çocuklar. Benimki, evli olmayan anneler. Masumca başladı. Hizmetlilerimden birinin arkadaşı çocuk doğurmuş ve sonra terk edilmişti. Bebeğin babasının köşkün lordu olduğuna inanıyordum ama o bunu kabul etmiyordu. Ben de kadını kiralık konutlarımdan birine gönderdim. Ben kullanmıyordum. *Kurtarılmış kuzularımı* o günden beri oraya gönderiyorum.”

Çok önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi davranıyordu.

“Yaptığın hayır işleri bir servete mal oluyor olmalı.”

“Beni cömert buluyormuş gibi konuştun. Böbürlendiğimi düşünmeyeceksen bir servete, çok güzel bir servete sahip olduğumu itiraf edebilirim. Benim verdiğim hiçbir şey değil. Gerçekten cömert olan insan, durumu olmadığı halde son kuruşunu başkasına harcayandır.”

Catherine harap bir şekilde, *Ya da elinde kalan tek şey olduğu halde, ruhunun son kırıntısını harcayandır*, diye düşündü. Çok fazla şey mi istiyordu?

Catherine’in konağına vardıklarında araba sokak arasında durdu. Claybourne geçitte durmak yerine, sanki yardıma ihtiyacı varmış gibi elini Catherine’in dirseğinde tutarak hizmetli girişine kadar ona eşlik etti. Belki de sahiden yardıma ihtiyacı vardı. Bazen havada uçuyor gibi hissediyor, her şey çok uzak bir mesafede gibi görünürken birdenbire önüne çıkıveriyordu.

“İyi olacak mısın?” diye sordu.

Catherine başıyla onayladı. "Bu gece yarımda görüşürüz. Yoksa yarın mı oluyor? Henüz gündeğümü günü sonlandırmamışken bir sonraki gecedan ne diye bahsedeceğimi hep şaşıyorum."

Claybourne onun çenesini eliyle sarıp başparmağını dudaklarına sürdü. Hava öyle karanlık ve sisliydi ki Catherine ne düşündüğünü anlayamıyordu.

"Yarın Frannie'ye öğretmenlik yapmak içinden gelecek mi?" diye sordu.

Sorusu Catherine'i şaşırtmıştı. Bu gece paylaştıklarından sonra daha özel bir şey ummuştu.

"Evet." Soluğu kesilmiş gibi duyuluyordu. Claybourne'un onun üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına sinir oluyordu.

"Güzel. Öyleyse iyi geceler."

Bir hayalet gibi sisin içinde hızla kayboldu. Kapıyı açan Catherine'e içeri girdikten sonra sırtını ahşaba dayadı. Claybourne'dan hoşlanmayı ummamıştı. Onu kullanmak ve unutmak istemişti.

Oysa şimdi, anlaşmalarının sonucu ne olursa olsun onu asla unutmayacağını biliyordu. Asla.

Arabası gideceği yere doğru yol alırken Luke hayata dönan şehrin seslerini dinledi. Londra'daki itiş kakışını oldu olası sevmişti, en çok da sabahın erken saatlerindeki. Gençliğinde her zaman bunun ona pek çok fırsat sunduğunu hissedirdi: yankesicilik yapılacak cepler, çalınacak yiyecekler, saf insanları kandıracak numaralar. Ve her zaman Frannie vardı.

Jack'in onu Feagan'a götürdüğü ilk gecedan beri, ateşin yanında oturan küçük kızı fark ettiğinden beri, battaniye yığınının üzerine tırmanıp küçük elini onun elinin üstüne koyduğu ve korkmamasını, onu sevdiğini söylediği ilk gecedan beri.

Jack onu bulmadan önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Marcus Langdon ve unvanını talep etme girişimi, Luke'un

geçmişini hatırlamaya çalışmasına neden olmuştu. Ama hiçbir şey yoktu. Tüm hatıraları sokaktakilerdi.

Belki de onlara geri dönmeliydi, Frannie'yle birlikte dönmemeliydi. Unvanı Langdon'un almasına izin vermeliydi. Luke'un gelire kesinlikle ihtiyacı yoktu. Jack ile arasındaki ortaklık sayesinde, zaten kendi başına varlıklı bir adamdı. Fakat yaşlı beyin ona ait olduğunu temin ettiği unvandan vazgeçmeye eli varmıyordu. Yaşlı beye ısınmıştı ve kendince, bir parçasıyla bunun onu darağacından kurtarıp onunla böylesine ilgilenen birine ihanet olacağını düşünüyordu.

Araba Luke'un nadiren ziyaret ettiği bir evin önünde durdu. Luke arnavutkaldırımı yola inip basamakları atlayarak tırmandı. Kapıyı çalmak veya içeri davet edilmeyi beklemek yerine kapıyı açıp eve girdi.

Yakındaki bir merdivende tirabzanların tozunu alan hizmetçi kız önce küçük ve tiz bir ses çıkardı, kim olduğunu anlayınca eğilip selam verdi.

Luke, "Neredeler?" diye sordu.

"Kahvaltı salonundalar, Lordum."

Buna şaşırılmıştı. Onları hâlâ yatakta bulma ve uykularından uyandırma ihtimali hoşuna gidiyordu. Ama belki de şaşırmamalıydı. Vicdan azabı sabahları geç saate kadar uyumayı, hatta herhangi bir şekilde uyumayı zorlaştırıyordu. Tereddüt etmeden konutun içinde ilerledi. Ne şapka ne de eldiven takmıştı çünkü Catherine'i evine götürürken resmiyete gerek olduğunu düşünmüyordu. Ancak kendi evine dönerken fikrini değiştirip buraya uğramaya karar vermişti. Üstü başı bakımsızdı ama zaten onları etkilemek gibi bir derdi hiçbir zaman olmamıştı.

Sanki kendisine aitmiş gibi büyük adımlarla kahvaltı salonuna girdi. Kararlı adımları hiç şüphesiz evin sakinlerini gelişinden haberdar etmişti. Sandalyesini geriye iten Marcus Langdon öyle bir

süratle ayağa kalktı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Soluğu kesilen annesi de tombul suratı titreyerek yerinden kalkmaya çalıştı.

Anne, dört kişiyi doyurabilecek kadar yemekle dolu tabağına tükürük saçarak, "Burada bulunmaya hakkınız yok, beyefendi," diye haykırdı.

"Tam tersine, hanımefendi. Konutun kirasını ödeyen benim." Luke kenardaki tezgâha gidip bir tabak aldı ve ilgisini çeken yemeklerden seçmeye başladı. Konu damak zevkleri olduğunda harcama yapmaktan kesinlikle sakınmıyorlardı. "Hatta bu hoş kahvaltının malzemelerini ve onu hazırlayan hizmetlileri de benim satın aldığımı söyleyebilirim. Yan tarafta duran uşağa bakıp kaşını dikti. "Bana kahve getirin."

"Tabii, efendim." Hemen mutfağa giden koridora yöneldi.

Luke tabağını masaya götürüp Langdon'un annesinin karşısındaki sandalyeye oturdu (onun bu ikilideki daha tehlikeli kişi olduğundan emindi) ve her şey yolundaymış gibi gülümsedi. "Lütfen benim için yemeğinizi bölmeyin."

Langdon dikkatlice, annesi ise zarafetten uzak bir şekilde yerine oturdu.

Langdon, "Yüce Tanrım, gömleğinizdeki kan mı?" diye sordu.

Catherine'in kanı. Luke kıyafetine bulaşan kanı üzerine hiç düşünmemişti. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce mide bulantısı gibi garip bir hisle doldu ama şu an bunu düşünmezdi, dikkatinin dağılmasının zamanı değildi. Önce bu iki kişiyi halletmesi gerekiyordu.

Sanki Langdon önemsiz bir soru sormuş gibi Luke bir dilim jambon kesmeye başladı. "İşin aslı, evet. Eminim bunu ilginç bulacaksınız. Sabahın erken saatlerinde Dodger'ın Yeri'nden eve dönerken garip bir şey oldu. Arabamın önü kesildi ve birkaç haydut hayatımı tehdit etti. İnanabiliyor musunuz?"

Langdon'ın rengi soldu. Annesinin beti benzi atmış ve yüzünün bazı kısımları kızarmıştı. Luke, yüz hatları öfkeyle sertleşmeden önce güzel bir kadın olabileceğinden şüphelendi.

Langdon, "Size bir şey oldu mu?" diye sordu.

Luke, adamın sesinde yankılanan samimi endişeye şaşırmamıştı. Marcus Langdon kendisinden iki yaş büyüktü. Claybourne'ların meşhur gümüşü gözlerine ve siyah saçlarına sahipti. Yakışıklı bir adamdı. Luke, annesinin Luke'a karşı hıncı olmasa ikisinin arkadaş bile olabileceğini tahmin ediyordu. Ama Langdon meşru unvanını gasbeden adama değil, annesine sadakat besliyordu.

Luke, "Pek değil," diye onu rahatlatmıştı. "Tahmin ettiğiniz gibi Londra'nın sokaklarında yetişmiş biri olarak şehrin tekinsiz yerlerinden çıkan tiplerle baş etme konusunda uzmanım. Bu aralar kimin beni öldürtmek isteyeceğine dair fikriniz var mı?"

Langdon bakışlarını önce annesine, sonra tekrar Luke'a çevirdi. "Hayır."

Bayan Langdon, "Tahminimce Londra'nın büyük bir kısmı," dedi. "Çok sevilen biri değilsiniz, gerçi hırsızlar zaten genelde böyledir."

Luke ona hoşgörüyle gülümsedi. "Yine bu konuya mı geldik? Mahkemeye başvurduğunuzu duydum."

Langdon bir kez daha hızla annesine baktı, kadın karşı koyarcasına omuzlarını dikleştirmişti.

Langdon, "Bunu nasıl duydun?" diye sordu.

"Kendi yollarım var."

Langdon'un annesi, "Unvan meşru olarak benim oğluma aittir," dedi.

"Yaşlı bey aynı fikirde değildi."

"Ona asla büyükbaban olarak hitap etmedin. Marcus ederdin."

Luke, bu kuvvetli sözlerin kendisini nasıl vurduğunu belli etmemek için mücadele etti. "Bunun gayet iyi farkındayım ma-

dam ama benle boğuşarak unvanı alamazsınız. Unvanla birlikte gelen faydalar fazlasıyla hoşuma gidiyor.” Ayağa kalktı ve odadaki kimsenin kuzeni olduğuna inanmadığı adama baktı. “Eğer bir gün dürüst uğraşlarla düzgün bir para kazanmayı arzularsanız bana haber verin.”

“Dürüst mü? Dodger’ın Yeri’nde mi?”

“Başka işletmelerim de var. Ücretleri o kadar iyi değil ama daha saygın yerler. Onları yönetmeme yardım edecek iyi bir adam işime yarayabilirdi.”

Langdon küçümseyerek güldü. “Bir beyefendi olmak nedir anlamıyorsun. Hiçbir zaman anlamadım. Biz *çalışmayız*.”

“Söyle bana Langdon, ödeneğini kessem mahkemede seni temsil etmesi için tuttuğun avukatı nasıl karşılardın?

Adam sessiz kaldı. Luke onu zorladığını ve bunun akıllıca olmadığını biliyordu. Ama kendine hâkim olamıyor gibiydi. “Ve-kilharcımla bir dahaki buluşmama belki sen de katılmalısın, böylece mahkemede başarılı olursan alacağın mirası birebir görmüş olursun. Gayrimenkullerinden elde edeceğin gelirin benim cömertliğime yaklaşamayacağından emin olabilirsin. Aklında bulunsun.”

İkisini de alaycı şekilde selamlayarak dışarı çıktı. Arabasına daha yeni girmişti ki başına sancı girdi. Ne zaman onlarla yüzleşse başı ağrırdı ve bu hiç şüphesiz onların haklı, kendisininse haksız olduğunu bilmenin bir sonucuydu. Kendisine ait olmayan bir şeye tutunuyordu. Niye vazgeçmediğini Tanrı bilirdi. Belki lord olmasının bir işe yarayabileceğini düşünüyordu.

Belki de tek sebep yaşlı beyin tutkulu bir biçimde Luke’un oraya ait olduğuna inanmış olması ve Luke’un kavrayamadığı bir sebeple onu hayal kırıklığına uğratmak istememesiydi.

Marcus Langdon şöminenin önünde bir ileri bir geri yürürken, “Onu öldürtmeye mi çalıştın?” diye sordu.

“Amacıma ulaşmak için en etkili yol gibi görünüyordu.”

“Ama daha önce açıkladığım gibi ben mahkeme yoluyla ilerlemek istiyorum. Her şeyin yasal olmasını istiyorum.”

“Bu yıllar sürebilir.”

“Gerçek Claybourne Kontu olduğum konusunda hiç şüphe olmamasını istiyorum.”

“Şu an zaten şüphe yok. Tüm Londra onun bir sahtekâr olduğunu biliyor.”

Marcus sesteki sakinlikten, duygunun kesin biçimdeki eksikliğinden tiksindi.

“Böyle bir şeyin parçası olmak istemiyorum...”

“Artık kuşkuya kapılmak için çok geç.”

Marcus kafasını salladı.

“Niye böyle tereddüt ediyorsun? Senin babanı öldürdü.”

“Bu asla ispatlanmadı.”

“Bunu asla inkâr etmedi.”

“Dürüst olmam gerekirse bir katile benzemiyor.”

Salonda karanlık bir kahkaha yankılandı. “Ona bakarsan ben de benzemiyorum.”

Marcus her zaman nefretin ateşli bir duygu olduğunu düşünmüştü ama karşısında duran insanın karanlık gözlerine baktığında onun soğuk, hatta buz gibi bir duygu olduğunu fark etti; ve çok çok tehlikeli.

Onuncu Bölüm

Bu gece iptal.

—C

Catherine akşamın erken saatlerinde ulaşan mektubu inceledi. Sonra onu çoktan yakmış olması gereken diğer mektupla karşılaştırdı. İkisinin aynı elden çıkmış olmasına akıl erdiremedi. İkincisi, babasının hastalık halinde yazacağı türden kargacık burgacık bir karalamaydı.

Cesur, güçlü, cüretkâr Lord Claybourne'un yazacağı türden bir şey değildi.

Catherine'in içini umulmadık bir endişe kapladı. Kendisi arabadan inmeden çok önce Claybourne eşkıyalarla savaşıyordu. Gölgelerin arasında kaybolup tekrar ortaya çıkıyordu. Burnunun bile kanamadığını tahmin ediyordu ama yanılıyor olabilirdi. Yaralanmış olabilirdi. Ciddi bir şekilde. Ve kendi yarasına baktırmadan Catherine'inkiyle ilgilenmek, böylesine şaşırtıcı bir şekilde cesur ve fedakâr olmaya çalışmak, tam ondan beklenecek bir davranış olurdu.

Tam şu anda bir enfeksiyonla savaşıyor, ateş içinde titriyor, acıdan kıvranıyor olabilirdi.

El yazısı kesinlikle bir şeylerin ters gittiğine işaret ediyordu. Yazdığı şey de çok kısa ve sertti. Paylaştıkları onca şeyden sonra bir açıklamayı hak ediyordu. Öyle ya da böyle bu açıklamayı elde etmeye niyetliydi; Claybourne'un değil, kendi uygun zamanında.

Çoğu düzgün insanın dışarıda olmayacağı geç saatlere kadar bekledi. Sonra binek arabasını çağırdı. Aynı Claybourne'u ziyarete gittiği ilk gece yaptığı gibi, sürücüsünün onu St. James Park'a bırakmasını sağladı.

"Beklemenize gerek yok," dedi.

"Leydim..."

"Bir şey olmaz." Sonra daha fazla tartışma şansı bırakmadan yürüyerek uzaklaştı.

Ara sokaklardan geçip ağaçların arkasına saklanarak dikkatle hizmetlilerin kapısına ulaştı. Serçe kapıyı tıkladı.

Geceliğinin üzerine önlüğünü giymiş tombul bir kadın kapıyı açtı. Hiç şüphesiz istenildiği anda yemek yapmaya hazır olan aşçıydı.

Catherine, "Lord hazretlerini görmem gerekiyor," dedi.

"Misafir kabul etmiyor."

"Evde mi?"

Kadın duraksadı.

"Onu görmem çok önemli." Catherine kadının itirazlarına kulak asmadan sürtünüp yanından geçti.

Aşçı, "Bay Fitzsimmons! Bay Fitzsimmons!" diye tiz bir sesle bağırdı.

Catherine evinde böyle bağışmalara asla müsamaha etmezdi. Claybourne'un bir eşe ihtiyacı vardı ama düşüncesi henüz sona ermeden zaten eş sahibi olmanın Claybourne'un en büyük önceliği olduğunu hatırladı. Yoksa şu anda ortak olmazlardı.

Kâhya mutfağa girdi ve Catherine'i gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Catherine girizgah yapmadan, "Claybourne'u görmem gerekiyor," diye belirtti.

"Kendisi yattı, Leydim."

"Hasta mı?"

"Lord ekselansları konusunda konuşamam."

"Onu görmem lazım. Ölüm kalım meselesi. Öyle ki burada olduğumu ve derhal kendisine götürülmediğimi öğrenirse işinizden olabilirsiniz."

Kâhya karşı çıkma küstahlığında bulunabilirmiş gibi bir süre onu süzdü, sonra hafifçe eğilerek selam verdi. "Benimle gelme nezaketinde bulunur musunuz?"

Catherine onun peşinden mutfaktan çıkıp koridora doğru yürüdü.

"Leydim..."

Kâhyanın onu amacından caydırmayı planladığından emin olan Catherine, "Burada olduğumu kimse bilmiyor," diyerek sözünü kesti. Ayrıca kâhyanın davranış şekline soylular arasındaki konumundan habersiz olduğunu anlamıştı ve bu da işine geliyordu.

Kâhya katlanılmaz bir yükmüş gibi içini çekti. Onu merdivenlerden yukarı çıkardığı sırada Catherine, "Yalnız, öyle değil mi?" diye sormayı akıl etti.

"Evet, Leydim."

Catherine aniden burada ne aradığını merak etti. Pervasız davranıyordu. Aralarında efendi ve hizmetçi ilişkisi vardı ve efendi kendisiydi. Hayır, öyle değildi. Aralarındaki bir ortaklıktı. Ve üzerine düşeni yapabilmesi için Claybourne'un sağlıklı olmasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu kontrol etmesi, ihtiyaçlarını belirleyip karşılanmasını sağlaması doğaldı.

Merdivenin tepesine ulaştıklarında kâhya koridor boyunca yürüyüp kapalı bir kapıya geldi. Catherine yakınlardaki bir masadan bir fener aldı.

Kâhya, "Siz burada beklerseniz..." diyerek kapıyı açtı.

Ama Catherine beklemeyi ve evden çıkarılmasının istenmesine fırsat tanımayı düşünmüyordu. Kâhyanın kendisini sunmasını veya Claybourne'la tartışmasını beklemeden yanından sürtünerek geçip "Şu an hizmetinize ihtiyacımız yok," dedi.

Kâhyanın şaşkın yüzüne kapıyı kapadı ve hemen dönüp tenteli yatakta yatan kişinin yüzüne baktı.

Claybourne bir fiskeyle çarşafı kalçasına çekti ama Catherine bir anlığına çıplak bacağının oldukça geniş bir parçasını, sıkı uyluğunu ve yuvarlak kalçasını yakalamıştı. Pijama üstü giymiyordu. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey giymiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu, avucunu alnına bastırıyordu. "Sana... mektup göndermiştim."

"Acı çekiyorsun."

"Bunun gayet iyi farkındayım."

"Dün gece başına darbe aldın mı?"

"Saçmalama. Git şimdi."

Babasının nasıl dayanılmaz baş ağrıları çektiğini hatırladı, ve sonra bir gece...

"Hekimini çağırtmalısın."

"O çoktan geldi. Sadece başım ağrıyor. Yarın düzelmiş olurum. Beni rahat bırak."

"Sanki bu daha önce de başına gelmiş gibi konuşuyorsun."

Catherine ona bir adım yaklaştı. İçerisi hasta odası gibi kokmuyordu, babasının odası gibi kokmuyordu. Bir erkeğin keskin ve güçlü kokusu vardı. Tuhaf bir sebepten bu koku Catherine'e bahçedeki çiçeklerin kokusundan daha çekici geldi.

"Dün gece yaralanmadın, öyle mi?" diye tekrar sordu.

"Hayır." Ağır ağır ve güçbela nefes alıyordu.

Catherine feneri başucu masasına yerleştirdi, kürkly paltosunu çıkardı ve yakındaki bir sandalyenin üstüne serdi. Yatağın ucuna oturdu.

Claybourne, "Bu uygun değ..." diye söze başladı.

"Şişşt! Ne zamandan beri neyin uygun olduğunu umursuyorsun. Kıpırdamadan uzan."

Catherine öne doğru eğilip ellerini başının iki yanına koydu ve parmaklarıyla şakaklarına nazikçe masaj yapmaya başladı. Kaşı derin bir şekilde atılmış, çenesi kitlenmişti. Claybourne ona bakarken gümüşi gözlerine kazınmış acıyı görebiliyordu.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Catherine."

"Burada olduğumu kimse bilmiyor. Önlemlerimi aldım ve çok dikkatliydim. Beni takip eden adam bile etrafta değildi."

"Ne?" Yatakta aniden doğruldu, inledi, başını tuttu ve kendini geri bıraktı.

Kısa ve hızlı nefeslerle, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye homurdandı.

Catherine, "Üç kez lanet okumak bir kereden daha mı etkili oluyor?" diye sordu.

Boğazından kısık sesli bir kahkaha duyuldu. "Pek değil. Ama biraz rahatlamamı sağlıyor. Şimdi bana... seni takip eden bu adamdan bahset."

"Gözlerini kapayıp ağrını azaltmam için elimden geleni yapmama izin vereceksen anlatırım. Babam korkunç baş ağrılarından muzdaripti. Şakaklarına baskı uygulamak iyi geliyordu."

Catherine onun acıya yabancı olmadığını görebilecek kadar yakınındaydı; vücudunun çeşitli yerlerinde bulunan kanıt niteliğindeki yara izleri sayılmazsa son derece çekici bir göğsü vardı. Onun herhangi bir şekilde rahatsızlık çekmesi düşüncesine katlanamıyordu. Böylesine zor bir hayatı hak edecek ne yapmıştı ki? Öyle ki şimdi, neredeyse her şeye sahipken hâlâ acı çekiyordu.

Catherine, "Gözlerini kapa," diye emretti.

Claybourne onu oldukça şaşırtarak karşı koymadan gözlerini kapadı.

"Önce..."

Catherine, "Şişşt," diye sözünü kesti. "Kendini rahat bırak. Şişşt. Feneri birazcık kısacağım."

Yatağının kenarında duran fenerin alevini kısmak için uzaklaştı. Claybourne ağrısı artmış gibi inledi. Ellerini tekrar yüzüne koyan Catherine parmaklarıyla şakaklarını ovalamaya başladı.

"Elin."

Catherine, "Beni rahatsız etmiyor," diye yalan söyledi, kendi rahatlığı pahasına onun ağrısını azaltmak için niye böyle büyük bir ihtiyaç duyduğundan emin değildi. Belki de geçen geceki kavga onla arasında bir bağ kurmuştu. Aynı savaşta mücadele edip hayatta kalmışlardı. "Frannie'ye mektup yolladın mı?"

Kafasını hafifçe sağa ve sola oynattı. "Onlar anlar."

Demek ki bu daha önce de çektiği bir ağrıydı ve şüphesiz yalnız başına çekmişti. Frannie neden acısını dindirmek için burada değildi?

"Dr. Graves ne önerdi?"

"Bir toz verdi. İşe yaramadı." Eskisi kadar zor nefes almıyordu. "Şimdi bana şu adamdan bahset."

Şu an acı içindeyken bile onun için endişeleniyordu. Ve Catherine yalnız başma yatak odasında olmasına rağmen (hatta yatağının üstündeydi) tam bir beyefendi gibi davranıyordu. Her zaman Lucian Langdon hakkında aklına çapkın, yaramaz gibi ve çok daha çirkin tabirler gelirdi ama Lucian Langdon efsanesinin gerçekten oldukça kopuk olduğunu keşfediyordu. Efsane olan, hor görülecek bir adamdı: gerçekteki ise kolaylıkla son derece hoşlanılabileceği biriydi. Rahatsızlığını geçirmek ve onu elinden geldiğince rahat ettirmek istiyordu.

“Bilmiyorum. Büyük olasılıkla saçmalıyorumdur ama sürekli bir beyefendi görüyorum. Tarif etmek zor çünkü şimdiye kadar yüzünü yalnızca bir anlık bakışlarla yakalayabildim. Hep arkasını dönüyor, ona yaklaşmam tamamen uygunsuz olurdu.”

“Öyleyse belki de bir şey yoktur.”

“Ben de kendime öyle söylüyordum fakat dikkatimi asıl çeken, dikkat çekmemeye çalışması. Dün çeşitli mağazalara girip gereksiz alımlarda bulundum ve dışarı çıktığımda hep orada bekliyordu. Başka biri daha var mı diye etrafa bakıp tekrar ona döndüğümdeyse gitmiş oluyordu.”

“Belki hayranlarından biridir.”

Catherine alay eder gibi güldü. “Benim hayranım yok.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum.”

Claybourne’un sesi uykuya dalmak üzereymiş gibi çıkıyordu ve Catherine yaptığı bakımın ağrısını azalttığını düşünmeden edemedi. Frannie’nin burada olduğu düşüncesiyle alevlenen kıskançlık kıvılcımını bastırıp Claybourne’un ihtiyaçlarına odaklanmaya çalıştı. Frannie’yi seviyordu. Gerçekten seviyordu. Tatlı, nazik ve çok mütevazı biriydi. Catherine, hanımların çok daha özgüvenli olduğu soylular çevresine katılmaktan genç kadının neden korktuğunu anlıyordu.

Claybourne, “Bu adamın... seni takip etmesi için bir sebep var mı?” diye sordu.

“Aklıma gelen bir sebep yok. Dün geceki saldırıdan sorumlu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Claybourne’un gözleri faltaşı gibi açıldı, kaşları endişeyle çatıldı. “Bunu nereden çıkardın?”

“Fazla tesadüfi görünüyor. Birinin beni takip etmesi için hiçbir neden aklıma gelmiyor.”

“Dün geceki saldırının senden çok benle ilgili olduğundan eminim. Adamın bir tarifi faydalı olur.

"Neye faydalı olur?"

"Kim olduğunu belirlemeye."

"Ah, Londra'daki tüm eşkıyaları tanıyorsun, öyle mi?"

"Birçoğunu. Eee, neye benziyor?"

"İyice yüzüne düşürerek taktığı büyük, kenarları sarkık bir şapkası var, bu yüzden saç renginden emin değilim. Sanırım koyu olmalı. Son derece kaba saba görünen yüz hatları var, tarif etmesi zor çünkü hiçbir ayırt edici özelliği yok.

"Onu tekrar görsen tanır mısın?"

Catherine yumuşakça, "Büyük olasılıkla ama şu an kafanı buna yormamalısın," dedi. "Ağrılarının geçmesi lazım."

Gözlerini tekrar kapamadan önce başıyla belli belirsiz onayladı.

"Konuşmaya devam et," diye buyurdu ama öyle nazikti ki daha çok rica eder gibiydi.

"Ne hakkında?"

"Bana...Frannie'yle nasıl gittiğini anlat."

Catherine içini çekti. Aşkından bahsetmek isteyeceğini tahmin etmeliydi.

"Çok iyi gidiyor. Söylediğin gibi, çok zeki. Fakat bana kalırsa dersleri iş yerinden daha geniş bir alana yaymalıyız. Örneğin Dodger'ın Yeri'nde çay servisi yok. Çizim odası yok. Orası bir hanımefendinin dünyası değil."

"Burası da...bir hanımefendinin dünyası değil."

"Ama sen evlenince öyle olacak. Bunu kendini daha iyi hissettiğinde tartışırız."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru sivrildi. "Tartışma kaybetmekten hoşlanmıyorsun."

"Tartıştığımızın farkında değildim ama sahiden, kim kaybetmek ister ki?" Doğrulup kulağına doğru fısıldadı, "Şimdi uyu. Uyandığında ağrın kalmamış olacak."

Kolları yorulmaya başlamıştı. Dirseklerini yatağa yaslayıp dinlendirmek için kendini yukarı çekti. Pozisyonunu değiştirdiğinde göğüslerini onun göğsüne yaslanacağı gerçeği üzerine hiç düşünmemişti. Claybourne'un uykusu fark edemeyecek kadar derinleşmişti, Catherine ise göğüs uçlarının sertleştiğinin kesin bir şekilde farkındaydı. Neredeyse acı verici derecede. Belki gece sona ermeden ikisi de acıdan paylarını alırlardı.

Yine de bulunduğu yerde kalmaktan memnun olduğunu inkâr edemezdi.

Şakaklarını ovmaya devam etti. Başparmaklarıyla yanaklarını okşamaya başladı.

Tüm bu süre boyunca yüzüne kazılmış ince çizgileri bir kenara yazıyordu. Otuz yaşından fazla büyük değildi fakat mücadele hatlarına sinmişti. Kütüphanedeki ilk gece, ondan önce kont olması gereken adamın portresini incelemişti. Benzerlikleri görmek zor değildi. Claybourne hiçbir benzerlik göremeyeceğini söylemiş olsa da, Catherine neredeyse görebildiğini zannediyordu. Şu an yatıştırdığı adamın hayatı kadar sert bir hayat sürmüş olsa, portredeki adam ne kadar da farklı görünürdü.

Ne kadar endişelendiğini, ondan ne kadar hoşlandığını belli etmeyi sevmiyordu. Arkadaş olarak. Dostun dostu desteği. Aralarında asla bundan fazlası olmazdı.

O Frannie'ye âşıktı Catherine'se, pekâlâ, Catherine henüz kalbini kazanacak birine rastlamamıştı. Yine de Claybourne'daki bir şeylerin onu heyecanlandığını inkâr edemezdi. Tuhaf dürüstlüğü. Onu savunmaya istekli oluşu. Başka bir kadına duyduğu sevginin derinliği ve ona hayatında yer vermek için yapmayı göze aldığı şeyler.

Catherine bir erkeğin bu boyuttaki adanmışlığına sahip olmayı hayal edemiyordu. Claybourne'la tanıştıktan sonra, kendi kocasında

daha azına razı olabileceğinden emin değildi; olur da evlenmekten memnuniyet duyacağını düşündüğü bir erkeğe rastlarsa.

Claybourne'un yavaşça gerilimden kurtulduğunu hissetti, uykuya daldığının farkındaydı. Herhalde artık gidebilirdi fakat gitmeyi hiç arzulamıyordu. Yapmaması gerektiğini bilse de başını onun göğsüne yaslayıp istikrarlı kalp atışlarını dinledi.

Yoğun bir ıstırap içinde olduğu halde ona mektup gönderecek kadar düşünceli davranmıştı.

Düşünceli. Ondan bunu beklemezdi.

Nazik. Dürüst. Yürekli. Hassas. Şefkatli.

Şeytanla uğraşacağını sanmıştı. Oysa o çok yavaşça, en azından Catherine'in gözlerinde, bir meleği andırmaya başlıyordu.

Kara bir melek, orası kesin ama yine de bir melek.

"Annecim!"

"Şişşt tatlım, şişt, sessiz olmalıyız. Bir oyun oynuyoruz. Babadan saklanacağız."

"Korkuyorum."

"Şişşt. Korkma tatlım. Şişşt. Anne kötü bir şey olmasına izin ver-meyecek..."

Luke irkilerek uyandı, göğsüne bastıran bir ağırlık vardı. Marcus Langdon'lardan ayrıldığından beri bütün gün mücadele ettiği ağrıyı rüya geri getiriyordu. Ama düşünüp durduğu şey Marcus Langdon değildi. Sokak arasında bulunduğu anlardı; bıçaklar, sopalar, saldırının kötücüllüğü. Luke Catherine'i görüp duruyordu, aynı geçen gece onu savunduğunu, kendisine yöneltilen darbeyi almak için kolunu uzattığını göz ucuyla gördüğü gibi.

Genelde eve dönerken arabacısına dolambaçlı bir rota kullanırdı çünkü birden çok kez tuzağa düşürülmüşlerdi. Ama Catherine'le ortaklık kurduğundan beri dikkatsizleşmişti. Onu mümkün olduğunca çabuk eve bırakmak istiyordu. Arabada onun

tatlı kokusunu içine çekerek, onla sohbet ederek, onu yakından tanıyarak ve onu bir dükün şımarık kızından fazlası olarak görerek gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyordu.

Soylulardan kaçınıyordu çünkü aradaki benzerlikleri görmek istemiyordu. Onları saygı duyabileceği insanlar olarak görmek istemiyordu. Catherine aracılığıyla onların da korkuları, hayalleri, umutları ve yükleri olduğunu anlamaya başlamıştı. Herkes gibi onların da sorunları vardı ve herkes gibi onlar da sorunlarıyla doğrudan yüzleşiyorlardı.

Onları sahiden oldukları şekilde görürse onlardan biri olmak için yaptıklarından daha da çok utanç duyardı. Hayatta kalmak için, meşru olarak kendisine ait olmayan bir şeye sahip olmak üzere yetiştirilmişti. Claybourne Kontu olmadığını beyan ederse günahları bağışlanır mıydı? Yoksa kendini rüzgârda dans ederken mi bulurdu?

Catherine'le dans etmeyi tercih ederdi.

Daldığı uyuşuk yerden geri dönmek için silkindi. Neden Catherine'i düşünüyor, Catherine'i hayal ediyordu...neden kokusu böyle güçlüydü?

Gözlerini açıp göğsündeki ağırlığa baktı.

Catherine. Burada ne arıyor...

Derken hatırladı: oraya varışı, şakaklarını ovuşu ve onu derin bir uykuya daldırışı. Hiç bu kadar deliksiz uyumuş muydu?

Ta ki rüyasına kadar. Hatırlamaya çalıştığında beyni acımasızca zonklamaya başladı, bu yüzden vazgeçti. Londra'dayken bu kadar çok sancısı olmuyordu ama kasabadaki konağında neredeyse gündelik bir olaya dönüşüyordu. Oranın havasındaki bir şey Luke'a iyi gelmiyordu. Bundan neredeyse emindi.

Başını hafifçe çevirdi ve Catherine'in kanla lekelenmiş bandajlı elini, şüphesiz uykuya teslim olduktan sonra yastığına düşmüş

halde buldu. Şakaklarını ovarken elini incitmişti ve bu yüzden onu azarlamalıydı.

Ama acı çekerken yalnız olmamak onu çok rahatlatmıştı. Burada olmaması için bin tane sebep bulabilirdi. En kötüsü de Catherine'in onu çok uzun zamandır kimsenin başaramadığı şekilde baştan çıkarmasıydı.

Bunun sebebi uzun zamandır kadınsız olmasıydı. Kendine böyle söylüyordu. Böyle inanmak istiyordu; yaşlı beyin Luke'un sahiden torunu olduğuna inanmak istediği kadar çok, o da Catherine'e karşı hissetmeye başladığı şeylerin sadece şehvet olduğuna, bedensel ihtiyaçları olduğuna, onda uyandırdıklarının insan tenine olan arzusundan başka bir şey olmadığına inanmak istiyordu.

Çünkü bir erkek iki kadını birden sevemezdi. Ve kalbi Frannie'ye aitti. Her zaman ona ait olmuştu. Catherine ise yalnızca...cesur, güçlü ve kararlıydı. Sinir bozucuydu.

Onun ne kadar sinir bozucu olduğunu, asla bir erkeğin isteklerine boyun eğmediğini düşünürken bile dağılmış saçlarının birkaç tutamını beş parmağı ile işaret parmağı arasına almış nazikçe okşuyor, tüm saçını açtığında göğsüne dökülecek ipeksiliği hayal ediyordu. Yüzünü oraya gömmeyi ne kadar isterdi. Saçının ipeksiliğinden daha fazlasını hissetmeyi ne kadar isterdi. Teninin kadifemsi dokusunu hissetmeyi ne kadar isterdi. Onun derinliklerine dalmayı, sıcaklığı, kokusu, yumuşaklığı tarafından sarılmayı ne kadar isterdi.

Elinde olmadan arzuyla inledi.

Gözleri kırpışarak açılan Catherine, Luke'un bedenini kırıp geçiren işkenceden hiç habersiz, ona gülümsedi.

Bir erkeğin yatak odasında uyanmak kahvaltıda çay içmek kadar doğal bir şeymiş gibi, "Başın nasıl?" diye sordu.

"Çok daha iyi."

"Güzel."

Catherine gevşedi, Luke ise yatağın ortasına kurulmuş çadır yüzünden onun vücuduna bu kadar yakın olmasına verdiği tepkiyi saklayamayacağını telaşla fark etti. Diğer bekâr kadınlar bunun ne olduğunu anlamazdı bile, Catherine ise Jack'e erkekler hakkında hayal kurduğunu söylememiş miydi? Hayal kurduğuna göre, biliyordu...

Uzanıp yanağını kavrayarak o ikisini de utandıracak yöne doğru dönmesini engelledi. "Bana bir dakika ver."

Catherine kaşını buruşturdu.

"Baş ağrımın geri dönmeyeceğinden emin olayım."

Parmaklarını şakaklarının yanındaki saçların arasında gezdirdi. "Dönmeyecektir, en azından bir süreliğine döneceğini sanmıyorum."

Bu hiç de faydalı olmuyordu. Olsa olsa çadırın daha da yükselmesine sebep oluyordu.

Hem Catherine'i meşgul etmek hem de aklını dağıtıp asi erkekliğinin kontrolünü geri kazanma şansı yakalamak için, "Ne yapman gerektiğini nereden bildin?" diye sordu.

"Sana söylemiştim, babamın başı çok ağrırdı."

"Hasta olduğunu duydum."

Başıyla onaylayarak oturduğu yerde dikleşti ve ellerini kucağına koydu. "Evet, felç geçirdi."

Luke kolunu aşağıya indirdi, artık ona değmiyordu. "Üzgünüm. Senin için taşıması zor bir yük olmalı. Ağabeyinin burada olması gerekmez mi?"

"Ağabeyimin haberi yok. Babamla bir tartışma yaşadılar ve Sterling çıkıp gitti. Konu neydi bilmiyorum. Sadece bağışmaları duydum. Bahse girerim bunu bilmiyordun."

"Bilmiyordum."

"Herkes Sterling'in sorumsuz ve ahlaksız biri olduğunu sanıyor. Ona haber veren bir mektup yazmayı düşündüm ama ne zaman bundan bahsetsem babam geriliyor. Ama son zamanlarda önceki

kontun torunu olmanı öyle çok istemesi üzerine düşünüyorum da...ya babamın en derin arzusu ölmeden önce oğlunu bir kez daha görmekse fakat bunu itiraf edemeyecek kadar gururluysa? Ona yazmazsam, gerçek durumu ona söylemezsem Sterling beni affeder mi? Sen olsan yapar mıydın?"

Sözleri Luke'u affaltmış, hatta bedeninin normal haline dönmesine sebep olmuştu. Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür. "Ağabeyine benim yazmamı mı istiyorsun?"

Tatlılıkla gülümsedi. "Elbette bunu istemiyorum. Babamın istemediğini bildiğim halde *ben* yazmalı mıyım? Senin baban olsaydı bilmek ister miydin?"

"Bence bu konuda kendine danışmalısın. Yüreğin sana ne söylüyorsa onu yap."

Kısacık bir kahkaha patlattı, halinden memnun olduğu hissediliyordu. Kendiyle bu kadar barışık bir kadın daha tanımış mıydı? Onun için cinayet işlediğinde, onun içindekini de mi öldürmüş olacaktı? Yaptıkları onu nasıl etkileyecekti? Onun değişmesine neden olacak bir şey yapmanın suç işlemekten de beter olacağını, bağışlanamaz bir günah olacağını düşündü.

"Kütüphanede karşına çıktığım gecedен önce senin kalpsiz bir adam olduğunu düşünüyordum, biliyor musun?"

"Doğru tahmin etmişsin."

Hafifçe başını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Sen çok karmaşık bir insansın. Ne kadar karmaşık olduğunu kavradığından bile emin değilim. Parmaklarını onun omzunda gezdirdi. "Bu izler nasıl oldu?"

Luke'un bedeni süratle savunmaya geçti. Catherine'in elini, yaralı elini yakaladı. Catherine acıyla nefes aldı. Luke küfürü bastı.

"Üzgünüm." Kıvrılmış parmaklarını dudaklarına götürüp mümkün olduğunca nazik şekilde öptü. "Gerçekten böyle yapmamalısın...bunu yapmamalısın."

Catherine'in gözleri sanki henüz uyanmış ve her şeyin farkına varmış gibi büyüdü...

"Ah, yüce Tanrım, elbette yapmamalıyım. Bir erkeğin yatak odasında. Ah, beni bağışla. Ne düşünüyordum ki. Artık gideyim."

Yataktan hızla kalkıp aceleyle kapıya yürüdü. Luke yatakta onun olmadığı tarafa doğru döndü ama başını çevirip ona baktı. "Catherine?"

Kapıda, eli tokmakta, yüzü başka yöne çevrik halde durdu.

"Bana arabanın seni ön kapıma bırakmadığını söyle."

Başını salladı. "Parka bıraktı ama sürücüye beklememesini söyledim."

"Öyleyse bana hazırlanmam için biraz zaman ver, evine kadar sana eşlik edeyim."

Başıyla onayladıktan sonra kapıyı açıp sessizce çıktı.

Luke tekrar sırtüstü yatıp gözlerini yatağının üstündeki kadife tenteye dikti. Daha önce yatak odasında, yatağında bulunan bir kadınla sevişmediği hiç olmamıştı. Dün gecenin böyle geçmesini akli almıyordu ama daha da şaşırtıcı olan, Catherine'in yalnızca orada olmasından duyduğu büyük memnuniyetti. Ona yetmişti.

Ah, fazlasını da istiyordu, oldukça fazlasını istiyordu ama ona verdiği şey yeterliydi.

Frannie'yi seviyordu, onu her zaman sevmişti. Ama görünüşe göre son zamanlarda tek düşünebildiği Catherine'di.

On Birinci Bölüm

Catherine yerin dibine girmişti. Tam anlamıyla yerin dibine girmişti.

Koridorda bir bankın üzerine oturup titremesini bastırmaya çalıştı. Bir erkekle birlikte yatak odasında (daha da kötüsü, yatağında!) sanki bahçede çaylarını yudumlayıp bisküvilerinden yiyorlarmış gibi sohbet etmeye dalmıştı. Vücudunun hazinelerini saklayan tek şey incecik bir çarşaftı.

Ah, o hazineleri keşfe çıkmayı ne kadar da istiyordu.

Göğsünde uyuyakalmak hoştu. Büyüleyici bir göğsü vardı. Yara izleri bile kaba güzelliğini azaltmıyordu. İzlerin hiçbirinin burada yaşamaya başladıktan sonra olduğunu sanmıyordu. Hayır, bunları sokakta yaşayan bir delikanlıyken edinmişti. Kim bilir nelere göğüs gerdiğini düşününce ağlayası geliyordu.

Daha iyi bir hayata uğruna dolandırıcılığa başvurduğu için onu kim suçlayabilirdi?

Catherine ona sarılmak, onu okşamak, şüphesiz hâlâ gözünün önünden gitmeyen tüm kötü hatıralarını uzaklaştırmak istiyordu. Elden ayaktan düşüren baş ağrılarına şaşmamalıydı. Onun gibi dehşet verici hatıralarla yaşamak zorunda olan kimin başına gelmezdi ki?

Ondan cinayet işlemesini isteyerek yükünü mü ağırlaştırıyordu? Ruhunun son kırıntısından vazgeçtiğinde, insanlığının da mı son kırıntısından vazgeçecekti?

Onun iyi yürekli biri olmasını ummamıştı. Onun hassas biri olduğunu ummamıştı.

İngiltere’de evlenilecek en korkunç adamın kim olduğunu sorsalar, kimin karısını dövüp çocuklarına korku saçacağını, kimin bencilce yalnız kendi ihtiyaçlarını, isteklerini ve arzularını umursayacağını, kimin kendini herkesin önüne koyacağını sorsalar Catherine tereddüt etmeden Claybourne derdi. Ona gelmesinin sebebi Avendale’den de kötü olduğunu düşünmesiydi; bir melekten şeytanı öldürmesi istenmezdi. Bu ancak başka bir şeytandan istenirdi.

Ama o aklında canlandırdığı insana hiç benzemiyordu.

Tanrı aşkına, yatağında olmasından bile faydalanmamıştı ve bu efendice tavrı, ne kadar utansa da, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Claybourne dışarı çıktı. Giyinikti. Baştan aşağı giyinikti. Bu küçük iyilik için, biraz kederle de olsa Tanrı’ya şükretti.

“Kendimi budala gibi hissediyorum,” dedi. “Eve kadar gelmene sahiden gerek yok. Bir araba ayarlasan yeter...”

“O eşkıyalarla karşı karşıya geldikten sonra ve takip edildiğini düşündüğün halde eve güvenli şekilde ulaştığından emin olmak yerine seni bir arabaya bindireceğimi düşünüyor olamazsın.”

Catherine argümanını şekillendirmeden Claybourne’un midesinden bir gurultu duyuldu, sanki yüzü kızarmıştı. Şeytan Kont’un böyle kolaylıkla utanabileceğini kim düşünürdü? Eğer bu kadar maskülen bir erkek olmasaydı Catherine bunu biraz sevimli bulabilirdi. Düşündüğünden öyle farklıydı ki. Ah, istediği zaman tüyler ürpertici olabiliyordu. Kütüphanedeyken kendisini nasıl titrettiğini ve oraya gelme kararını sorgulattığını asla unutamazdı. Ama bir o kadar da kibar olabiliyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Başım ağrıdığında yemek yiyemiyorum, şimdiyse daha iyi hissettiğimden iştahım açıldı.” Koridordaki saate bir bakış attı. “Gün doğmadan önce iki saatimiz var. Benimle küçük bir kahvaltıya katılır mısın?”

Görgü kurallarına uyup hayır demeye niyetliydi ama ağzından, “Evet,” çıktığını duydu.

Tanrı’ya şükür bunun kendisi için bir zevk olduğunu eklemesine fırsat vermeden kapanacak kadar bilgi bir ağzı vardı. Kâhyası kim olduğunu bilmiyor gibi görüldüğünden bir dedikodu çıkması ihtimalinin engellenmiş olduğunu düşündü.

Şaşırtıcı biçimde mutfaka kadar ona eşlik ettikten sonra aşçıyı uyandırmadı. Onun yerine Catherine’i hizmetliler sofrasındaki bir sandalyeye oturttu, biraz kumaş buldu ve elini eline aldı.

Sargıyı açtığı sırada Catherine, “Yemek yiyeceğimizi sanıyordum,” dedi.

“Yiyeceğiz.” Sargıyı çıkardıktan sonra elini inceledi. “Çok kötü görünmüyor. Acıyor mu?”

“Biraz ağrıyor ama dayanılmayacak bir şey değil.”

Gözlerini kaldırıp gözlerine baktı ve Catherine, sanki kalbinin içine bakma gücü varmış gibi kuvvetli bakışlarına vuruldu.

“Dün gece acımadığını söylediğinde bana yalan söylüyordun.”

“Sahiden, pek kötü değildi.”

“Kanayacak kadar kötüymüş.”

“Ağrını azaltmak için uğraştıktan sonra bana kızman biraz nankörce.”

Ağzı hafifçe kıpırdadı. “Sanırım geçerli bir noktaya parmak bastın.”

Çok hassas bir şekilde elini temiz bir kumaşla sarmaya başladı.

Catherine, “Artık benzeriz,” dedi. “İkimizin elinde de yara izi var. Seninki hapishaneden, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Bay Dodger’da da olduğunu fark ettim. Seninki daha değişik.”

“Benimki beni utandırıyor. Kesip atmayı denedim. Daha da belirginleşmesine neden oldu.”

Kendini kesmesi fikri Catherine’in midesini kaldırdı. Ondan kurtulmayı ne kadar çaresizce istemiş olmalıydı. “Çok uzun süre hapiste kaldın mı?”

“Üç ay.”

“Suçun neydi?”

Ukalaca sırtıttı. “Yakalanmak.”

Ayağa kalktığı sırada Catherine bileğini yakaladı. “Ne yapmıştın?”

“Biraz peynir çalmıştım. Bir küp peynirle koşmak kolay değildir. Dersimi aldım: Daha küçük şeyler çal.”

Arkasını dönerken, “Jambonlu peynirli omlet hazırlamakta üstüme yoktur. İster misin?” diye sordu.

“Düşüşünün sebebi olduğunu göz önüne alırsak peynirden pek hoşlanmayacağını düşünürdüm.”

“Peyniri çok severim. Neden çalmaya çalıştım sanıyorsun?”

Ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına asmasını izledi. Kollarını kıvırmaya başladı.

Catherine, “Gerçekten kendin mi yapacaksın?” diye sordu.

Kendini küçülten bir tavırla gülümsedi. “Geç saatlerde ayakta oluyorum. Çoğunlukla uyuyamıyorum. Aşçımdan benim tercih ettiğim saatlere uyum sağlamasını istemek haksızlık olurdu.”

“Ama hizmetlilere sahip olmanın tüm amacı budur. Her zaman arzunu yerine getirmeye hazır olmaları gerekir.”

“Onlara ihtiyaç duyduğum zaman ulaşabiliyorum. Şu an ihtiyacım yok.” Firma önceden istiflenmiş odunları yaktı. “Gördün mü? Aşçım her şeyi benim için hazır tutuyor.” Catherine’e bakıp bir kaşını havaya kaldırdı. “Omlet?”

“Evet, lütfen. Nasıl yardım edebilirim?” Yerinden kalkmaya davrandı ama o elini kaldırarak Catherine’i durdurdu.

“Sen yeterince şey yaptın. Şimdi senin için bir şeyler yapma sırası bende. Rahatla ve şımartılmanın tadını çıkar.”

Mutfağın içinde dolaşan Claybourne’u izledi. Her şeyin yerini biliyordu. Catherine ileri uzanıp dirseklerini masaya, çenesini de yarasız avcuna yasladı.

Düşünceli bir şekilde, “Yüzündeki bir gülümseme belirtisi mi?” diye sordu. Bambaşka birine benziyordu.

“Aslına bakarsan yemek pişirmeyi severim.” Bir kâseye yumurta kırıp çırpmaya başladı. “Güzel anıları canlandırıyor.”

“Evine dair mi? Yetim kalmadan önce?”

Bir an durgunlaştı, başını sallayıp yumurtaları hazırlamaya devam etti. “Hayır, büyüdükçe yemekleri Frannie hazırlamaya başlamıştı. Onu seyretmekten zevk alırdım. Küçük bir anne gibiydi.”

“Şu adamla yaşarken, öyle mi? Adı Feagan mıydı?”

“Evet, Feagan.” Jambon ve peyniri ekleyip yumurtaları biraz daha karıştırdıktan sonra karışımı ocaktaki tavaya döktü.

“Peynir çaldığın için aldığın ceza biraz ağır gibi,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm ve bir daha yakalanmamaya kararlıyım.”

“Sahiden bu şekilde yetişmiş olmak nasıldı?”

Tavadaki yumurtaları inceledi. Cevap vermeyeceğini düşündüğü sırada, “Kalabalıktı, çok kalabalık. Tek bir odada, ısınmak için birbirimize sarılarak uyuyup yaşıyorduk. Ama aç değildik. Ve orada olmamızdan memnuniyet duyulduğunu hissediyorduk. Feagan’ın yerine ilk girişim, bir balo salonuna ilk girişimden çok farklı bir deneyimdi.”

“Sanırım öyle karşılanmada yaşının etkisi vardır. Çocuklar her zaman yeni oyun arkadaşları için büyüklerden daha heveslidir.”

“Belki de.”

"Babama *Oliver Twist*'i okuyorum. Konusu..."

"Okudum."

"Dickens doğru yansıtmış mı?"

"Evet, toplu kenar mahalle yuvalarının resmini oldukça gerçekçi çizmiş."

"Çok hoş bir hayat değildi."

"Kimin için canını verirdin Catherine?"

Bu tuhaf bir soruya benziyordu. Sanki gerçekten bir cevap bekler gibi omzunun üstünden Catherine'e baktı.

"Bunu hiç düşünmedim. Sanırım... ciddi biliniyorum. Babam için olabilir. Ağabeyim. Bilmiyorum."

"Çocukluğumdaki yaşamını bana uğrunda öleceğim dostlar kazandırdı. Bazı korkunç anlarım olsa da toplamda çok kötü bir yaşam şekli değildi. Büyük olasılıkla daha kolay bir yaşamın oluşturmayacağı bir bağla bizi birbirimize bağladı."

Omleti kaydırarak bir tabağa koydu. Catherine'in yanına geçip tabağı ortalarına koydu, ona çatal ve bıçak uzattıktan sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir kerede sadece bir tane yapmayı biliyorum. Ya bir tane daha hazırlarken bu soğuyacak ya da paylaşacağız."

Cevap bekliyor gibiydi. Paylaşmak çok içli dışlı bir seçenektir, diğer yandan bir anlamda yatağını paylaşmıştı.

"Paylaşmak benim için son derece uygun," dedi.

Cevabını eğlendirici bulmuş gibi sırıttı. "Biraz süt ister misin?"

"Evet, lütfen."

Buz kutusundan bir şişe çıkardı, bir bardağa süt doldurdu ve bardağı masaya koydu. Masada ona katılmadan önce gömlek kollarını indirip tekrar ceketini giydi.

"Tadına bak," diye buyurdu.

Catherine bir parça omlet kesip ağzına attı. Lokmasını çiğnedi ve yuttu. Sonra ona gülümsedi. "Hiç fena değil."

"Kötü olacağını mı düşünmüştün?"

"Lordların yemek pişirdiğini bilmezdim."

"İkimiz de biliyoruz ki ben lorddan çok bir düzenbazım." Çok daha büyük bir parça kesip yedi.

Catherine, "Önceki gün öğleden sonra bazı hanımlarla çay içiyorduk," diye başladı, "ve bir tanesi çocukların yasalara uyması gerekmediğini düşündüğünden bahsetti."

"Bu fikre nereden kapılmış?"

"Times'a yazdığın bir mektup varmış."

"Hayır, benim savunduğum, yedi yaşından büyük bile olsa bir çocuğun yasaları anlamaktan sorumlu tutulamayacağı ve dolayısıyla bir yetişkinin muhakeme gücüne sahiplermiş gibi cezalandırılmamaları gerektiği idi."

"Ama kanunlar herkese uygulanmalıdır."

"Evet öyle. Fakat bir çocuk kanuna karşı geldiğini anlamaz."

"Ama eğer cezalandırılırsa doğru ile yanlış farkını öğrenecektir."

"Çocuğa neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğretildiğini ve bilerek yanlış yapmaya karar verdiğini varsayıyorsun. Ama sokakta büyüyen bir çocuksan durum böyle olmuyor. Sana bunun bir oyun olduğu söyleniyor. Şuradaki elmayla dolu arabayı görüyor musun? Senin görevin görünmeden oradan bir elma almak. Eğer gören olursa elinden geldiğince hızlı koşmalı ve yakalanmamalısn. Eğer bir düzine elma getirirsen ödül olarak biri senin olacak. Böylece aç karınla uyumayacaksın. Çocuklar arabaların oyun amacıyla orada olduğunu sanıyorlar. Yakalandıklarındaysa her şeyin farkındaymış gibi cezalandırılıyorlar. Kısa bir süre önce muhtemelen bir kuruştan fazla değeri olmayan nane şekeri ve şekerlemelerden çaldığı için üç aylığına hapse mahkûm edilen sekiz yaşında bir kızdan haberdar oldum."

Konuştukça sesinde giderek Catherine'i hayrete düşüren bir öfke belirdi. Onun çocukları veya hapishane düzenlemelerini umur-

sayacağını hiç düşünmemişti. Sadece kendi keyfini umursayan bir adam olduğunu sanmıştı.

Catherine'in iştahı kalmamıştı ama yemeği hazırlamak için çok zahmete girmişti. "Senin başına gelen de böyle bir şey miydi?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır, ben farkındaydım. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama farkındaydım."

Çatalını batırdığı omlet parçasını inceleyip ona baktı. "Yemek sohbetin çok hoş. Umarım Frannie'ye bunu öğretmiyorsundur."

Konu ne tarafa giderse gitsin sonunda Frannie'ye geliyordu. Catherine bir beyefendinin kendisini böyle hiç aklından çıkarmayacak kadar umursadığını hayal edemiyordu. Daha önce kimseyi kıskanmamıştı ve Frannie'ye karşı hissettiğinin kıskançlık olduğunu düşünmüyordu ama genç kadının sahip olduğu ve kucaklamaktan çekindiği şeye özlem çektiği bir gerçektir.

"Bu konuyu mecliste dile getirdin mi?" diye sordu.

"Hayır. Henüz diğer asillerin arasında kabul görmedim ve o zamana kadar söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyecek ve inandırıcı bulmayacaklardır."

"Onları suçlayamazsın. Balolara ve sosyal faaliyetlere hiç katılmıyorsun..."

"Bir işe yaradıklarını düşünmüyorum."

"Davetlerimi görmezden gelmenin sebebi bu muydu?"

"İncinmiş gibi konuşuyorsun."

"Reddedilmeyi kimse sevmez."

Dirseğini masaya koyup Catherine'e doğru eğildi. "Beni niye davet ediyordun?"

Mağrurca çenesini yukarı kaldırdı. Oldu olası ilgisini uyardığını itiraf edecek değildi. "Nezaketi gerektiriyordu."

Küstahça bir kahkaha attı, Catherine sesindeki neşeye şaşırıp kalmıştı. Sanki gerçekten eğleniyor, tüm gerçeği anlatmadığından şüpheleniyor gibiydi.

“Ben de içinde bir parça kötülük barındırdığını ve şeytanla oynamak istediğini düşünmüştüm. Nezakete önem verir misin?” diye sordu.

“Veririm. Her zaman. Mesela yemek yerken dirseğini masaya koymak çok kaba. Acaba Frannie’yle birlikte senin de mi görgü dersi alman gerekli diye düşünüyorum.”

“Emin ol. Durum gerektirdiğinde kusursuz derecede görgülü olurum.”

“Sen böyle diyorsun. Belki de kanıtı ihtiyacım var. Sence üçümüz, sen, Frannie ve ben, bir akşam burada yemek yiyebilir miyiz? Hizmetlilerin misafir ağırlama konusunda deneyimli mi?”

“Öyle olmalılar. Yaşlı bey her zaman en iyilerini işe alırdı.”

“Ondan hiçbir zaman deden olarak bahsetmiyorsun.”

“Bildiğin gibi, dedem değildi.”

“Bundan kesinlikle emin misin?”

Claybourne gözlerini masaya çevirdi ve Catherine ancak o zaman çok daha büyük bir kusur işleyip iki dirseğini de (Kahretsin!) masaya koymuş olduğunu fark etti. Dikleşti. “Sorumdan kaçınıyorsun.”

“Yaşlı beyin oğlu ile karısı altı yaşındaki oğullarını sirke götürmüşler. Oğlu ile karısı bir arka sokakta ölü halde bulunmuş. Sanırım o çocuk ben olsaydım anne babamın öldürülüşüne şahit olmamı kolayca atlatamazdım.”

“Ya kaçtıysan ve görmediysen?”

Bir süre bunu değerlendirir gibi durdu, sonra başını salladı. “Yine de onları hatırlardım. Ama hatırlamıyorum.”

“Fakat Lucian ve Luke isimlerindeki benzerlik...”

“Rastlantı.”

Meşru vâris olduğuna inanmamak üzere kararlılığı çıldırtıcıydı. Catherine sebebini açıklayamasa da onun meşru vâris olmasını

aşırı derecede istiyordu. Onun bir başkasına ait olanı çalmış bir düzenbaz olmasını istemiyordu.

“Öyleyse anne ve baban kim?”

“Hiçbir fikrim yok. Bana Jack beni Feagan’a götürmeden önce yaşamıyordum gibi geliyor.”

“Yani oğlan sen olabilirsin.”

“Ben olmam akla sığmaz.” Parmaklarını kaşına bastırdı. “Jack beni götürdüğünde Feagan kıyafetlerimden anlardı. Bundan yararlanırdı.”

“Belki de o zamana kadar kıyafetlerin paçavraya dönmüştü...”

Elini masaya indirip Catherine’i yerinden zıplattı. “Neden beni olmadığım biri yapmak için bu kadar ısrarlısın?”

“İlk Claybourne Kontu bu unvanı krala veya kraliçeye verdiği hizmetler sayesinde kazandı. Oğluna o unvanı devretmeye hak kazandı. Eğer o ilk kontun soyundan gelmiyorsan her ne kadar seni çok sevsem de bu unvanı tutman utanç verici.”

“Senin de gayet iyi farkında olduğun gibi utanç için yaşıyorum.”

“Hayır yaşamıyorsun. Öyleymiş gibi konuşuyorsun ama hareketlerin seni yalancı çıkarıyor. Gösterdiğinden çok daha onurlusun.”

Gözlerini kıstı. “Sanırım unvanı Marcus Langdon’a vermem gerektiğini düşünüyorsun.”

“Mesele vermek değil. Mesele unvanın gerçekte kime ait olduğu.”

“Yaşlı bey bana ait olduğuna inanıyordu. Onun isteklerine hürmeten son nefesime kadar bu unvanı taşıyacağım.”

Catherine sözlerinin kendisinde yarattığı hayal kırıklığına (ya da rahatlamaya) inanamadı. Dük olmaması gerektiğine dair sunduğu tüm sebeplere karşın başka kimseyi Claybourne Kontu olarak gözünde canlandıramadığını itiraf etmek zorundaydı.

Claybourne derin bir iç geçirerek şakaklarını ovdu. “Tanrı aşkına, bu tartışmaya nereden geldik?”

“Başın tekrar mı ağrımaya başladı?”

"Biraz. Gececektir. Ve geçmekten bahsetmişken seni de evine geçirsem iyi olur."

Aslan payını Claybourne yemiş olsa da omletin bitmiş olduğunu görmek Catherine'i şaşırttı. Uzaktan bir gümbürtü duydu.

"Hizmetlilerim uyanıyor," dedi.

İkisi de ayağa kalktılar. Claybourne masanın etrafından dolaştı, sandalyeden kürklü mantosunu aldı, Catherine'in arkasına geçip omzuna sardı. Elleri oyalanıyor gibiydi ve Catherine neredeyse ensesine bir öpücük kondurduğunu hissettiğini düşündü. İçini tatlı bir ürperti kapladı.

Claybourne sessizce, "Teşekkür ederim," dedi, nefesi Catherine'in kulağının altındaki hassas tenine çarpıyordu. "İlgilendiğin için."

Kısaca, "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirebilmen için sağlıklı olmana ihtiyacım var," dedikten sonra dönüp yüzüne baktı. "Hatta hareketlerime çok fazla güvendiğini söyleyebilirim."

Zar zor nefes aldığını, yakınlığının bedenine anlaşılmaz zevkler yaşattığını görebiliyor muydu?

Sessizce küçük bir kahkaha atarak Catherine'in yanından geçip kapıyı açtı. Catherine çıkış yolunun ancak yarısına gelmişti ki Claybourne, "Yani seni bir daha öpmemi istemiyor musun?" diye sordu.

Catherine'in hafifçe arkasındaydı, bu yüzden yüzünü göremiyordu. Catherine yine de gözlerini kapayıp başını salladı. Eldivensiz elinin güçlü ve sıcak parmaklarıyla çenesini kavradığını ve başını arkaya çevirdiğini hissetti. Gözlerini açtığında Claybourne ağzına bakıyordu.

"Yazık," dedi sessizce.

"Beni ilk öpüşün gözdağı vermek içindi. İkincisi dikkatimi dağıtmak içindi. Bu sefer mazeretin ne olacak?"

"Biliyorsam Tanrı cezamı versin."

Catherine bu cevaptan büyük bir tatmin yaşadı fakat duygularını açığa vurma arzusu yoktu. "Bir beyefendi bir hanımefendinin karşısında asla bu tür sözler kullanmaz."

"Ama ikimiz de benim bir beyefendi olmadığımı biliyoruz."

Dudaklarını diliyle ıslatırken bir kez daha onun tadına bakmanın ne zararı olacağını düşünüyordu.

Bir iniltiyle onu hassasça tutan elini bıraktı ve ona çıkış yolunu gösterdi. Catherine şehrin uyandığını, yapılan teslimatları duyabiliyordu. Araba hazırlanırken bekledi.

Araba vardığı zaman veya Catherine'in binmesine yardım ederken hiçbir şey demedi. Sokakları geçerken sessizliğini korudu. Sonunda tekrar konuştuğunda Catherine'in kapısına varmışlardı.

"Benim ilgimi çekiyorsun, Catherine Mabry."

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

"Olmamı dilediğin adam olmadığım için üzgünüm."

"Aslına bakarsan dürüstlüğüne hak ettiğinden çok daha fazla değer yüklüyorum."

"Muhtemelen." Catherine'in burnunun ucuna dokundu. "Bu gece görüşürüz."

Catherine başıyla onayladı. "Öyle."

Ardından kapıyı kapadığı zaman Claybourne'un arabasına yürüdüğünü duydu. Claybourne tam bir çelişkiydi. Bir düzenbaz mıydı? Yoksa değil miydi?

Artık bilmiyordu. Daha da rahatsız edici olan, artık umurunda da olmamasıydı.

On İkinci Bölüm

Yatak odasına girdiği anda bitkinlik Catherine'i ele geçirdi. Yatak onu sanki büyülmüş bir şarkyla çağırıyordu. Jenny kıyafetlerini çıkarırken sabretmekten başka çaresi yoktu. Üstündekileri yırtıp kendini yatağa atmak istiyordu. Claybourne'la uğraşmak her zaman yorucu ve canlandırıcıydı. Ki bu onu daha da yorucu yapıyordu.

Onunlayken Catherine sürekli tetikteydi, diğer yandan bu sabah bir tür arkadaşlık kurmuş sayılırlardı. Belki de arkadaş olurlardı ve Frannie'yle evlenip Catherine'in çevresine daha da yaklaştığında, kahrolası Dük nihayet davetlerini kabul ederdi. En azından karısı ederdi.

Catherine ona ilk gece, baloda yakınlık hissetmişti. Ama şimdi hissettikleri çok daha derindi. Onun hakkındaki her şeyi bilmek istiyordu. Bir kez her şeyi öğrendiğinde belki bu kadar ilgisini çekmezdi.

Yatağına kıvrıldı, esnedi ve Jenny'ye, "Beni saat ikide uyan-
dır," dedi.

Gidip davetiyeleri alması gerekiyordu. Ve Winnie dehşete düşecek olsa da Claybourne'a da bir davetiye yollamaya kararlıydı.

Hiçbir işe yaramasa bile en azından onu sinir ederdi. Baloya zaten gelmezdi, öyleyse ne zararı vardı ki?

Winnie'nin hiç haberi olmazdı ve Catherine tatmin olmuş olurdu.

Claybourne'un vereceği tepkiyi düşünmeye çalışırken uyuyakaldı. Biri omzunu hafifçe salladığında yalnızca saniyeler geçmiş gibiydi.

"Leydim? Leydim?"

Catherine irkildi. "Saat kaç?"

"İki."

Sızlanarak üstündeki örtüleri sıyırdı.

Jenny, "Bir paket geldi," dedi. "Yazı masanıza bıraktım."

"Paket mi?"

"Evet Leydim. Lord's'tan."

"Lord's mu?" Bu en değerli aksesuarlar üzerinde uzmanlaşmış bir mağazaydı. Ama Catherine son dönemde oradan hiçbir alım yapmamıştı.

Bu merakını uyandırmıştı, çıplak ayaklarıyla odanın karşısına geçip yazı masasının üzerindeki uzun paketi gördü. Paketi açtığı anda çiçekleri elle boyanmış şahane bir eldiven kutusu buldu. İçinde oğlak derisinden bir çift krem rengi enfes eldiven, kabarık satenin üzerinde duruyordu.

"Bir sorun mu var, Leydim?"

Catherine ancak o zaman gözlerinin yaşla nemlendiğini fark etti. Ne saçma. Hiç ağlamazdı.

"Not yok muydu?" diye sordu.

"Hayır, Leydim. Teslimi yapan beyefendi yalnızca paketin Leydi Catherine Mabry'ye olduğunu söyledi."

Elbette not olmazdı çünkü olsaydı onu yakmak zorunda kalacaktı. Eldivenler Claybourne'dandı. Yaralı eli fazlasıyla ağırlıydı ama Jenny'nin yardımıyla eldivenlerden birini diğer eline giymeye karşı koyamadı. Tam oturmuştu.

Tanrı aşkına, bunu yapmamış olmasını dilerdi. Şeytan olduğuna inanırken onunla uğraşmak çok daha kolaydı, kalbini kolayca kazanabilecek bir adam olduğunu fark ettikten sonra ise her şey çok daha zordu.

“Hünerini kaybetmişsin. Onu takip ettiğini fark etmiş.”

Luke Catherine’i gecelik ritüelleri için almadan önce Jim’le bir konuşması gerektiğine karar vermişti. Şimdi Jim’in kaldığı yerde volta atıyordu. Burası ne zaman bu kadar küçülmüştü? Bacaklarını esnetmek için bile doğru düzgün yer yoktu. O sabah Catherine yatağından çıktığından beri kendini etrafı kolaçan eden ama ne aradığını da tam olarak bilmeyen aç bir kurt gibi hissediyordu.

Onu öpmesini ister mi diye sormak da nereden çıkmıştı? Bir yıldan uzun zamandır Frannie’ye şiddetle sadık kalmış, başka bir kadın en ufak ilgisini çekmemişti. Nasıl bir çılgınlığa kapılmıştı? Bir öpücük vaadiyle kendini ve Catherine’i baştan çıkarmayı mı düşünüyordu? Hayal kırıklığına uğramıştı. Catherine başını salladığındaysa daha da büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Sonra Lord’s’a gidip karasevdalı bir ahmak gibi ona eldiven almıştı.

Hayır, diye kendini azarladı. Yalnızca saldırıya uğradıklarında mahvolan, şu an yatak odasındaki çalışma masasının bir çekmece-sinde duran eldivenlerinin yerine yenisini almıştı. O sabah konağına döndüğünde o eldiveni elinde tutup incelemiş, bir bıçak darbesiyle hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşünmüştü.

Başına sancı saplandı. Sokaktaki o karşılaşmayı düşünmekten vazgeçmeliydi. Neden bu kadar dert ediyordu ki? Catherine amacına giden yoldaki bir araçtan fazlası değildi.

Jim, “Beni görmedi,” diye ısrar etti, her şey yolundaymış gibi ateşin yanındaki koltuğuna yayılmıştı.

“Haftanın başında oradan oraya koşuşturması var ya? Hepsini aklını karıştırmak ve peşinde olduğundan emin olmak için yapmış.”

“Eğer kendini takip eden birini yakaladıysa ben değildim. Başkasını görmüş.”

Jim kendinden son derece emin gibiydi. Luke onu suçlayamazdı. İşinde her zaman en iyisi olmuştu. Hatta öyle iyiydi ki sabahları Catherine’i takip ederken akşamları Scotland Yard’daki görevlerini yerine getirmeyi başarmıştı. Bir hırsızlık olayındaki bazı şahitlerin peşinde olduğundan kısaca bahsetmişti.

Luke, “Niye biri onu takip etsin?” diye sordu.

“Belki de öldürülmesini istediği adamdır.”

Tehlikede olduğunu düşününce Luke’u ter bastı. “Sen onu takip eden birini gördün mü?”

“Başka birini aramıyordum. Ona odaklanmışım ve beni fark etmediğinden emin olmakla meşguldüm.”

“Gördüğü kişinin sen olup olmadığını belirlememiz gerek.”

“İşte bu çok hoş bir fikir. İstersen ona soralım, ne dersin? Onu takip ettirdiğini öğrenmiş olur. Sence bu haberi hoş karşılar mı?”

“O kadar deli değilim. Onunla karşı karşıya gelmen için masum bir fırsat yaratmalıyız.” Pencereye doğru yürüdü, perdeyi hafifçe çekip dışarıya baktı.

“Beni bir kez görürse beni fark edip şüphelenme ihtimali artar.”

“Fark ederse güvenliği için endişe ettiğimi ve onu yeni takip etmeye başladığını söyleriz.”

“Peki nasıl masumca karşılaşmamızı öneriyorsun?”

Şüphe yaratmadan nasıl olabilirdi?

Luke sessizce, “Yalnızca küçük bir tezgâh düzenlememiz lazım,” dedi. “Basit, gerçekleştirmesi kolay bir şey.” Seçeneklerini ve emrindeki oyuncuları değerlendirdi. Sonunda Jim’e döndü. “Bill’e haber yolla. Bu gece Dodger’ın Yeri’ndeki arka odada biraz kâğıt oynayacağız.”

“Biraz kumara her zaman varım ama bu amacımıza nasıl hizmet edecek?”

"Frannie'nin son derece masumca Catherine'i odaya getirmesini sağlayacağız. Seni gördüğünde vereceği tepki her şeyi açıklayacaktır."

"Onu kâğıt oynayan beyefendilerle dolu bir odaya sokmak için Frannie'nin bahanesi ne olacak? Sahnelenmiş olduğu belli olacak."

Luke kaygılarını giderdi. "Belki Frannie bana öğrendiği bir şeyi göstermek ister. Sebebi ona bırakınız. Şüphe yaratmadan Catherine'i odaya çekebileceğinden şüphem yok."

Feagan'ın çocuklarının hepsi yalanları gerçeği andıracak kadar kolayca sunmakta becerikliydiler. Bu yetenek, yaşlı beyi torunu olduğuna ikna etmesini sağlamıştı. Bu gece Frannie'den istediği bu kadar karmaşık bir şey değildi ama Luke bir şekilde sonunda kaybedilecek veya kazanılacakların çok daha fazla olmasından korkuyordu.

"Luke'un beni hiç öpmediğini biliyor muydun?"

Catherine çelimsizce yazı yazma çabasından başını kaldırdı. Frannie, Claybourne'un aşçısına vermesi için ertesi gece üçünün yiyeceği yemeğin menüsünü kaleme alırken, Catherine zamanını bir şeyler karalayıp yazma becerisini test ederek değerlendiriyordu. Yaralı eliyle bir yazı aracını düzgünce tutmakta zorlanıyordu. Winnie'nin balo davetiyelerine adres eklemesine nasıl yardımcı olacaktı? Ama Frannie'nin açıklamasıyla aklındaki bu endişe geri plana düştü.

Yanaklarının kızardığını hissetti ve Claybourne'un kendisini öptüğünü mü sezdi diye merak etti. Catherine de artık dudaklarında onun başparmağındakine benzer bir damga mı taşıyordu?

Catherine yutkundu. "Çünkü sana saygı duyuyor."

"Sanırım. Yine de bir erkek seni çekici bulduğunda dayanamaz, onu azarlayıp uslandırman gerekir diye düşünürdüm."

"Ama bir beyefendi nişanlanmadan önce bir hanımı öpmez, sen de henüz teklifini kabul etmediğine göre... etmedin, değil mi?"

"Hayır. Çok şükür bir daha sormadı. Evet demeye hazır değilim." Dirseğini masaya, çenesini eline yasladı. "O gece öyle kötü hissettim ki. Beni arabasıyla dışarı çıkardı. İçi çiçeklerle doluydu. Fena halde romantikti."

"Sahiden öyle." Claybourne'dan hiç beklemeyeceği bir şey daha. "Sevgisine sahip olduğun için ne kadar şanslısın."

"Şanslı mı?" Frannie dikleşti. "Tüm akşam çalışıyorum, sonra Luke kumar oynarken ders almak zorunda kalıyorum. Sevgisi yüklerimi çoğalttı."

Bu tavrı Catherine'i şaşırttı. Claybourne'un sevgisini kendisi asla bir yük olarak görmezdi. Çirkin bir anlığına Frannie'nin onu hak ettiğinden emin olamadı. Ama yargılamak ve kimi sevdiğine, kim tarafından sevildiğine karar vermek ona düşmezdi.

Catherine, "Burada olduğunu sanıyordum," dedi. Frannie'ye türlü şeyler gösterdiği sırada onun ne yaptığını hiç sorgulamamıştı.

"Ama arka taraftaki bir odada, Jack ve diğerleriyle kâğıt oynuyor."

"Diğerleri?"

"Arkadaşlar. Eski tanıdıklar. Birlikte büyüdüğümüz çocuklar. Ders almak zorunda olmasaydım ben de onlarla oynayabilirdim. Oyun oynamayı ders almaya yeğlerdim."

"Bir yemek menüsü tasarlamak çok mu zor?"

"Bir sürü farklı yemek servis ediliyor. İnsan hepsini birden nasıl yiyebilir?"

"Hepsi küçük porsiyonlar. Heyecanlı olduğunu biliyorum ama sahiden o kadar da kötü değil."

"Yine de onlar oynarken bizim çalışmamız haksızlık gibi geliyor. Ayrıca sen bana görgü kurallarını öğretirken benim sana hiçbir şey öğretmemem de haksızlık."

Farkında olduğundan çok daha fazlasını öğretiyordu, Claybourne'u öğretiyordu. Catherine'i hiç saygı duymadığı için mi öpmüştü? Yoksa

Frannie'nin tahmin ettiği gibi, onu çekici bulduğu için dayanamamış mıydı? Hayır, ilki olmalıydı. Kalbinin Frannie'ye ait olduğu konusunda şüpheye hiç yer bırakmamıştı. Catherine'i öpme amacı ya rahatsızlık verip onunla alay etmek ya da aklını dağıtmaktı. Her ne kadar öyle gibi görünse de, sebepleri tutku değildi.

Catherine, "Bana hiçbir şey öğretmek zorunda değilsin," dedi. "Anlaşmayı Claybourne'la yaptım ve gayet memnunum."

"Ama Luke'a küçük bir oyun oynamak eğlenceli olmaz mıydı?"

Catherine onun şakadan hoşlanan bir tip olduğunu pek sanmıyordu. Yine de bu ifade ilgisini uyandırmıştı. "Nasıl bir oyun?"

Frannie bir çekmeceyi açtı, bir iskambil destesi çıkardı ve masada ikisinin arasına koydu. Sonra, sanki sonunda kendi alandaymış gibi hafif böbürlenerek gülümsedi; Catherine'in onun yüzünde gördüğü ilk sahiden özgüven sahibi gülümsemeydi. Catherine gülümsemenin onu başka bir şeye dönüştürdüğünü fark etti ve ilk kez Claybourne'un bu kadında neyi çekici bulduğunu görebildiğini düşündü.

"Bir erkeği kendi oyununda alt etmeyi öğrenmeye ne dersin?"

Luke, yaşlı beyden miras kalan saatine baktı ve onu tekrar yeleğinin cebine koydu. Catherine'i eve götürme vakti yaklaşıyordu. Frannie onu niye hâlâ getirmemişti?

Jack, "Pas mı geçiyorsun?" diye sordu.

Luke bir kartlarına bir kapıya baktı. "Artık gelmiş olmalılardı."

"Leydi Catherine'in inatçılığını düşünürsek Frannie onu buraya getirmekte sandığından daha çok zorlanıyor olmalı."

Luke, Jack'e ters ters baktı. "Sen Catherine'in inatçılığını nereden biliyorsun?"

"Kadınla tanıştım. Gayet yeterli."

Bill, "Ben çok hoş biri olduğunu düşündüm," dedi.

Buraya gelirken Jim Bill'e Catherine'in kim olduğunu ve Luke'la arasındaki anlaşmayı anlatmıştı.

Jim, "Sıkıcı biri işte," dedi.

"Sıkıcı değil. Bunu kaç kere söylemem lazım? Tanrı'ya yemin ederim, doğru kadını takip ettiğini sanmıyorum."

"Alış veriş yapıyor." Jim arkadaşlarına hızlı bir bakış attı. "Alışveriş yapıyor. Ziyarete gidiyor. Bunun neresi heyecanlı, sorarım size. Yaptığı not etmeye değer tek şey geceleri senle buluşması."

Bill sessizce, "Ve elini bin parçaya dilimletmesi," dedi.

Luke'un suçluluk duymaya devam ettiği bir sonuç. O gece arabaya bindiklerinde Catherine eldivenler için teşekkür etmişti. Hiç gerek olmadığını söylemişti. Ona bir şey almaktan bu kadar zevk duyduğu için kendini biraz aptal hissettirmişti.

Luke kaba bir şekilde, "İyileşir," dedi.

Billy, "Fena iz kalacak," dedi.

Suçluluğuna bunun yükü de eklendi.

Luke, "En başta arabadan dışarı adım atmamalıydı," dedi.

Jack, "Söz dinleyen bir kadına benzemiyor," diye mırıldandı.

"Onu çok iyi tanıdığını zannediyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Jack öne doğru eğildi, dirseklerini masaya koyup keskin bakışlarını Luke'a dikti. "Aydınlat beni."

Ne söyleyebilirdi? Onun cesur, yürekli, nazik, şefkatli olduğunu... kokusunun hâlâ yatak odasında dolaştığını. O koku oradayken uyuyabileceğinden emin olmadığını. Uyandığında onu arayacağını. Hayatının her yüzeyine sızmayı nasıl başarıyordu?

Makul bir cevap bulmasına fırsat kalmadan kapı açıldı. Tanrı'ya şükür! Luke kapıya dönük oturmuştu, yüzünü, hatlarını, çevresindekileri kontrol ederken yüzünde oluşan ifadeyi net bir şekilde görebiliyordu. Dört beyefendi ayağa kalktı.

Frannie tatlılıkla, "Beyler," dedi. "Leydi Catherine çalışmalarıma kısa bir ara vermeme müsaade etti, ben de uğrayıp bir selam verelim dedim."

Bu muydu? Bulabildiği en iyi şey bu muydu? İncelikli tezgâh bu muydu?

Sonra Catherine güzellik saçarak gülümsedi. "Dr. Graves, burada olduğunuzu bilmiyordum. Sizi tekrar görmek çok hoş."

Catherine elini uzattı, Bill onu nazikçe tutup parmak uçlarına bir öpücük kondurdu. Luke bu tepkisine anlam verememişti. Vücudu kaskatı kesildi, Bill'in yüzüne bir yumruk geçirmek, şimdi bandajlı elini ters çevirip sargılı avcuna bakan bu adamdan Catherine'i çekip uzaklaştırmak istiyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu.

"Biraz ağrıyor ve yazı yazmakta korkunç derecede zorlanıyorum ama bunun dışında şikâyet edemem."

Dikkatini Luke'un solunda duran Jack'e çevirdi. "Bay Dodger."

"Leydi Catherine."

"Katı olmak istemem ama kumarın kanuna aykırı olduğunu sanıyordum."

Jack ona vurdumduymaz tavrıyla sırtıttı. "Özel kulüplerde değil. Ve Leydim, bu çok özel bir kulüp. Seçkin bile diyebiliriz."

"Kazanıyor musunuz?"

"Ben hep kazanırım."

"Bu onurun Claybourne'a düşeceğini sanırdım."

Luke'un kalbi kısa bir an tekledi. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Belki de basit bir şekilde başarıya yeteneğinize inancım vardır."

Onunla dalga mı geçiyordu. Geçmiyorsa bu çok mu kötü bir şeydi? Ya ona gerçekten inancı varsa? Soylular arasından yaşlı bey dışında kimse Luke'un inanç duyulmaya değer olduğunu aklından bile geçirmiş miydi?

Boğazını temizleyip onu daha dikkatle inceledi. "Sanırım Bay Swindler'la tanışmamıştınız."

Jim Luke'un sağında, görüş alanının dışındaydı ama adamı, ifadesiyle hiçbir şey belli etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, beyefendi." Dostça gülümsemekten başka hiçbir şey yapmamıştı.

"O zevk bana aittir, Leydim."

Catherine'in kaşları çatıldı. İşte! diye düşündü Luke. Onu tanıdı!

"İsminizin biraz talihsiz olduğunu söyleyebilirim, öyle değil mi?"

Ya da tanımamıştı.

Jim küçük bir kahkaha attı. "Gençliğimde kendime bir isim ararken uygun görünmüştü. Yaşlandıkça gençliğimin akılsızlığını fark ettim."

"Siz de Feagan'ın çocuklarından birisiniz."

Başını hafif yukarı kaldırdı. "Öyleyim."

"İsim seçiminizi aleyhinizde kullanamam. Dürüst olduğumuz takdirde hepimizin bir ara akılsızca davrandığı ortaya çıkar."

"Çok nazıksınız."

Kahrolası ne yapmaya çalışıyordu? Onları cezbediyordu. Hepsini cezbediyordu. Sanki eşitlermiş gibi, sanki ortak bir yönleri varmış gibi. Arkadaşlarının üçü de ona aklı başından gitmiş ahmaklar gibi bakıyorlardı.

Catherine'in bakışları masaya çevrildi. "Burada ne var? Ne oynuyorsunuz?"

Luke, "Üç kart," dedi.

"Ah?" Catherine ona ilgiyle baktı, kırmızı dudaklarında, dokunuşunu ve tadını bildiği o dudaklarda bir gülümseme belirdi ve bir kaşını havaya kaldırdı. "Nasıl oynanıyor? Üç kadar saymayı beceren kazanıyor mu?"

Luke kaşlarını çattı, homurdandı, sabrı taşmak üzereydi. "Bir kişi sonuç üzerine bahis oynar. En iyi kartlara sahip beyefendi ka-

zanır veya blöf yaparak diğerlerini en iyi kartlara sahip olduğuna inandırır.”

“Ya en iyi kartlar bir hanımefendideyse?”

Adi! Çenesinin o duruşu, gözlerindeki o meydan okuma, onu oynatması için Luke’a kafa tutuyordu.

“Öyleyse hanımefendi kazanır. Ama bunun olduğuna hiç rastlamadım. Frannie pek çok kere denedi ama hiç başarılı olamadı.”

“Yani bu beyefendilere göre bir oyun.”

“Kesinlikle.”

Ona tatlılıkla gülümsedi. “Deneyebilir miyim?”

“Nasıl oynandığı hakkında hiç fikrin var mı?”

“Kestirebiliyorum. Ne de olsa bir ağabeyim var ve kendisi kötü şöhretli bir serseri.”

“Yani daha önce oynadın.”

“İzledim.” Ona muzipçe gülümsedi. “Demin dalga geçiyordum. Oyunu biliyorum. Eee, oynayabilir miyim?”

“Ne demek. Jack, sandalyeni ona ver.”

Jack sırtarak, “Bu eli kaçıraramam,” dedi. Catherine’e kendi sandalyesini verdikten sonra başka bir sandalye bulup masaya çekti.

Luke, “Frannie, sen de oynamak ister miydin?” diye sordu.

“Hayır, senin de nazıkçe belirttiğin gibi kâğıt oynama konusunda yeteneğim yok.”

Kahretsin! Onun duygularını mı incitmişti?

“Alınmanı istememiştim,” dedi.

“Alınmadım. Öte yandan Leydi Catherine’e iki yüz sterlin koyuyorum.”

Luke gözlerini kıstı. Bir şeyler dönüyordu. “Bu gece ne çalışıyordunuz?”

“Akşam yemeği için nasıl menü belirleneceğini. Aslında oldukça sıkıcı bir uğraş.” Frannie bir sandalye çekip Jack ve Catherine’in

arasına, Catherine'in hafif arkasında kalacak şekilde oturdu. "Ama sizi zevkle seyredirim. Belki bir şeyler öğrenirim."

Jim, "Hızlıca iki yüz sterlin nasıl kaybedilir, onu öğreneceksin," dedi.

Frannie ona haylazca gülümsemekten başka bir şey yapmadı.

Luke kartları alıp karıştırmaya başladı. "Ben dağıtıyorum. En düşük bahis beş sterlin, en fazla bahis yirmi beş."

Fişleri Catherine'e doğru kaydıran Jack'i izledi. "Her biri beş sterlin değerinde. İlk yaptığımız ortaya para koymak." Bir çipi masanın ortasına fırlattı. Catherine de onu izledi. Herkes ortaya para koydu.

Luke, "Oyun beş kart," dedi. "Kurallar şöyle: Kartlarını asla kimseye gösterme. Frannie'ye bile. Elin hakkında hiçbir şey söyleme. Ve *asla* sıran gelmeden geri çekilme."

"Ah, ben hiç geri çekilmem. Geri çekilirim kazanma şansım kalmaz." Masaya doğru eğildi, etrafa bakındı ve fısıldadı. "Ağabeyim hemencecik pes ederdi. Diğer beyler parasını alırdı. Sanırım stratejiyi anlamamıştı."

Luke, Jack'le göz göze geldi ve aynı şeyi düşündüğünü hemen anladı: Yaşlı bir adamın cebindekileri aşırnak gibi olacaktı. Fazlasıyla, fazlasıyla kolay.

Catherine kartlarını alıp onları inceledi. Kaşları çatıldı. Sert sert baktı. Sonra onları kucağına koydu.

Luke, "Kartlarını masada tutmalısın," dedi.

Kahkaha atarak kartları masaya koydu. "Ah, hile yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır ama kurallar böyle."

Catherine başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bahsi ben mi açıyorum?"

Luke başıyla onayladı.

Dudağını ısırarak herkesin eline baktı, gerçi sadece arkalarını görebiliyordu. "Beş sterlin koyuyorum." Fişini ortaya attı.

Jack, "On," dedi.

Frannie koluna vurup, "Ah Jack," diye onu azarladı. "İlk elde tüm parasını alma."

"Haydi ama Frannie, risk almak her zaman daha eğlencelidir."

Bill, "Muhtemelen pişman olacağım," dedi, "ama geri çekiliyorum."

Jim, "Görüyorum," dedi ve ortaya onluk fiş attı.

Catherine, "On beş olması gerekmez mi?" diye sordu.

"Hayır, yalnızca son bahsi görmem gerekir." Luke onu gördü. "Şimdi onu görebilirsin."

"Ya da bahsi artırırım, değil mi?"

"Evet artırabilirsin ama..."

"Yirmi koyuyorum."

Jack, "Yirmi beş," dedi.

Catherine ona bakıp gülümsedi. "Oldukça iyi bir elin olmalı."

Jack sırttı. Luke bu sırtışı tanıyordu. Herifte hiçbir şey yoktu.

Jim başını sallayıp kartlarını attı. "Çekiliyorum."

Luke yirmi beşini koydu. Catherine de onu izledi.

Jack, Luke'u inceledi. Catherine'i inceledi. "Çekiliyorum."

Catherine inanılmaz derecede memnun olmuş gibiydi.

Luke bahsi gördü. Catherine ortaya elli sterlin değerinde fiş koydu. "Görüyorum."

Luke derin bir iç çekti. "Catherine, en fazla yirmi beş koyabilirsin ve oyunu kazanmanın tek yolu insanlara ne düşündüğünü göstermemektir."

"Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Öyleyse kaybedeceğim."

"Öyle."

"Bu bahsi oynamamalıydım."

"Hiçbirini oynamamalıydın. En azından sonuncuyu geri alıp çekil."

"Ama bir bahis oynandıktan sonra geri alınamaz."

"Bir istisna yaparız."

"İstisna yapılmasını istemiyorum. İnsanın başarılarından çok hatalarından ders aldığı inancındayım ve bu inancımı test etmeye oldukça istekliyim."

Tekrar iç geçirip elini çiplerin üzerinde dolaştırdı. "Beyler. Hanumefendinin hatasından ders çıkarmasına izin vereceğim."

Üç papaz açtı.

Catherine kartlarını çevirdi. Luke üç tane üçe bakakaldı. Üç kartta daha iyi bir el yoktu.

"Kartların sıralamasını düşünürsem, üç papaz daha iyi gibi görünse de aslında benim elim daha iyi, bu yüzden bu güzel para bana gelecek gibi görünüyor."

"Ama..."

"Lordum, görünen o ki ne düşündüğümü bilmiyordunuz." Ayağa kalktı. "Demek istediğimi anlatabildiğimi düşünüyorum. Geç oluyor ve yavaş yavaş gitmemiz gerek."

Frannie tüm çiplerin toplamasına yardım etti. Catherine az önce taçlandırılmış gibi odadan çıktı.

Luke dayanamadı. Kahkahayı bastı. "Kahretsin ama cidden hoşuma gidiyor."

Patlaması sessizlikle karşılık buldu ve bir anda söylediği şeyin iyice farkına vardı. Ayağa kalkan Luke, Jim'e sert bir bakış attı. "Seni tanıdık bulmuş gibi değildi."

"Bulmayacağını söylemiştim."

"Onu kimin takip ettiğini ve sebebini bul."

Onu almaya geldiğinde gülümsüyordu. Gerçekten gülümsüyordu. Ağzını alaycı şekilde bükmüyordu. Acı gülümsemelerinden biri değildi. Küçümseyici, küstah dudak bükmelerinden biri değildi.

Catherine böyle bir tepki beklemiyordu. Onun buna yeteneği olduğunu bile düşünmemiştir. Parasını aldığı için bozulacağını, keyfinin kaçık olacağını ummuştur. Ama gözleri daha önce hiç görmediği kadar aydınlıktı, sanki içi aniden ışıkla dolmuş gibiydi.

Onu artık tanıdık gelen karanlık koridordan arka kapıya, arabasının beklediği karşı tarafa geçirdi. Gecelik ritüellerine başladıklarından beri ilk kez araba fenerini yanık bıraktı. Perdeler insanların içeri bakmasını engelleyecek şekilde kapalıydı. Arka köşeye yerleşti ve Catherine onun kendisini incelemesinden utanması gerektiğini bilse de utanmıyordu. Aksine, bundan hoşlanıyordu. Ve onu kandırdığı için bir parça kendinden memnun hissediyordu.

Gülümsemeden önce derinden küçük bir kahkaha attığını fark etti ve düşüncelerini okuyabiliyor mu diye merak etti.

“İnsanların ne düşündüğünü umursamıyorsun,” dedi.

Catherine kelimeleri vurgulayış şeklinden soru mu sorduğunu yoksa bir gözlem mi yaptığını anlayamadı. Yine de cevap verme ihtiyacı duydu.

“Elbette umursuyorum. Belli bir seviyeye kadar hepimiz umursarız ama başkalarının fikirleri için endişelenip bizi değiştirmelerine izin verecek derecede umursamayız. Benliğimizin özünü simgeleyen şeyler için ayağa kalkıp kendimizi savunmamız gerekir. Yoksa bireyselliğin ne önemi olurdu? Hepimiz yalnızca birbirimizin taklidi olurduk ve söylemeliyim ki oldukça sıkıcı olurduk.”

“Akli başında olan kimsenin seni sıkıcı olmakla suçlayabileceğini sanmıyorum. Aslını istersen karşılaştığım sıkıcılıktan en uzak insan sensin.”

İtirafı Catherine'i rahatsız etti çünkü fazlasıyla hoşuna gitmişti. Tanıdığı sıkıcılıktan en uzak insanın âşık olduğu kişi olması gerekmez miydi?

Kucağında duran eldivenli ellerine baktı. Claybourne tam karşısına denk gelene kadar oturduğu yerden kaydı. Ellerini eline aldı. Onunkiler çok büyüktü. Başparmaklarıyla Catherine'in parmak eklemlerini okşamaya başladı.

"Yaran acıyor mu?" diye sordu.

Catherine başını kaldırıp ona baktı. "Hayır."

Ona doğru eğilmek, dudaklarını dudaklarına bastırmak istiyordu. Kalbi başkasına aitken ondan bu kadar çok şey istemesi yanlıştı.

"Yarın gece Dr. Graves yemekte bize katılabilir diye düşünüyordum," dedi.

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Frannie'yle sen yemek yerken ben izliyormuşum gibi değil de gerçek bir toplu akşam yemeği gibi olur."

Onu bıraktı, arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Ses tonuna şaşırmıştı; dostça olmayan bir hali vardı, sanki, Tanrı korusun, kıskanmış gibiydi. "Onu sevdim. Arkadaşlarının arasında en kibar o görünüyor."

"Jack'i sevmiyor musun?"

"Hayır, çok değil."

"Neden?"

"Tam olarak emin değilim. Ona," başını salladı, "ona çok güvenmiyorum."

"Peki ya Jim?"

"Jim?"

"Swindler."

"Ah evet, talihsiz ismi olan. Onun hakkında sahiden bir şey düşünmedim. Arkasındaki renkle kamuflej olmuş gibiydi."

"Bu konuda başarılıdır."

"Ne işle uğraşıyor?"

"Scotland Yard'da müfettiş."

"Yani Bay Dodger dışında herkes itibarlı."

"Jack insanları günaha zorlamıyor."

"Ama işlerini oldukça kolaylaştırıyor."

"Vaazlarını dinleyecek birine sakla, Catherine."

"Alkolün, kumarın, evlilik dışı ilişkinin kötülükleri hakkında öğüt vermeyecektim..."

"Umarım öyledir. Çünkü bu gece kumar oynadıktan sonra bu seni biraz ikiye bölür. Viski de içtin... geriye bir günah kalıyor. Onu da işledin mi?"

"Bu, Lordum, sizi ilgilendirmez."

Cevabından çok hoşnut kalmış gibi gülümsedi.

Catherine, "Şimdiye evde olmamız gerekmez miydi?" diye sordu.

"Sürücümü dolambaçlı bir yoldan götürüyorum. Her gece başka sokak kullanacağız. Eğer saldırı önceden planlandıysa tuzağa düşürülme şansımız azalmış oluyor. Rastgele de olabilirdi. Hızlı para peşinde birkaç adam."

Catherine öyle olmasını ve bir daha hiç olmamasını umdu.

"Yarınki akşam yemeği. Dr. Graves'e haber verecek misin?"

"Eğer istersen."

"İstiyorum. Frannie menüyü sana verdi. Kendim gelebilirim..."

"Arabamı göndereceğim. Yemeğin kaçta servis edilmesini istersin?"

"Saat sekizde fakat akşamın o saati etrafa görünmemek daha zor olabilir. Sahiden kendim gelmemin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Peki ya seni takip eden o adam?"

Sesindeki öfke Catherine'i şaşırttı. Belli ki kendisini de şaşırtmıştı çünkü perdenin ötesini görebiliyormuş gibi pencereden bakıyordu. Catherine, duygularının kontrolünü geri kazanmaya çalışan Claybourne'u izledi. Ona değil, ondan dolayı kızgın olduğunu fark etti. Onu korumak istiyordu ama anlaşmalarında böyle bir kısım yoktu.

"Dikkatli olacağım," diye ona güven verdi. "Onu daha önce de atlattım. Yine atlatırım."

Bakışını ona çevirdi. "Beni endişelendiriyorsun, Catherine. Yenilmez olduğunu düşünüyor gibisin."

"Yenilmez olmadığının gayet iyi farkındayım. Ama hayatımı korkarak harcayamam. Buna hayat denemez."

Sanki muazzam bir şeyi açığa vurmuş gibi onu tekrar inceliyordu.

Araba durdu. Claybourne fenerin ateşini söndürdü. Kapı açıldı ve her zamanki âdetlerini yerine getirdiler. Catherine kapıda ona iyi geceler diledi.

Fakat bu sefer ardından kapıyı kapadığı sırada, ondan ayrılmak daha zor gibi geldi.

On Üçüncü Bölüm

Winnie, "Eline ne oldu böyle" diye sordu.

Catherine, "Senin çenene ne oldu?" diye karşılık verdi.

Winnie'nin konağındaki, davetiyelere adres eklemeyi planladıkları kütüphaneydiler. Ama Catherine hâlâ kalem tutmakta zorlanıyordu ve artık balo planlarını tartışacak havada da değildi.

Winnie çenesini ovdu. "Kapıya çarptım."

"Ah, Winnie, beni ne kadar aptal sanıyorsun? Başka neren yaralı?"

Winnie gözlerini sıkıca kapadı. "Başka yok. Eş olarak görevlerimi yerine getirmedığım için tokat attı."

"Tokat mı? Daha çok yumruğa benziyor. Seni yatağına çekmenin yolları üzerine en iyi fikri bu mu?"

"Lütfen, daha fazla bir şey söyleme. Baloya kadar geçer. Geçmezse de kapıya çarptığıma inanmayacak bir tek sen varsın. Diğer herkes sakar olduğumu düşünüyor."

Çünkü görünen tüm berelerini var olmayan kazaların üstüne atıyordu. Catherine, "Avendale'den tiksiniyorum," diye söylendi.

"Bunu çok kez dile getirdin ama o benim kocam ve onu onurlandırmam gerek. Bana elini anlat."

"Bir parça camla kestim. Kazaydı."

"Tüm davetiyelerin adresini benim eklemem gerekecek gibi görünüyor."

"Üzgünüm ama evet, sen yapacaksın."

"Önemi yok. Sevdiğim bir iş. Hatta halktan biri olsam insanlar için adres yazmam gereken bir iş arayabilirdim."

"Elyazın hep güzeldir."

Winnie kızardı. "Teşekkür ederim. Öyle düşünmeyi seviyorum."

"Hatıra defterim için birer tane işaretsiz davetiye ve zarf almak istiyorum."

Catherine güvenilir arkadaşına bandajdaki eli ve davetine arzusu hakkında kolayca yalan söyleyebilmesinden rahatsız olmuştu. Davetiye hatıra defterine girmeyecekti. Şansı varsa Claybourne'un eline geçecekti.

Bu delilikti. Catherine'i düşünmeden edemediği zaman çok fazlaydı.

Jim'in onu daha yakından izlediğini, onu kimin takip ettiğini bulmak için elinden geleni yaptığını bildiği halde, Luke arka bahçesini adımlayarak vücudu kasılmış, sinirleri gerilmiş biçimde onun gelmesini bekliyordu. Bill, Frannie'yi arabasıyla alacaktı. Londra'nın bazı sert yerlerinden geçeceklerdi, oysa Luke bu konuda hiç endişelenmiyordu.

Fakat Catherine Londra'nın bir nezih yerinden diğerine gidiyor diye diken üstünde oturuyordu. Bunu Frannie'nin sokakta yetiştigi için kendini koruyabilmesine, Catherine'in ise kendini düşünmemden tehlikeye sokabilecek olmasına bağlıyordu. Ona kendini savunmayı öğretmeliydi. Ona kılıklı bir baston almalıydı. Veya bir tabanca.

Öğrenmek istediği şeyi anlatması için Catherine'i ikna etmeliydi. Birini niye öldürtmek istediğini, kimi öldürtmek istediğini ona sormalıydı. Bu kedi-fare oyunu herkesi tehlikeye sokuyordu.

Kapının mandalının açıldığını duydu, kapıyı çekip onu kolundan tuttu ve içeriye soktu.

Catherine nefesi kesilerek, "Ah," dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Ben... Bir sorun çıktı mı?"

Gölgelerin içinde bahçesindeki fenerlerin yansımasından başka bir ışık olmadan bile yüzündeki memnun gülümsemeyi seçebiliyordu.

"Endişelenmişsin."

"Doğal olarak birtakım endişelerim var. Belki birini öldürtmek istemenin sebepleri konusunda daha açık olsaydın..."

"İşi görmeye hazır mısın?"

İşi görmek mi? Peki sonra yüzüne nasıl bakacaktı? Frannie'nin hiçbir zaman haberi olmayacaktı ama Catherine, Catherine ne kadar korkunç bir şey yapabildiğini görecekti: bir eşe sahip olmak için can almak.

Bu anlaşmayı nasıl olmuştu da kabul etmişti?

İşin ironik yanı sözüne sadık olmasıydı. Fakat ruhunun kalan son kırıntısına bir süre daha tutunmak istiyordu. "Frannie'nin herhangi bir şey öğrendiğine ikna olmadım."

"Öyleyse bu gece pek çok şey belli olacak, öyle değil mi?" Eve doğru yürümeye başladı. "Misafirlerin geldi mi?"

"Bilmiyorum. Burada, dışarıdaydım."

"Sen nasıl bir ev sahibisin?"

"Onlar arkadaşım. Evime geldiklerinde karşılamama gerek yok. Her zaman hoş karşılanacaklarını zaten bilirler."

"Bu gece tamamen sunum üzerine kurulu."

Eve girip üstünden çıkardığı kürklü mantosunu kâhyaya uzatırken kendini çok hoş sunduğunu Luke inkâr edemezdi. Koyu mavi

elbisesinin kolları omuzlarına düşüyor ve göğüslerinin kabartısını hafifçe ortaya çıkarıyordu.

“Dr. Graves ile Bayan Darling şimdi geldiler, Lordum. Onları oturma odasına aldım.”

Luke oturma odasına kadar Catherine’e eşlik etti. Fitzsimmons’a bu gece kütüphanenin kullanılmaması için talimat vermişti. O odada Catherine’le olan anıları yüzünden Luke’un aklı dağılırdı. Frannie’yi ilk kez yatak odasına getirdiğinde de aynı sorunu yaşayabileceği birden aklına geldi. Uyandığında yanında Catherine’i bulunduğunu hatırlayacaktı. Hayır, böyle bir şey olmayacaktı.

Bill, “Ah, işte buradasınız,” dedi.

Luke, onu görünce Catherine’in neşelendiğini fark etti. Önceki gece Bill’in ona olan ilgisi gibi, şimdi de Catherine’in doktora olan ilgisi sinirini bozuyordu.

Bill elini tutup arkasına bir öpücük kondurarak, “Bu gece ne kadar hoşsunuz böyle,” dedi.

Luke, “Frannie’ye hoş görüldüğünü söyledin mi?” diye sordu.

Bill, şüphesiz Luke’un ters uslubu yüzünden şaşırmış gibi göründü ama hızlıca toparlandı. “Evet, aslını istersen söyledim. Hayatındaki hanımları hoş bulmamdan rahatsız mı oluyorsun?”

“Hayır, hiç de değil. Yalnızca Frannie’nin görmezden gelindiğini hissetmesini istemedim.” Bunu söylediği sırada Frannie’yi görmezden gelen tek kişinin kendisi olduğunun farkına vardı. Ona döndü. “Buraya uzun zamandır gelmiyordun.”

“Evet ama hiçbir şey değişmemiş.”

Boğazına kadar düğmeleri olan koyu mavi bir elbise giymişti. Yemek yerken değil iş yaparken giyilecek bir şeye benziyordu.

“Korkarım ev sahibi olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Luke, “Nasıl bilmezsin? Haftalar oldu,” dedi.

Frannie, "Pek sayılmaz," diye karşılık verdi. "İki haftadan çok olmadı."

Luke yüzüne bakmak için döndüğünde Catherine bir saldırıdan kaçınmak ister gibi geriye zıpladı. Yüzünde görünen hayal kırıklığını hayal bile edemiyordu. "Kaç gecedir ne yapıyorsunuz? Öğrendiğini söylemiştin."

"Ve öğrendi de ama bir batakhanenin tüm gerekenleri öğrenmesi için en uygun çevre olmadığını da söylemiştim."

Frannie, "Bir fikrim var," dedi. "Neden sadece bu geceliğine Leydi Catherine ile Luke evliymiş gibi yapmıyoruz? Bill ile ben ziyarete geliriz, siz de bana ne yapmam gerektiğini göstermiş olursunuz. Örneklerle çok daha kolay öğrenirim."

Luke, "Ben senin ne bildiğini görmek istiyorum," dedi.

"Sana söyledim. Düzgün bir yemek vermeyi henüz bilmiyorum."

Catherine, "Ama Frannie, bunu tartışmıştık..." diye söze girdi.

"Biliyorum ama hepsini birden hatırlayamıyorum. Lütfen gösterin."

Bill, "Lütfen bunu çözecek bir şey yapın," dedi, "çünkü açlıktan ölüyorum."

Catherine teslim olur gibi iki elini kaldırıp, "Pekâlâ," dedi. "Evliymiş gibi yapmayacağız ama ev sahibi ben olacağım. Öncelikle yemek hazırlıklarını kontrol etmemiz lazım."

"Harika. Öyleyse mutfağa gidelim mi?"

Frannie, Catherine'in kolunu tuttu. Odadan çıktılar ve Luke kenardaki sehpaaya gidip kendine cömert bir miktar viski koydu, bir kerede başına diktikten sonra Bill ve kendisi için birer kadeh daha doldurdu.

Bill yanına gidip, "Keyifsiz görünüyorsun," dedi.

"Bu gece kahrolası bir düğün gibi davranmam lazım. Frannie'nin davranışları kadar benimkileri de dikkatle izleyeceğini düşünmüyor musun?"

bilmiyormuş gibi davranıyordu. Ve Claybourne'un kahrolası dirseği masadaydı. Sandalyesinden kayıp düşecekmiş gibi görünüyordu.

Catherine sonunda, "Düzgün bir yemek veriyoruz. İnsan düzgün bir yemekte sandalyeye yayılmaz," dedi.

Claybourne şarabından biraz daha içti. "Derse ihtiyacı olan Frannie, ben değilim."

"Şu anki davranışlarına bakıldığında bu hiç belli olmuyor. Bu işi ya düzgünce yaparız ya da hiç yapmayız."

"Ben hiç yapmayalım derim. Bu gayretten sıkıldım. Eminim Frannie yemeğin ana fikrini kapmıştır."

Catherine bu yemek için düzgün giyinme zahmetine girmişti. Bu insanlar için her geçen gün zayıflayan ve soluklaşan babasına geceleri kitap okumayı bırakmıştı. Öğleden sonrasını Winnie'yi Avendale'in onu öldürmeyeceğine ikna ederek geçirmişti. Babasının vekilharcıyla görüşüp önerdiği yatırımlardan bazılarının beklediği kadar kazançlı olmayacağını, hiç kazançlı olmayacağını öğrenmişti. Ağabeyinden kahrolası bir kelime bile duymamıştı ve İngiltere kıyılarına vardığında artık bir geliri olmadığını, Catherine'in onayladığı girişimler sebebiyle gayrimenkullerin değer kaybettiğini öğrenebilirdi.

Şimdi de Claybourne'un canı sıkılmıştı! Aralarında uzun bir masa olduğu için şanslıydı yoksa ona bir tokat atıp yüzündeki sıkıntıyı silebilirdi. Uzanamadığı için ona sözcükleriyle saldırdı.

"Soyluluk hakkında pek fikrin yok gibi. Her yaptığımız şeyin zevk amaçlı olduğunu mu sanıyorsun? Sizi temin ederim ki öyle değil. Bunları gerekli olduğu için yapıyoruz. Bunları görevimiz olduğu için yapıyoruz. Bunları bizden beklediği için yapıyoruz. Hepimiz canımızın istediği gibi her şeyi gönülsüzce yapsak her şey ne kadar kolay olurdu. Sorumlulukları anlamamız ve yerine

getirmemiz bizi halktan ayıran en önemli şey. Benle dalga geçmenizden yorulmaya başladım.”

“Böyle saçma sapan geç saatlere kadar ayakta kalmak? Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Siz tüm sabah tembellik ediyor olabilirsiniz ama ben etmiyorum. Yönettiğim bir ev var.”

Birden yanaklarını ıslatan gözyaşlarını fark etti.

“Catherine?” Claybourne artık sandalyesine yayılmış halde değildi. Ayağa kalkıyordu.

“Ah beni bağışlayın. Bu yaptığım hiç nazik değildi. Lütfen, bana bir saniyeliğine izin verin.” Ayağa kalkıp odadan çıktı.

Luke onun gidişini izledi. Küstah ve kaba davranmıştı. Çaba göstermediği için Frannie’ye kızgındı. Şarabından aldığı her yudumdan sonra sanki son damlayı yakalaması lazımmuş gibi dilinin ucuyla üstdudağına dokunma alışkanlığı yüzünden (ufak bir dokunuştı, fark edilmesi zordu ama o fark ediyordu) Catherine’e kızgındı. Bill’e Catherine’e gülümsediği ve bu yaz Londra’ya ne kadar yağmur yağdığı ilgisini çekiyormuş gibi davrandığı için kızgındı. Catherine’in dudağındaki şarabı yakalamak istediği için kendisine kızgındı. Öfkeden deliriyordu çünkü Catherine ilgisini çekiyordu, hakkındaki pek çok şeyi, saçına yansıyan, baştan başa sarının aynı tonunda olmadığını açığa vuran ışığı fark ediyordu. Bazı tutamlar diğerlerinden daha açıktı. Kendisine, Frannie hakkında her şeyi bilmesine karşın Catherine’i çok iyi tanımadığı için onla bu kadar ilgilendiğini söylüyordu. Frannie’yle birlikte büyümüşü. Birbirleri hakkında öğrenecekleri pek bir şey yoktu. Ama Catherine tamamen farklı bir meseleydi.

Bill ve Frannie’ye baktı. “Gidip ona baksam iyi olur.”

Frannie, “Elbette,” dedi, “aslına bakarsan çoktan gitmiş olmalıydın.”

Luke uzun adımlarla odadan çıkıp oturma odasına baktı. Orada değildi. Midesi endişeyle kasıldı. Ya gittiyse? Ya dışarıda, sokaklarda yürüyorsa? Ya kendini tehlikeye atıyorsa?

Kütüphaneye girip onu ilk geceki gibi camın önünde bahçeye bakarken buldu. Ama bu sefer içeri girdiğinde şaşkınlıkla yerinden sıçramamıştı. Onla yüz yüze geldiğinde gözlerindeki öfkeyi ve hayal kırıklığını gördü. Konuşmasına fırsat vermeden nutuk çekmeye devam etti.

“Frannie’nin karın olması için gereken her şeyi yapmaya razı olduğunu söylüyorsun ama gerek duyulanları yaptığını görmüyorum. Yalnızca hoşuna gidenleri yapıyorsun ve bunun istediğini elde etmek için yeterli olduğunu söylüyorsun. Oysa ben...”

Üzerine düşünmeden hararetli bir öpücükle ağzına kapandı. Kendine yemekten sıkıldığını, sohbetten sıkıldığını söyleyebilirdi ama gerçekte onun şarap içişini izlemek, ince boynuna ve omuzlarına bakmak, kendisine gülümsemesini isterken Bill’e gülümsediğini görmek onu çıldırtıyordu.

Dilini ağzının içinde kaydırırken bunun yanlış olduğunu biliyordu ama onu istiyordu, Frannie’yi hiçbir zaman arzulamadığı bir şekilde istiyordu. Catherine’i hem haşince istiyordu hem sevecenlikle. Frannie’yle yatmayı hiç düşünmemişti. Onunla evlenmeyi düşünmüştü, karısı olduğunu düşünmüştü ama birlikte şehvetli görüntülerini aklında hiç canlandırmamıştı. Catherine söz konusu olduğunda ise iç içe aynalarda çıplak bedenlerinin birbirine geçmiş yansımalarını görüyordu.

Bu gece içinde yükselen ihtiyacı hissediyordu, ayak parmaklarında yükselip kollarını boynuna dolayan, parmaklarını saçlarına geçiren Catherine’in içinde yükselen ihtiyacı hissediyordu. Catherine’in dişleri altdudağını ısırp çekti...

Luke inledi, en yakındaki yatağın yerini düşündü...

Catherine onu itip perdelerin gölgelerine geri girdi. Sinirle, "Tanrım," dedi. "Nişanlın aşağıda..."

"Henüz nişanlım değil ve ileride olacağından da emin değilim. Sence bu gece sorsam evet der mi? Onu bir kontes olabileceğine ikna ettin mi? Kahrolası bir akşam yemeğinde ev sahibi olmak bile istemiyor!"

Catherine'den uzaklaştı, onu korkuttuğu görmek istemiyordu. Bıçaklı bir eşkiyayla karşılaşan korkmuş Catherine'i.

Ellerini saçlarına geçirdi. "Özür dilerim. Davranışım iğrençti. İçime ne girdi bilmiyorum. Bir daha olmayacak."

Tereddütlü bir ayak sesi duydu, ve sonra bir tane daha. Omzunda bir elin dokunuşunu hissedince vücudu gerildi. Dönüp onu tekrar kollarına almak istiyordu.

"Frannie onu hiç öpmediğini söyledi."

"Onun hakkında bu tür şeyler hayal etmiyorum."

"Onu öpmeyi hayal etmiyor musun?"

"O cinsel bir yaratık değil."

"Sen öylesin."

Ondan uzaklaştıktan sonra Catherine'in haklı olduğunu ispatladı. "Evet fakat gerektiğinde kendimi tutmayı gayet iyi bilirim."

"Ben kendini tutmanı gerektirmiyor muyum?"

Luke ona döndü. "Frannie'yle evlenmek istiyorum ama gece gündüz seni düşünüyorum. O kahrolası yemek masasında oturmuş dilindeki şarapla tadının nasıl olduğunu merak ediyorum. Sonra bana öfkeyle patladığında tek yaptığın seni daha da çok istememi sağlamak oluyor. Ama bu sadece şehvet. Tamamen bedensel. Her gece seninleyim. Vücudumun yakınlığına tepki vermesi gayet makul. Çünkü buna alıştı."

Yatağına sinmiş olan kokusu da pek yardımcı olmuyordu.

Catherine, "Frannie'yle hiç bir şeyler yapıyor musun?" diye sordu.

Konu aniden ve tuhaf bir şekilde değişmiş gibiydi ama ilginin kötü davranışından uzaklaşmasına minnettardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu hiç tiyatroya, parka ya da kayıkla gezmeye götürüyor musun? Dodger'ın Yeri dışındaki halini tanıyor musun?"

"Yani, evet tabii."

"Birlikte yaptığınız bir şey söyle."

"Çocukken..."

"Hayır çocukken değil. Son dönemlerde. Yetişkin olarak."

Luke bu soruyu düşündü. Her şey Dodger'ın Yeri'ne bağlanıyor gibiydi. Ondan öncesinde ise Feagan'a.

"En son ne zaman bir şey yaptığımızı hatırlayamıyorum."

"Birlikte bir şey yapmanız gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

Bir hanımla tartışmaya açık olmayan hiçbir şey yapmadığını itiraf etmek yüz kızartıcıydı. "Ne önerirsin?"

"Büyük Sergi'ye hiç gittin mi?"

Sanki onu hiç öpmemiş gibi Frannie'yle çıkmalarından büyük bir heyecanla söz edebilmesini aklı almıyordu. Aralarına bir duvar ördüğünü fark etti. Sonuçta bir dükün kıızıydı, asil kanı taşıyordu. Ve Luke'un asil bir yanı olmadığını ikisi de biliyordu.

Evleneceği kadın Frannie'ydi. Onu kazanmaya odaklanmalıydı.

Catherine'e, "Gitmedim," dedi.

"Ben de gitmedim. Kraliçe Victoria'nın şimdiden beş kere gittiğini söylüyorlar. Hayal edebiliyor musun? Yarın gitmeyi umuyorum. Belki bir ara Frannie'yi oraya götürebilirsin. Hoş bir gezi olur."

"Bunu düşüneneğim."

Başıyla onayladı, şarap içtiği zaman yaptığı gibi dili dudağını yalamak için dışarı çıktı. Kendi tadını alıyor mudur diye merak etti. Catherine boğazını temizledi. "Sanırım artık misafirlerimizin yanına dönsek iyi olur."

"Evet, sanırım." Ama canı dönmek istemiyordu. Akşam yemekleri yorucuydu.

Catherine, "Az önce olanları unutamam, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Kütüphanesinin gölgelerine dururken onu inceledi. "Öpücükten mi bahsediyorsun?"

Catherine başıyla onayladı, bu yüzden kendisi de onayladı. O unutulabilir ama kendisinin Catherine'le ilgili en ufak bir ayrıntıyı bile asla unutacağını sanmıyordu.

Bill şarabını yudumlamadan önce, "Ona Catherine gibi karşı gelebilen birine daha rastlamış mıydın?" diye sordu.

Frannie gülümsedi. "Hayır. Kendisinin de onu çözebildiğini sanmıyorum."

"Seni her zaman sevdi. Niye lanet olası işleri bu kadar güçleştiriyorsun? Ezik değilsin, korkak değilsin. Hatta bunu başarmayı istesen seni hiçbir şeyin durduramayacağından eminim."

"Sorun da bu zaten. Ben tüm bunları istemiyorum. Fazlasıyla büyük, fazlasıyla...kısacası çok fazla."

"Yapabileceğin tüm o güzel şeyleri düşün."

"Onları şimdi de yapabilirim. Hatta yapıyorum."

"Ama çok daha fazlasını yapabilirsin. Luke'un karısı olarak etki sahibi olursun, sonra..."

"Her fırsatta ağzımın payını alırdım. Neden bu dünyada kaldığını anlamıyorum. Sahiden anlamıyorum. Kulüpte ona nasıl baktıklarını görüyorum. Soylular arasından hiç arkadaşı yok. Onu ellerinin tersiyle itiyorlar."

"İroniyi görmüyor musun? Onlar bizi nasıl acımasızca yargılıyorsa sen de onları öyle yargılıyorsun. Gerçekte onlar hakkında ne biliyorsun ki? Catherine'i sevmiyor musun?"

Dudaklarını büzdü. "Bunu zorlaştırmaya kararlısın."

"Soyluların senin hakkında ne düşündüğünden endişeleniyorsun."

"Sen endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Mezar hırsızı olarak geçirdiğim gençliğimde öğrendiğim bir şey varsa o da öldüğünde herkesin birbirine benzediği. Demek ki hepimiz eşitiz. Bu yüzden gösteriş yapan bir delikanlı gördüğümde onu ölü olarak hayal ediyorum. O zaman pek korkutucu gelmiyor."

Frannie kıkırdadı. "Çok fenasın."

Bill ona gülümsedi. Hep ayartıcı bir şekilde gülümserdi. Hep sessiz ve içine kapanık olmuştu. Frannie onunla ilk tanıştığında, kendisine dokunursa öleceğinden korkmuştu. Tüm çocukların ondan korktuğuna ya da en azından ona saygı duyduğunu düşünürdü. Tanıdıkları ölümden korkmayan ilk kişi oydu.

Yemek bittikten kısa bir süre sonra Luke'un konağına gelen bir adam Bill'e hastalarından birinin durumunun ağırlaştığını bildirdi. Bill hızlıca oradan ayrıldı.

İki hanımı eve bırakmak da Luke'a düşmüştü. Catherine'le yalnız kalma konusunda henüz kendine güvenmediğinden önce onu evine bıraktı. Frannie, ikisi odada yokken uygunsuz bir şeyler olduğundan şüphelendiğine dair bir izlenim vermiyordu. Ama zaten onun kötü bir şey yaptığından asla şüphelenmezdi.

Catherine'i arka kapıya kadar geçirdikten sonra arabada Frannie'yle yalnız kalmıştı. Birlikte ne kadar az seyahat ettiklerini fark etmek tuhaftı. Her akşam Catherine'le seyahat ederken pek çok şeyden konuşuyorlardı. Belki de bunun sebebi birbirlerinin hayatlarında yeni olmaları ve birbirleri hakkında çok az şey bilmeleri, diğer yandan Frannie ile birlikte büyümüş olmalarıydı. Birbirleri hakkındaki her şeyi biliyorlardı.

Bir süre sonra Frannie, "Bence Bill aşırı yoğun çalışıyor," dedi.

"Hangimiz o durumda değil ki?"

"Sanırım haklısın. Catherine'den oldukça hoşlanıyorum."

"Bu gece onu zor durumda bıraktın."

"Bence hepimiz durumu zorlaştırdık ama sahiden resmi bir yemek havasında değildim. Gerektiği zaman düzgün şekilde yaparım, Luke."

"Yapacağını biliyorum. Benim için de çok sıkıcıydı. Sık misafir ağırlayacağımızdan şüpheliyim."

Frannie perdeyi kaldırıp dışarı baktı. "Jim bana Büyük Sergi'den bahsetti. Oldukça etkilenmiş."

"Gitmek ister misin?"

Perdeyi geri bıraktı. "Evet, isterim."

"Yarın uygun olur mu?"

Yumuşakça gülümsedi. "Yarın çok uygun olur."

"Şahane."

Dodger'ın Yeri'ne geldiklerinde Frannie'yi odasına bıraktı. Sonra merdivenlerden inip Dodger'ın Yeri'ne giden arka kapıdan girdi. Koridordan Jack'i bulacağını bildiği odaya doğru yürüdü. Koca yumruklu bir uşak Luke'ü başıyla selamlayıp kapıyı açtı. Luke onun hizmetliden çok koruma olduğunu biliyordu. Orada olduğuna göre Jack para sayıyor demekti.

Luke odaya girdiğinde tam olarak bunu yapıyordu. Jack düzenli kâğıt ve bozuk para yığınlarının arasından kafasını kaldırdı. "Gösterişli akşam yemeğiniz nasıldı?"

"Yorucuydu ve aslında pek de gösterişli değildi."

Jack arkasında uzanıp bir kadeh aldı, viskiyle doldurdu ve masanın ucuna itti. Luke koltuğa oturdu, kadehi aldı, içindekini başına dikip geri koydu. Jack hemen tekrar doldurdu. Luke suratından bir iki kadeh içkiye ihtiyacı olduğu anlaşılıyor diye tahmin etti.

Jack, "Ne derdin var?" diye sordu.

Luke'un tanıkları arasında insanları kendisinden daha iyi okuyabilen tek kişiydi. "Hiç birini sevdin mi?"

"Annem dışında mı?"

Jack'e bakan Luke kalakalmıştı. Arkadaşımın hikâyesini biliyordu. "Beş yaşındayken seni sattı."

Jack omzunu silkti. "Onu sevmediğim anlamına gelmez. Onun beni sevmediği anlamına gelir."

Luke bu sefer viskisini yudumlarken Jack'in sözlerini düşünüyordu. Frannie'yi sevdiği için her zaman Frannie'nin de onu sevdiğini varsaymıştı. Sevgi tek taraflı olup hâlâ sevgi olabilir miydi? Feagan ve şen ailesi onu gayriresmi olarak sahiplenmeden önce birileri kendisini sevmiş miydi? Öyleyse onları hatırlamaz mıydı?

"Beni çöplüğün arkasında bulduğun o gece, bir şey söylemiş miydim?"

"Ne gibi?"

Luke parmağını kadehinin kenarlarında gezdirdi. "Neden orada olduğuma dair ipucu verebilecek bir şey."

"İpucu olarak bir şey söylemen gerekmiyordu. Her şey ortadaydı. Ölüyordun."

"Ama oraya nasıl gelmiştim?"

"Bana birisi seni kovmuş gibi gelmişti. İnceciktin, giysilerin yırtılmıştı. Sahiden gerçeği bilmek istiyor musun?"

Luke sancımaya başlayan alnını ovdu. Bu geç saatlerin, Catherine'le tartışmasının sonuçlarını çekiyordu.

Jack, "Sahiden Claybourne olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Luke kafasını salladı. Claybourne, gerçek Claybourne, Catherine'e layık olurdu. Bu, Luke'un asla olamayacağı bir şeydi. O bir hanımefendiydi, kendisiyse bir düzenbaz.

Jack, "Leydi Catherine Frannie'ye gerekenleri öğretmiş mi?" diye sordu.

Luke içini çekti. "Hiçbir şey öğretmemiş gibi görünüyor."

"Bu yüzden mi böyle en yakın arkadaşını kaybetmiş gibisin?"

Luke öne eğilip dirseklerini bacaklarına gömdü, iki eliyle kadehini tutup dibinde kalan son damlaları inceledi. "Yıllar boyunca pek çok kadınla oldum, Jack. Onlarla ne yaparsam yapayım Frannie'yi aldatmış gibi hissetmedim. Catherine'le ise yalnızca konuştuğumda bile Frannie'yi aldattığımı hissediyorum."

"Yalnızca konuşmaktan zarar gelmez."

Konuşmaktan daha fazlasını yaptığını itiraf etmeyecekti.

"Bazen Frannie'nin beni sevmediğinden ama bana nasıl söyleyeceğini bilemediğinden endişeleniyorum." Viskisini içen Jack'i inceledi. "Öyle olsaydı bana söylerdin, değil mi? Bilseydin? Kendimi aptal duruma düşürmeme izin vermezdin."

"Aşk bana yabancı bir şey. Annemden başka hiçbir kadın sevgime sahip olmadı."

"Frannie bile mi?"

"Ondan hoşlanırım ama bu sevgi sayılmaz, değil mi?"

Luke onun yalan söylediğinden oldukça emindi. Bir konuda dürüst olmadığı kesindi.

Luke kadehini masaya koyup ayağa kalktı. "Hayır. Hoşlanmak, sevmek değildir."

Şehvet de öyle. Ve Catherine'e karşı tüm hissettiği de neredeyse kontrol edilemez derin bir şehvetti.

Eve döndüğünde geceyi sonlandırmak üzere viski almak için kütüphaneye ilerlerken, holün girişindeki sehpa da duran gümüş tepsinin üstünde bir zarf gözüne çarptı. Her zamanki kadar düzgün olmasa da adresin el yazısını tanıdı. Şüphesiz Catherine onu bir kez daha saçma balolarından birine davet ediyordu.

Davetiyei kütüphanedeki yüzleşmelerinden önce mi sonra mı bırakmıştı, Frannie'yi de getirmesini bekliyor muydu, merak etti.

İçini çekip kütüphaneye yöneldi. Catherine'in son davetiyle geri çevireceklerine bir yenisi daha eklenmişti.

Lucian Langdon'ın Günlüğü'nden

Yaşlı beyin cenazesine çok az kişi katıldı. O ana kadar beni yanına almanın, dünyaya ikinci oğlunun katil zanlısının aslında torunu olduğunu ilan etmenin ona ne kadar pahalıya patladığını fark etmemiştim.

Vefatından bir hafta sonra bir baloya katıldım. Bunun uygun-suz olduğunu, yastaki bir insanın eğlence içerikli düzenlemelere katılmaması gerektiğini biliyordum. Fakat toplumun sınırlandırılmalarına uymayan beyefendilerin sıklıkla affedildiklerini de biliyorum.

Bunun yanı sıra kanıtlamam gereken bir şey vardı. Yaşlı beyin vârisi olarak yerine geçtiğimden kimsenin şüphesi olmasın istiyordum.

Balo hakkında, merdivenlerden inmeye başladığım anda geldiğimden pişman olduğum dışında pek bir şey hatırlamıyorum. İnsanlar bana sirkte sergilenen tuhaf görünümlü bir yaratıkım gibi bakıyorlardı ve bu düşünceyle başım ağrımaya başladı. Çaresizce bir kadeh viskiye ihtiyaç duyuyordum. Çaresizce Dodger'ın Yeri'nde olmak istiyordum.

Hanımefendiler bakışlarını yere indirdiler. Beyefendiler gözlerini kaçırdılar. Bazıları varlığımdan pislik bulaşabilirmiş gibi geri adım attılar.

Ve sonra onu gördüm.

Onu.

Güzelliği, zarafeti ve cüretkârlığıyla benle göz göze gelmekle kalmadı, benim ondan büyülendiğim gibi sanki o da benden büyülenmiş gibi bakışlarıma karşılık verdi. Kısacık bir an için beni

bir dansla onurlandırmasını teklif etmeyi düşündüm ama böyle bir hareketin itibarını zedeleyeceğini biliyordum. O gece hayatımda ilk kez, gerçek bir beyefendi olmanın gerektirdiği fedakârlıkları anladım.

Pişmanlık içinde arkamı döndüm, böylece onu kollarımda tutmanın merakı sık sık aklıma takılacak bir gizem olarak kaldı.

On Dördüncü Bölüm

Catherine uyuyamıyordu ve yalnız başına gözleri açık şekilde yatağın tentesine bakarak uzanmak zaman israfı gibi geliyordu. En azından bir işe yarayabilirdi, bu yüzden babasının yatak odasına gidip hemşiresine dinlenmesini söyledi. Catherine kalkmaya hazır olduğunda onu uyandıracaktı.

Babası uyuyor gibi görünüyordu, yine de elini tutmak onu rahatlattı. Uyanık olsa da ona Claybourne'un kendisi öpmesine üç kere peş peşe izin verdiğini söyleyemezdi. Anladığı kadarıyla Claybourne'un onu öpme sebepleri şöyle sıralanıyordu: korkutmak, aklını dağıtmak, hayal kırıklığı.

Ama Catherine'in onu öpme sebepleri (çünkü utanç verici ve küçük düşürücü şekilde üç sefer de öpücüğüne karşılık vermişti) tam bir gizemdi. O akşam Claybourne'u itmesinin tek sebebi bacaklarının tutmayacağını sanmasıydı. İşin aslı bir yandan onu kendinden geçirmeye devam etmesini ummuştı. Bunu düşündüğü sırada, yemek odasına dönmelerini bekleyen Frannie ve Dr. Graves aklına gelmişti.

Sonunda döndüklerinde Frannie bakışlarına karşılık vermeyi reddetmişti. Catherine gözlerindeki bir şey veya şişmiş dudakları ahlaksız bir kadın olduğunu bas bas bağılıyor mu diye merak etmişti.

Claybourne'u arzulamak istemiyordu ama arzuluyordu.

Davetiyei bırakmaması gerekirdi ama onunla bir kerecik dans ederse hayatının kalanını memnun geçirebileceğini düşünmüştü. Gerçi dansın bir öpücük kadar tatmin edici olabileceğini tahmin etmiyordu.

Sessizce, "Onun gibi birini hiç tanımadım babacım," diye fısıldadı. "Bazen kalbimi kıracağını düşünüyorum. Bilerek değil çünkü duygularımın nasıl değiştiğini bilmiyor ama yine de kırabilir." Elini okşadı. "Annemi seviyor muydun acaba? Eğer öyleyse artık burada olmamasına nasıl katlandın? Sanırım beni en çok endişelendiren şey bu. Onunla birlikte olmaya o kadar alıştım ki günlük, daha doğrusu gecelik hayatımdan çıktığında nasıl hayatta kalacağımın emin değilim."

Elinin arkasını yanağına bastırdı. Hayatta kalmanın bir yolunu bulurdu.

Catherine Büyük Sergi'ye Winnie'nin oğlu Whit'i de götürmenin eğlenceli olacağını düşünmüştü. Winnie de gelmek istemişti. Aslında bunda ısrarcı olmuş, kendisine eşlik eden büyük bir kadın olmadan toplum içine çıkarsa itibarının geri dönülemez şekilde yıkılacağına Catherine'i ikna etmişti ve evli bir kadın olarak Winnie bu role gayet uygundu.

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra sırada beklemek üzere Hyde Park'a vardılar. Biletlerin yalnızca bir şiline satıldığı, elitlerden çok halkın olduğu indirimli bilet günüydü. Winnie'nin beresi neredeyse geçmişti ama yine de tanıyabileceği birileriyle karşılaşmak istemiyordu. Bugün gelirlerse ihtimalin azalacağını düşünmüştü.

Crystal Palace olarak bilinen demir ve camdan bina, yirmi altı akrelik alana yayılmış, özellikle dört yaşındaki bir çocuk için baş döndürücü teşhirler barındıran sergilerden oluşuyordu. Binarın merkezindeki nefes kesici cam çeşmeyi gören Whit'in gözleri yerinden fırlamış, Catherine tırmanmasını önlemek için elini sıkıca tutmak zorunda kalmıştı.

Şimdi üç saat sonra Whit bacakları yorulduğu için bitkin düşmeye ve huysuzlanmaya başlamıştı. Catherine bir süredir onu kucağında taşıyor, çıkmak zorunda kalmadan önce daha fazla sergi görmeyi umuyordu çünkü Whit'in bacakları gibi onun da kolları yorulmaya başlamıştı. Catherine, Kraliçe'nin niye beş kez geldiğini şimdi anlıyordu. Bir kerede her şeyi görmek imkânsızdı.

Winnie, "Whit çok yorgun düştü. Gitsek mi?" diye sordu.

Catherine sesindeki hayal kırıklığını hissetti, sergiden çıkacağı için mi yoksa eve döneceği için mi kederlendiğini merak etti. "Neden biraz daha dayanmıyoruz? Koh-i-Nur elmasını görmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Sence söyledikleri kadar göz alıcı mıdır?"

"Şimdiye kadar gördüklerimizin hepsi öyleydi."

Winnie, "İnsanlar bile öyle," diye fısıldadı. "Hiç böyle bir çeşitlilik görmüş müydün? Dünyanın her bir yanından gelmişler. Ne tarafıma baksam... ah, yüce Tanrım."

Winnie'nin rengi solmuştu.

Catherine, "Ne oldu?" diye sordu.

"Claybourne, bu tarafa doğru geliyor." Gözlerini sımsıkı kapadı. "O gün Leydi Charlotte'un bahçesinde ondan bahsetmememiz gerektiğini biliyordum."

Claybourne arkasına döndü. Claybourne ile Frannie sahiden oradaydı. Sanki Catherine ve grubu sergide incelenmek üzere oradaymış gibi kendilerine doğru yürüdükleri son derece ortadaydı. Beklentiyle içini küçük bir ürperti kapladı. Etrafında insanlar, onun

yanında da Frannie olduğu için güvendeydi. Onu öperek aklına kötü düşüncüler sokamazdı. Her şey resmiyet içinde ve kuralına uygun geliyordu.

Winnie parmaklarını Catherine'in koluna geçirip, "Görmezden gel," dedi.

Görmezden gelmek mi? Lacivert ceket ve pantolonuyla son derece yakışıklı şekilde karşısında dururken bunu nasıl yapabiliyordu? Kravatı da lacivertti ama gömleği ve yeleği neredeyse gözünün gümüşüyle aynı tonda griydi. Deri eldivenli elinde siyah şapkasını ve bastonunu tutuyordu. Catherine o bastonun ne yapabileceğini biliyordu. Neredeyse sahibi kadar tehlikeliydi.

"Onu hak etmediği halde yok sayamam." Winnie'nin dehşet içinde kendisine baktığını hissettiği halde Claybourne'u gülümseyerek selamlayan Catherine bir yandan da Claybourne'la aralarında rastgele bir tanışıklıktan daha fazlası olduğu Winnie'ye belli etmeden durumu en iyi nasıl idare edebileceğini düşünüyordu. Claybourne'un durumu başarıyla kontrolü altına alacağını tahmin etmeliydi.

Miskince, "Leydi Catherine Mabry, öyle değil mi?" dedi, gözünde Winnie'nin fark edeceğini sanmadığı bir parça alaycılık vardı. Winnie'nin gözlerini boyun bağından yukarı çıkaramayacak kadar ondan korktuğundan şüpheleniyordu. "Yıllar önce bir baloda yollarımız kesişmişti ama sanırım resmi olarak tanıştırılmadık." Yavaşça eğildi. "Ben Claybourne."

"Evet, o baloyu hatırlıyorum. Üzerinden çok yıl geçti. Bugün sizi burada görmek ne sürpriz."

"Güvenilir bir kaynaktan Büyük Sergi'nin kaçırılmaması gerektiğini duydum."

"Eminim önümüzdeki yıllar boyunca konuşulacaktır." Winnie'ye döndü. "Düşes, sizi Claybourne Kontu Lucian Langdon ile tanıştırayım."

“Winnie’nin parmakları hâlâ koluna geçmiş haldeydi ve Catherine onun titrediğini hissedebiliyordu. Neyden korkuyordu? Adam hiçbir tehditkâr harekette bulunmamıştı.

Winnie kısaca, “Lordum,” dedi, Catherine sesindeki nezaketsizliğin Claybourne’dan kaçmadığından emindi ama rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

“Ekselansları,” diye karşılık verdi. “Sizi Bayan Darling’le tanıştırmama izin verin. Kendisi bir dostumdur.”

Frannie’nin üzerinde önceki gece giydikleri vardı. Elbisesi dikkat çekmekten kaçınıyormuş gibi donuk bir griydi. Şapkasında bile o kadar az renk vardı ki neredeyse yasin ileri evrelerinde gibi görünüyordu.

Winnie kibir ve şüpheyle, “Evet, eminim öyledir,” dedi.

Claybourne gözlerini kıstı, Catherine onun alındığından emindi. Kendisini hafife almak bir şeydi fakat sevdiği kadını hafife almak...

Catherine, Winnie’nin kabalığını telafi etmeye çalışarak, “Uzun zamandır burada mısınız?” diye sordu.

“Hayır, çok olmadı. Bayan Darling hızlıca gezinip genel olarak neye benzediğini görmek istedi. Bense daha yavaş gezmeyi tercih ediyorum. Siz hangisini önerirsiniz?”

“Bana kalırsa bir gelişte her şeyi görmek mümkün değil. Acele etmeyince en azından ayrıntıları daha iyi görüyorsunuz.”

“Ben de tam böyle düşünmüştüm.”

Whit üzerinde sallanmaya, küçük bacaklarıyla sırtını ve kalçasını tekmelemeye başladı. “Haydi! Haydi!”

Catherine kolları kopmadan onu yere bıraktı.

Claybourne hemen önünde çömeldi. “Peki sen kimsin?”

Winnie’nin nefesi kesildi.

Whit annesinin biraz önceki kibirli üslubunu taklit ederek “Whitson Dükü,” dedi. Ne kadar küçük olsa da sınıflar arasındaki farkı tanıyordu.

Claybourne, "Şurada pastalar, lolipoplar ve limonata var, biliyor musun? Annene ve kendine biraz almak ister misin?" diye sordu.

Yorgunluğu aniden geçen Whit heyecanla başını salladı.

Claybourne, "Elini uzat," diye emretti.

Whit uydu.

Claybourne, "Şimdi kapat," deyip kendi yumruk yaptığı elini gösterdi. Sonra parmaklarını şıklattı. "Elini aç."

Çocuk elini açtı ve avucundaki yarım kuruşu görünce gözleri kocaman açıldı. Winnie'nin bir kez daha soluğu kesilmişti.

Claybourne, "Hımm. Bence bu yetmez," dedi. Başını kaldırıp Frannie'ye baktı. "Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz Bayan Darling?"

"Kesinlikle yeterli değil. Bence en azından bir şilin lazım."

"Sanırım haklısınız." Tekrar Whit'e döndü. "Avcunu bozukluğun üzerine kapa ve 'Beyefendi, lütfen biraz daha alabilir miyim?' de."

Whit avcunu bozukluğun üzerine kapadı. "Beyefendi, lütfen biraz daha alabilir miyim?"

Claybourne parmaklarını şıklattı. Whit elini açtı, gözleri daha da büyümüştü. Yarım kuruş kaybolmuştu. Avcunda altılık bir peni duruyordu.

Frannie, Claybourne'un kafasına hafifçe vurdu. "Ahmak adam seni. O bir şilin değil ki."

Catherine gösteri yaptıklarını fark etmişti ve buna benzer şeyler için ne sıklıkla beraber çalıştıklarını merak ediyordu. İnsanları bu şekilde mi dolandırıyorlardı? Bu çocukluklarından kalma bir gösteri miydi? Birlikte çok doğal, çok rahat görünüyorlardı.

"Çok haklısınız, Bayan Darling. Aklım neredeydi? Bir kez daha deneyelim mi Lord Whitson?"

Whit yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını yukarı aşağı salladı ve tombul parmaklarını bozukluğun üstüne kapadı. "Beyefendi, lütfen biraz daha alabilir miyim?"

Claybourne, "Vay vay, evet beyefendi, sanırım alabilirsiniz," deyip parmaklarını şıklattı.

Whit yumruğunu açıp sevinçle çılgık attı. "Şuna bak! Bir şilin!"

Catherine koca bir gülümsemenin yalnızca onun yüzünde olmadığını fark etti. Winnie de sanki dertleri de bozukluklar gibi kaybolup gitmiş gibi sırtıyordu.

Catherine, "Bunu nasıl yaptınız, Lordum?" diye sordu.

"Sihir."

"Ah, evet, bunu görebiliyorum. Ama sırrı nedir?"

"Korkarım bunu size söyleyemem. Eğlencesi kaçır."

Frannie, "Ekselansları, oğlunuzu içecek almaya götürebilir miyim?" diye sordu.

Winnie başını salladı ve "Ben de sizinle geleyim," dedi.

Catherine içecek standına doğru giden üçlüyü izledi. "Galiba biz de onlarla gitmeliyiz."

Claybourne, "Galiba," deyip kolunu uzattı.

Reddetmek kabalık olurdu, bu yüzden elini koluna yerleştirdi.

"Yanında büyük bir kadın olmadan Frannie ile görünerek bir skandal yarattığının farkında olmalısın."

"Yüce Tanrım, Catherine, biz birlikte uyuyarak, birbirimize sarılarak büyüdük. İlişkimizin gerçekten büyük bir kadın gerektirdiğini düşünüyör musun?"

Catherine beklenmedik bir kıskançlık kıvılcımıyla sarsılmış, onları kafasında masumca sarılmaktan çok daha fazlasını yaparken canlandırmıştı. "Görüntü her şeydir."

"Pekâlâ ama o neredeyse otuz yaşında. Bu kadınların artık gözetilmeye ihtiyaç duymadıkları sihirli yaş değil mi?"

"O kadar büyük mü? Hiç göstermiyor. Yine de sizi beraberce insan içinde görenler onunla sevgili olduğunu farz edeceklerdir."

"Onunla hiç yatmadım."

Catherine bu uygunsuz açıklamanın içine su serpmesine şaşırmişti. "Sırtına bunu belirten bir işaret mi takacaksın?"

"Onunla bir şey yapmamı öneren sendin."

Catherine'e olan tahammülsüzlüğünü saklamaya çalışmadı.

"Yanınızda büyük bir kadın bulunduracak kadar sağduyulu olursunuz sanmıştım."

"O zaman çare yok. Günün geri kalanını seninle ve evli olduğun için Frannie'nin itibarım kurtarabilecek olan Avendale Düşesi'yle birlikte geçirmemiz lazım."

Catherine ona gözlerini kısarak baktı. Grubuna katılabilmek için ona bir tür oyun mu oynanmıştı?

"Hani bilmesem bu karşılaşmayı özellikle ayarladığını, bile-rek yanında büyük bir kadın getirmediğini, böylece Frannie'nin itibarını korumak zorunda hissetmemi sağladığını düşünürdüm."

"Senle zaman geçirmekten hoşlandığımı için dolandırıcı mı oldum?"

"Hayır, dolandırıcı olduğun için dolandırıcı oldun."

"Sanırım buna karşı çıkamam fakat Frannie en iyi görerek öğreniyor. Seni gün boyunca dışarıdayken izlemesi ona faydalı olur diye düşündüm."

"Öyleyse bu bir ders günü, beraber olmanın keyfini çıkaracağımız bir gezi değil. Bu tüm amaca aykırı."

"İkimizin de istediği şeye bir adım daha yaklaşmamızı sağlı-yorsa nasıl amaca aykırı olabilir?"

Catherine'in ilgisi yaklaşan ayak seslerine kaydı. Elinde bir lolipopla Whit yanlarına geldi.

"Beyefendi, şimdi bizimle gelecek misiniz?"

Claybourne çömeldi. "Gelmemi ister misin?"

Catherine çocukla uyumu karşısında hayretler içinde kalmıştı.

"Evet."

“Daha önce hiç fil gördün mü?”

Whit başım hayır dercesine salladı.

Ayağa kalktıktan sonra şapkası ve bastonunu Catherine’e uzattı. “Mahzuru var mı?”

Catherine onları aldı. Claybourne ilgisini tekrar Whit’e verdi. “Öyleyse gel bakalım, küçük lord.” Whit’i kaldırıp omzuna oturttu ve bir kez daha sevinçle çığlık atan çocuğun lolipopu Claybourne’un gür ve kıvrımlı saçlarının arasında kayboldu.

Winnie ile Frannie onlara katıldıktan sonra hepsi Claybourne’un öncülüğünde yürümeye başladılar. Nereye gittiklerini biliyor gibiydi, bilmiyorsa bile Whit’i oyalıyordu, bu sayede Catherine serginin keyfini daha iyi çıkarabiliyordu.

Daha doğrusu eğer dikkati Claybourne’a odaklanmış olmasa bunu yapabilirdi.

Onu ilk defa gece olmadığı bir anda gördüğünü fark etti. Cam tavandan ve pencerelerden girip onu aydınlatan ışıktaki şeytanilikten daha uzak görünüyordu. Uzun boylu olduğunu biliyordu ama şimdi nedense daha uzun görünüyordu. Yapılı olduğunu biliyordu ama şimdi daha yapılı görünüyordu. Özgüvenle yürüyor, Whit’e bir şeyler gösteriyordu.

Daha önce onu çocuklarla hayal edemezdi, şimdiyse onu çocuklar olmadan düşünemiyordu. Winnie’ye karşı çok efendi, Whit’e karşı ise bütünüyle cana yakındı. Catherine’e bozuk para hilesi bildiğinden bahsetmişti ama Catherine kafasında hiç böyle bir şey canlandırmamıştı. Kulağın arkasından bozukluk çıkarmak; bunu babası bile yapabiliyordu. Ama Claybourne’un yaptıkları için çok becerikli eller lazımdı.

Bu becerikli ellerin bir kadının elbisesindeki düğmelere veya korsesindeki bağcıklara başka ne harika şeyler yapabileceğini

düşünmemeye çalıştı. Bu uygunsuz düşüncelerle yüzünü ateş bastığını hissetti.

Claybourne'u gün ışığında görmek kelimenin tam anlamıyla ona başka bir ışıktaki bakmasını sağlamıştı fakat bunun kalbine pek iyi gelmediğinden korkuyordu çünkü kendini sahip olamayacağı bir şeyi arzularken bulmuştu.

Büyük Sergi büyüleyiciydi ama dev Koh-i-Nur elmasına hayranlıkla bakan Catherine ile Frannie'nin yanında sönük kalırdı. Elmas kilitli bir kafesin içindeydi ve aşağıdan havagazı ışığıyla aydınlatılıyordu. Elmas kadar etrafının çevriliş şekli de Luke'un ilgisini çekmişti. Yine de dikkatini uzun süre üstünde tutamamıştı.

Omzundaki çocuğu yere bıraktığı anda başı ağrımaya başlamıştı. İlk sancı peluş fil sergisinde girmişti. Çocuk heyecanla bir yukarı bir aşağı zıplayıp Luke'un kafasına vurduğu için olabilirdi.

Ama ağrıya karşı koyuyordu çünkü Catherine ile Frannie'yi birlikte izleyebildiği bu anlardan vazgeçemezdi. Konuşup gülüşüyorlardı. Frannie ile evlendiklerinde ikisi arkadaş olur, birlikte geziye çıkarlar mı diye merak etti.

Üç kadın arasında ilginç bir zıtlık bulmuştu. Avendale Düşesi sanki her an üzerine saldırılmasını bekler gibi çevresine bakınıp duruyordu. Luke kalabalıktan rahatsız olmuş olabileceğini düşündü ama davranışları daha çok yapmaması gereken bir şey yapan ve yakalanmaktan korkan birininkine benziyordu. Catherine izlenmekte olduğundan habersiz gibiydi. Luke, Frannie'yle birlikte gelene kadar Jim oradaydı. Sonra Catherine'i kimin takip ettiğini belirleme işini ikisi devralmışlardı. Adamın giriş ücretini karşılayamamış olması da mümkündü. Frannie gözlem yapıyor, bakışları etrafta dolaşiyor, insanları ölçüp kolay bir hedef arıyordu. Bunu kullanacağından değildi. Yaşlı bey onları sokaktan yanına aldıktan sonra

dolandırıcılık yapmayı bırakmışlardı. Ama çocuklukta edinilen alışkanlıkları kırmak zordu.

Dikkati sürekli Catherine'e ve hoş gülümsemesine kayıyordu. Muhtemelen onunla asla bunun gibi bir gün daha geçirmeyecekti. İlişkileri bir kez daha gölgelerle sınırlanacaktı.

Kendisi ve Frannie gölgelere aitken Catherine ışıktaydı yürüyordu.

On Beşinci Bölüm

Luke çalışma odasında oturmuş, ağzında hâlâ viskinin acı tadıyla önünde duran davetiyeye gözlerini dikmişti.

Büyük Sergi'den bu yana bir hafta geçmişti ve Catherine bu süre boyunca onla arasına mesafe koymuş gibiydi. Artık arabada nadiren konuşuyorlardı. Buluşmalarına yansıyan bir aksilik ya da düşmanlık yoktu ama Luke ilişkilerinde bir gerginlik seziyordu. Bunun Crystal Palace'taki geziden çok kütüphanedeki öpüşmeden kaynaklandığını tahmin ediyordu. Crystal Palace'tayken, muhtemelen kalabalığın içinde gölgelerden uzakta kendini güvende hissettiği için gayet keyifliydi.

Luke bu akşam ders olmadığını biliyordu. Onun soylu hayatının inceliklerini öğrenmek zorunda olmadığı bir gece fırsatı Frannie'yi çok rahatlatmıştı. Şimdiye kadar karısı olma düşüncesine biraz daha alışmış olması gerekmez miydi? Luke hep onunla, bu evde, gününün küçük ve sıradan ayrıntılarını paylaştığı bir hayat hayal etmişti. Gözünde çocuklarını canlandırmıştı. En sonunda mutlu olduğunu canlandırmıştı.

Yalnız olmaktan, bir kumar masasının etrafında arkadaşlarıyla kapıştığı anlardan, arkadaşlarının da kendi dünyasında ondan daha rahat olmadıklarını bilmekten bıkmıştı.

Hiçbiri akşam yemekleri, balolar ve gündüz ziyaretleri konusunda Catherine gibi rahat değildi. Onun gibi serinkanlı bir özgüven taşıyorlardı. Her konuda ona meydan okumuyorlardı. Asillik kürsüsüne çıktığı andan itibaren onu kendilerine eşit görmeyi bırakmışlardı. Her biri onun çevresindeyken üstü kapalı bir sıkıntı sergiliyordu.

Jack ona sürekli meşru vâris olmadığını hatırlatıyordu.

Jim saat kaç olursa olsun Luke'un ricalarını yerine getiriyor, hayatını onu memnun edecek şekilde yaşamasını beklemeye hakkı varmış gibi davranıyordu.

Bill her aradığında geliyor, işini görüp gidiyordu. Bir yudum viski için kalmıyor, bir hayat ve ölüm tedarikçisi olarak mutlaka taşıdığı yükleri asla paylaşmıyordu.

Ve Frannie, paylaşacakları yakınlıktan değil de karşılaşacakları günlük zorluklardan, katılmak zorunda kalacakları lanet olası balolardan dolayı karısı olmaktan ölesiye korkuyordu.

Catherine'in davetiyesi orada durmuş Luke'la dalga geçiyor, hayatıyla dalga geçiyor, yüzünü göstermesi için ona meydan okuyordu...

Lanet kadın!

Kadehini biraz viskiyle doldurdu, dudaklarına götürdü, cesaretin tatlı kokusunu içine çekti...ve kadehi yavaşça geri koydu. Davetiyeyi eline alıp parmaklarını harflerin üzerinde gezdirdi. Bunu yazarken canı yanmış mıydı? Orada olmasını bu kadar çok mu istiyordu?

Kâğıt oynadıkları geceyi düşündü.

Şu çok açık ki Lordum, ne düşündüğümü bilmiyorsunuz.

Fakat bu şık davetiyeye adını yazdığı sırada ne düşündüğünü biliyordu: Gitmeyeceğini düşünüyordu.

Belki de blöfünü görmeliydi.

Belki de bu gece, kütüphanesini ziyaret ettiği o gece yarısı için onu pişman ederdi.

Catherine, Claybourne'un gelmeyeceğini biliyordu, yine de saat gece yarısına yaklaşırken düş kırıklığına uğramış hissediyordu. Bu baloya katılıp ev sahibinden nasıl nefret ettiğini saklamak korkunç derecede zordu. Avendale çok sevimli görünüyordu. İçindeki canavarı kimse göremezdi.

Winnie bile hiçbir şeyi belli etmiyor, başını dik tutup dünyada her şey yolundaymış gibi yapıyordu. Catherine bazen Avendale'e sinirlendiği kadar Winnie'ye de sinirleniyordu.

Ama gülümseyip kahkaha atarak onla dans eden tüm beyefendilerle flört ediyor, vals yapmayı arzuladığı kişi olmadıklarını hiçbirine belli etmiyordu. Bir kerecik olsun ayakları dans pistinde hafif hafif gezinirken Claybourne'un kollarıyla çevrenip onun gözüne bakmak istiyordu. Bir kerecik ona Frannie'ye baktığı gibi bakmasını diliyordu. Frannie'ye yağdırdığı derin sevgi, her kadının hayatında en azından bir kere deneyimlemesi gereken bir şeydi.

Pek çok yanlış olan bir düzenbaz olabilirdi ama bu gece konduğu beyefendilerin çoğundan çok daha cömert bir kalbi vardı.

Dans programına baktı. Bir sonraki üç dans dolu değildi. Rahatlamıştı çünkü keyif alıyor gibi yapmaktan yorulmuştu. Winnie için, Avendale gecede bir kusur bulur diye fazlasıyla endişeliydi ama her şey harika bir şekilde ilerliyor gibiydi. Eli bile daha iyiydi. Babasının doktoru dikişleri almıştı. Kalan iz çok da çirkin değildi. Toplum içinde hep eldiven giydiğinden çok az insan görecekti.

Ama balo sahipliğine biraz ara verebilirdi. Terasa açılan kapılara doğru ilerlerken Winnie onu durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Biraz hava almaya. Katılmak ister misin?"

"Hayır, sanmıyorum. Avendale'in övgülerinin tadını çıkarıyorum. Bu gecenin gidişatından son derece memnun."

"Sevindim."

"Ona çoğunun senin elinden çıktığını söylemeliyim."

"Hayır, yapma. Planlamaya sen yardım ettin. Bırak hepsini senin yaptığını düşünsün." *Eğer bu sayede daha katlanılabilir biri olacaksa*, diye içinden ekledi. Arkadaşının elini sıktı. "Git keyfine bak. Birazdan dönerim."

Terasa çıktı. Bahçedeki fenerler sayesinde farklı yollarda gezinen birkaç çift görebiliyordu. Daha önce hiçbir beyefendi onu bahçede tura çıkarmamıştı. Bunun çok da doğru olmadığını fark etti. Anlaşma yaptıkları gece Claybourne bahçede onunla yürümüştü.

Terasın ışık almayan diğer tarafına doğru yürüdü. Yalnız kalmak istiyordu ve...

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Claybourne'un sesini duyduğunda kalbi neredeyse duracaktı. Arkasını döndüğünde gölgelerin arasında zalimce pusu kurmuş bekliyordu.

Catherine, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Davetliyim."

"Hayır, evet, yani davetiye aldığını biliyorum ama geleceğini belirtmemiştin."

"Tek dans etmek istediğim sen iken niye o zahmete girecektim? Eninde sonunda dışarı çıkacağını tahmin ettim, bu yüzden bekliyordum."

Ve Luke dışarı çıkacağından neredeyse ümidini kesmişti. Bir pencereden gizlice bakıyor, onu izliyordu. Bu gece çok güzeldi, elbisesi göğüslerinin zarif kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Müzik

gecenin içine karışıyordu ve o hayatında ilk kez bir kadınla dans etmeyi *istiyordu*.

Catherine'in onu izlediğinin, incelediğinin farkındaydı. Baloya katılma niyetiyle giyinmişti ama oraya vardığında hoşlanmadığı kişilerin arasına girmek için sıkıntı çekmek anlamsız gelmişti. Gerçekte tek istediği Catherine'le bir kez dans etmektir. Ve şimdi bunu yapabiliyordu.

"Bir dikizci gibi," köşeden dikkatlice baktı, "gölgelerin arasında bekleyip pencerelerden mi bakıyordun?"

"O kadar da kötü değil. Yalnızca senin ortaya çıkmanı bekliyordum ve sabrımın ödülünü aldım." Elini tutup onu kendine çekti. "Benimle dans et."

"Tanrım, sen bir korkaksın."

Ona tokat atsa daha iyiydi. Elini bıraktı. "Saçmalama."

"Ön kapıdan gir. Benimle dans pistinde dans et. Bu baloya bir beyefendi gibi katıl."

"Kahrolası bir baloya beyefendi gibi katıldım," diye tısladı. "Hakkımda ne düşündüklerini biliyorum. Herkesin nasıl gözünü kaçırdığımı gördüm... senin dışında. Ruhlarını çalıp ve çocuklarını kaçıracığımı sanıyorlar."

"Çünkü seni tanımıyorlar. Onlara seni tanıma şansı vermedin. Öyle ki tek bildikleri batakhane paralarını aldığın. Elbette dedikodular söylentiler ve tedirginlikle çevrilisin. Geçmişin bunu garantiliyor. Korktuğun sürece, kaçıp saklandığın sürece..."

"Ben korkak değilim," diyerek dişlerini sıktı.

Catherine çenesini kaldırdı. "Öyleyse ispatla. Yoksa önce yanında Frannie'ye mi ihtiyacın var? Beklediğin bu mu? Gölgelerin arasından çıkacak gücü bulmak için seninle olacak kadar güçlü bir eş mi istiyorsun? Sence bu işi kolaylaştıracak mı? Güvenli olduğundan kendin emin olmadan onu sahiden kurtlar sofrasına mı sokacaksın?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, ne yapıp ne yapmayacağımı bilmiyorsun."

Onu rahatlatmak ve destek olmak için elini, muhtemelen hayatını kurtarmış olan elini, eline doladı. Bu onun için neredeyse bir yıkımdı. Ona acımasını istemiyordu, onun anlayışını istemiyordu. Artık niye orada olduğunu bile bilmiyordu.

Catherine sessizce, "Viski içmek gibi," dedi. "İlk yudum acıdır, ikincisi o kadar değildir. Ve sonunda tadını almaya başlarsın."

"Sen kendi evinin mahremiyetinde viski içebilirsin. Seninle bu bahçenin mahremiyetinde dans etmeme izin ver."

Müzik sustuğu sırada Catherine onu bir saniyeliğine inceledi, ve sonra nihayet yeni bir ezgi bahçeye yayıldı.

"Pekâlâ. Madem sen öyle istiyorsun," dedi yumuşakça.

Ve Claybourne, kolay yolu seçtiği için duyduğu düş kırıklığını onun gözlerinde görüp sesinde duyabiliyordu.

"Kendimi göstersem bile seninle dans edemezdim."

"Nedenmiş o?"

"İtibarın mahvolurdu."

"Belki başlarda öyle olurdu ama seni daha iyi tanıdıklarında herhalde öngörülü biri olarak bana oldukça hayretle yaklaşırlardı."

"Onları kazanacağıma dair ölçüsüz bir güvenin var."

"Evet var." Eldivenli eliyle onun yanağına dokundu. "Beni kazandın."

Bir kalp çarpışı boyunca onun gözlerine baktı, sonra çok fazla şeyi açık etmiş gibi gözünü kaçırdı.

"Lanet kadın," diye hırıldadı.

Sonra ayağının üstünde dönüp uzun adımlarla uzaklaştı. Ona meydan okumaya nasıl cüret ederdi? Ne cüretle...

Ne cüretle onu daha iyi bir adam olmadığına pişman ederdi?

Balo salonuna girdiğinde Catherine fazla üstüne gidip onu kaçırdığını fark etti.

Bahçedeki dans teklifini sevinçle, istekle kabul etmeliydi ama sanki utanılacak bir ilişkileri varmış gibi Claybourne'u içeren her şeyin gölgelerin arasında yapılmasından bıkmıştı. Crystal Palace'taki görüşmelerinde bile hile eksik olmamıştı. Birbirlerini uzaktan tanıyorlarmış gibi yapmışlardı.

Daha da kötüsü, onu hâlâ katılmaya niyeti olmayan programlara davet ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Şu anda bile ortaya çıkmayacağını bildiği halde hâlâ içten içe...

"Claybourne Kontu, Lucian Langdon!"

Anons salonda cenaze çanı gibi yankılandı. Catherine hızla atan kalbiyle başını merdivenlere çevirdi.

Ve işte orada, duruşuna kazınmış bir meydan okumayla, inanılmaz gururlu bir şekilde duruyordu.

Winnie aniden Catherine'in yanında belirip kolunu kaparak, "Ah, yüce Tanrım, burada ne işi var?" diye sordu. "Ona davetiye göndermemiştim."

"Ben gönderdim."

"Ne? Niye? Ne düşünüyordun?"

"İlgimi çektiğini."

Artık numaradan başka bir şey olmadığını bildiği kibirli bir havayla merdivenlerden inerken Catherine onu izledi. Gençliğinde insanları aldatmayı, kandırmayı öğrenmişti ama bunu sadece istediklerini elde etmekte kullanmıyordu. Bunu incelikle dikilmiş bir pelerin gibi kendi üstüne sarıyor, benliğinin özünü bu şekilde koruyordu.

Buraya bir korkak olmadığını ona kanıtlamak için gelmişti.

Tıpkı onu ilk kez gördüğü gecedeği gibi, yüzü okunamaz bir maske gibiydi. O geceki gibi yine etrafta sinsice dolaşıyordu. Orada olma hakkını reddetmeleri için herkese meydan okuyordu

ve Catherine artık olduğu yerden böylesine şüphe duyduğu için başkalarına bu şekilde meydan okuduğunu biliyordu.

Aralarındaki yerini onların kabullenmelerini istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu çünkü kendisi kabullenemiyordu.

Onu seyrettiği sırada tüm anlaşmazlıklara rağmen bir şekilde bu adama derin bir sevgi beslediğini şaşkınlıkla fark etti. İncinmesini istemiyordu. Ruhunun tutunduğu o son kırıntısını kaybetmesini istemiyordu.

Catherine, "Onu ben davet ettiğime göre ben karşılarım," dedi ve Winnie'nin karşı çıkmasına fırsat vermeden yeni misafirlerine doğru yürümeye başladı.

Anonsla birlikte müzik de durmuştu ve hâlâ yeniden başlamamıştı. Claybourne odanın içinde ilerlerken insanlar aralarındaki bir cüzzamlıymış gibi geri adım atıyorlardı. Claybourne bu tepkileri, indirilen bakışları, korkuyu ve dehşeti fark ediyor olmalıydı. Yine de geri adım atmıyordu. Kendisini çevreleyen insanlardan çok daha fazla saygı hak eden bir kontun zarafetiyle ilerliyordu.

Catherine yeterince yaklaştığında durdu. Onu bu kadar iyi tanıyor olmasa, bu anın ona neye mal olduğunu fark etmeyebilirdi. Neredeyse tüm onuruna. Boyun eğecek bir adam değildi ama Catherine için yaptığı neredeyse buydu.

Catherine reverans yaptı. "Sevgili Lord Claybourne, bu gece bize katılabilmenize çok sevindik."

Hafifçe eğildi. "Leydi Catherine, davet edilmek benim için bir onur."

"Şu an itibarıyla dans programım boş ama bir hanımın bir beyefendiye teklifte bulunması geleneklerimize uygun değil."

"Korkak biri reddedilme korkusundan teklifte bulunmayabilir."

"Oysa siz bir korkak değilsiniz lordum."

Yutkunurken gırtlığının hareket ettiğini gördü. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Benim için bir zevktir efendim."

Catherine elini ona uzattı ve tuttuğu sırada orkestraya işaret verdi. Bir vals in ilk tınıları salona yayılmaya başladı.

Claybourne, "Dilerim tek dans eden biz olmayız," diye mırıldandı.

"Umurumda bile değil. Umursadığım tek şey seninle dans etmek."

O zaman Claybourne onu kollarına aldı, Catherine'in hep hayal ettiği gibiydi. Onu tutarken gücünü, ona bakarken gözlerindeki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Yavaş yavaş ve ihtiyatla diğerleri dans pistinde onlara katılmaya başladı. Catherine, skandal kaynağı Şeytan Kont'la ne konuştuklarını duyabilme umuduyla onlara yaklaşmak için rekabet ettiklerinden şüpheleniyordu.

Claybourne kısık bir sesle, "Yarın hakkımızdaki dedikodular alıp yürüyecek."

"Bence bu gece."

"Ve umurunda değil."

"Azıcık bile. Katıldığın ilk baloya seni gördüğümünden beri seninle dans etmek istiyordum."

"O gece beyaz elbisenle çok genç ve masum görünüyordun. Böyle haylaz olduğunu kim tahmin ederdi?"

İltifat etmeye mi çalışıyordu hakaret mi, emin olamadı ama bir önemi yoktu. Önemli olan, görünüşe göre o gece hakkında kendisi kadar fazla ayrıntı hatırlamasıydı. "Ne giydiğimi hatırlıyor musun?"

"O gecedен seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Saçında pembe kurdelalar, boynunda inciler vardı."

"İnciler annemindi."

"Bir sürü kızın arasında duruyordun ve hepsinden çok daha güzel olsan da, güzelliğinle değil sinmeyi reddetmenle aralarından sıyrılıyordun. Kimse bana senin gibi meydan okumadı Catherine."

“Kimse beni sizin gibi cezbetmedi, Lordum.”

Flört etmenin sınırlarından fazla ileri gittiklerinden endişeleniyordu.

Müziğin son tınıları sessizliğe karıştı. Catherine derin bir nefes aldı. “Sıcaktan biraz bunaldım. Havanın daha serin olduğu terasa kadar bana eşlik etme inceliğini gösterir misiniz?”

“Nasıl isterseniz.”

Catherine kolunu onun koluna doladı ve başını dik tutarak salonda ilerlerken göz göze geldiği kafaların hemen başka yöne dönüşünü ve itibarının geri dönülmez şekilde mahvoluşunu izledi. Babası asla öğrenmeyecekti ama ağabeyi gelirse, daha doğrusu geldiğinde, sinirden deliye dönecekti. Sonuçlarla zamanı geldiğinde baş edecekti.

Dışarı çıktıklarında Clayborne’u terasın hâlâ görülebilseler de bir parça mahremiyet bulabilecekleri köşesine doğru götürdü. İtibarı paramparça olmuştu ama hâlâ elinden geldiğinde tırtık parçalara tuturmaya çalışıyordu.

“Seçtiğim kişinin işini görmemene karar verdim. Ama Frannie’yi senin yanına ait olduğuna ve seninle rahat edeceğine ikna etme konusunda uğraşlarımı ikiye katlamaya kararlıyım. Bir şeyler öğrenmekten çok kabul görmeye ihtiyacı olduğuna ikna oldum, bu yüzden stratejiyi değiştirip yavaşça ama daha başarılı bir şekilde onu bu dünyaya sokmaya niyetliyim.”

“Ben anlaşmada üstüme düşeni yapmazken sen kendi üstüne düşeni mi yapacaksın?”

“Tuhaf görünse de, son haftalarda... bir tür arkadaşlık kurduğumuzu hissediyorum ve dostluğumuz sebebiyle bir eşe sahip olma görevinizde size yardım etmek isterim.” Kendine pahalıya patlayacak olsa da. Başka bir erkeği asla Claybourne’u sevdiği gibi sevmeyeceğini, başkasına ona duyduğu gibi saygı duymayacağını,

hayran kaldığı gibi hayran kalmayacağını ve kimseden ondan etkilendiği gibi etkilenmeyeceğini düşünüyordu.

Ama o kalbini bir başkasına vermişti, diğer yandan Catherine kendi kalbini ona verdiği için korkuyordu.

“Bu fazlasıyla cömertçe. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“O kadar da büyük bir şey değil. Anlaşmayı yaptığımız gece senin de isabetli bir şekilde belirttiğin gibi ona düzgün bir akşamüstü çayı vermeyi öğretmekten fazlasını yapmıyorum.”

“Aksine, senin eğitimin sayesinde daha önce sahip olmadığı bir özgüven kazanıyor. Neredeyse senin kadar dik başlı olmasından korkuyorum.”

“Sahiden hafife alabileceğin bir eş mi istiyorsun? Çok geçmeden sıkılırdın.”

“Bir kadında ne arzuladığımı bildiğini mi düşünüyorsun?”

“Nasıl bir kadını hak ettiğini bildiğimi düşünüyorum. Bu gecenin gösterdiği üzere aşılacak engeller var ama senin onları aşacağından şüphem yok.”

“Bana yaşlı beyi hatırlatıyorsun. Hiç şüphe duymazdı. Bende ne gördüğünü asla tam olarak anlamadım.”

“Torununu gördü.”

On Altıncı Bölüm

*T*orununu gördü.

At arabası sokağın arnavutkaldırımı taşlarında sallanırken Luke bu sözleri düşündü. İki saatten uzun süredir düşüncelerini toparlamak için Londra sokaklarında amaçsızca dolaşıyordu.

Catherine'le balo salonuna döndükten kısa süre sonra mekândan ayrılmıştı. Kalmak için bir neden görmemişti. Başka hiçbir hanımın onunla dans edeceğini sanmıyordu ama daha önemlisi, o Catherine'den başka kimseyle dans etmeyi arzulamıyordu. Ve ikinci bir valsle onun itibarını daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu. Bir dans ve bir bahçe turuyla zaten itibarını yeterince tehlikeye atmıştı. Onun kabul gördüğünü görmek için bu kadar riske girmeye neden hevesliydi?

Dostluktan mı? Arkadaşları için hayatı da dahil her şeyi tehlikeye atacağını Tanrı biliyordu. Onlar da kendisi için daha azını tehlikeye atmamıştı. Ama Catherine'in kazancı neydi? Catherine onunla birlikte biraz daha zaman geçirirse hiçbir düzgün erkek onu karısı olarak kabul etmeyecekti.

Bu gece ilişkilerindeki amacı feshetmişti. Bir nedenden dolayı herifin öldürülmeye değmeyeceğine karar vermişti. Luke ilk gece sözüne güvenip adamın işini halletmediği için memnun olmalıydı.

Yine de bu karar değişiklikten rahatsız olmuştu. Akılsız bir kız değildi ve kesinlike kolay kandırılacak biri de değildi. Birinin öldürülmesi gerektiğini düşünüyorsa büyük ihtimalle haklıydı. Bir de hâlâ onu takip eden adam meselesi vardı. Jim'le konuşması lazımdı ama önce Frannie'yi görmek istiyordu.

Dodger'ın Yeri'nin önünde araba durdu ve Luke aşağı indi. Ön kapıdan içeri girdi. Avendale evindeki gerilim burada yoktu. Ama tabii burası yuvasıydı, ait olduğu yerdı.

Jack yanına yaklaştı. "Luke..."

Luke elini kaldırdı. "Şimdi olmaz."

Amacı olan bir adamdı. Arka odalara giden kapıyı açtı ve koridoru izleyip Frannie'yi bulacağını bildiği odaya yürüdü. Defterlere gömülmüş çalışıyordu. Luke kapının kirişine vurdu. Frannie başını kaldırıp ona gülümsedi. Her zamanki gibi gülümsemesi benzersiz bir şekilde içini ısıttı.

"Fazla sık değil misin?"

"Avendale Düşesi'nin düzenlediği bir baloya katıldım," dedi.

"Soyluların düzenledikleri programlara katılan biri olduğunu bilmiyordum."

"İkimiz için yol açmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Başını eğip büyük defterlere baktı. "Balolara mı katılacağız?"

"Bence hoşuna gidecek. Eğlence ve güzel giysiler var. Yiyecek, içecek ve insanlar. "

"Evet, tanımadığım bir sürü insan."

"Tanışacaksın. En güzeli de dans edeceğiz." Odanın ortasına yürüyüp elini uzattı. "Benimle dans et."

Başını hızla yukarı kaldırdı. "Sen deli misin?"

"Muhtemelen. Ama seninle deli gibi dans etmek istiyorum."

“Ama müzik yok...”

“Ben mırıldanırım.”

Nesi vardı? Onunla dans etmek için duyduğu bu güçlü ge-
reksinin sebebi neydi?

Tatlılıkla gülerek ayağa kalktı. “Pekâlâ.”

Masanın etrafından dolandı. “Hatırladığım kadarıyla ayak
parmaklarının üzerine çıkmam lazım.”

Luke güldü. Yaşı bey Frannie’yle böyle dans ederdi. Onlara
birçok ders aldırmiştı. Frannie neden Şimdi yeni derslere ihtiyaç
duyuyordu? Öğretilen her Şeyi unutmuő olamazdı.

“Hareketler aynı ama ayakların yerde kalacak.” Frannie’nin
ellerinden birini kendi omzuna koydu, diğerini eline aldı, boőta
kalan elini onun beline yerleştirdi.

Catherine’le dans ederken alan melodiyi mırıldanmaya
başladı. Ve Frannie’yi korkunç mırılıtsının ritmiyle oynatmaya
başladı. Mekân dardı. Alanın karşısına doğru salınamıyorlardı
ama yine de yeterliydi.

Kollarında Frannie varken vücudu gerilmedi, zihninde Şehvetli
görüntüler belirmedi. Bunun sebebinin başını eğip ona baktığında
bir tek kumaş ve düğmeler görmesi olduğunu düşündü. Catherine’e
baktığında tamamen farklı bir görüntüyle karőılaőıyordu. Göğüsleri-
nin kabartısını, boğazının zarif eğimini görüyordu. Glmsemesini
görüyordu. Mavi gözlerine yansıyan neőeyi görüyordu.

Vals yapmayı bıraktı ve çok hafifçe Frannie’yi bir parça daha
kendine doğru çekti. Kolaya kırılabilecek çok ince bir porseleni
tutar gibi çenesini kavradı. Gözlerinin hafifçe büyümesini ve diliyle
altdudağını nemlendirmesini izledi. Karnının derinlerinde hoş bir
kıpırtı hissetti.

Başını eğdi, Frannie’nin gözleri kapandı ve Luke nazikçe
dudaklarını dudaklarına sürüp geri çekildi.

“O kadar da kötü değildi, öyle değil mi?” diye sordu.

Çok tatmin edici de değildi ama erkeklerin fiziksel doğasını zamanla daha yakından tanıdıkça daha iyi olacaktı.

Frannie başını salladı. "Hayır, hiç de kötü değildi."

"Sana bayılıyorum."

"Biliyorum."

Başparmağıyla altdudağını okşadı. Eğilip tekrar öpüşmeyi istemeliydi. Catherine'in tadına asla doyamadığını Tanrı biliyordu.

Frannie ile paylaştığı şey ise oldukça...yeterliydi.

Yeterliydi. Tutkulu, ateşli, tüketici değil.

Uygarcaydı. Barbarca, hayvansı, yabani değil.

Uygundu. Skandal yaratan, söylenti çıkaran, yüz kızartıcı değil.

Frannie, "Sorun nedir?" diye sordu.

Luke yüzünü astığını fark etti, kaşlarını öyle bir çatmıştı ki kör edici baş ağrılarından birine tutulmak üzereydi.

Başını sallayıp onu bıraktı ve geriye adım attı. "Hiç. Hiçbir şey."

Fakat büyük bir sorun vardı çünkü Frannie'ye olan sevgisini sorguluyordu ve bu daha önce başına hiç gelmemişti.

Frannie, "Catherine de baloda mıydı?" diye sordu.

"Oradaydı."

"Onunla dans ettin mi?"

Hafif yanına doğru döndü. "Ettim."

Neden suçluluk hissediyordu? Onunla yatmış filan değildi. Yalnızca masum bir danstı. Ama masum gibi gelmiyordu.

"Ne giymişti?"

"Tüm hanımlar ne giyiyorsa onu. Bir balo elbisesi."

"Senden korkunç bir sosyete yazarı olurdu." Frannie masasının arkasındaki koltuğuna döndü. "Bahse girerim güzel görünüyordur."

"Bu bahse girmeyeceğim çünkü her zaman güzel görünüyor."

"Sence neden evlenmemiş?"

"Çünkü fazla dik kafalı, inatçı ve tartışmayı seviyor. Bir erkek evinde huzur ister ve onunla hiçbir erkek huzur bulamaz."

"Yani benimle evlenmenin huzur verici olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"İstediğin bu mu? Huzur mu?"

"Gönül rahatlığı istiyorum."

"Beni sıkıcı mı buluyorsun?"

"Elbette hayır."

"Bazen aklıma takılıyor, bazen öyle olduğumdan endişeleniyorum. Burada, tüm bu sayılarla oturuyorum ve çok sıkıcı görünüyorlar."

"Senin hiçbir şeyin sıkıcı değil. Birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyorum." Onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Ama son zamanlarda çok az zaman geçiriyoruz gibi geliyor."

Kelimelerine vurgu yapar gibi kapağı vuruldu. Luke omzunun üstünden bakıp koridorda kararsızca duran Jim'i gördü. "Bölmek istemezdim ama Jack biraz önce onu dinlemediğini söyledi ve ilgini çekeceğini düşündüğüm bir şeyim var."

"Nedir?" diye sordu.

"Leydi Catherine'i takip eden adam."

Luke'un kalbi kaburgalarına değdi ve diğer her şey bir anda önemini yitirdi. "Nerede?"

Jim başıyla yan tarafı işaret etti. "Jack'in ofisinde."

Luke aceleyle odadan çıktı. "Onu nasıl buldun?"

"Leydi Catherine bu sabah deli bir kadın gibi koşturuyor, gece düzenlediği baloyla ilgili işlerini hallediyordu." Jim odaya girip bir sandalyede oturmuş şapkasının siperini inceleyen koyu renk saçlı, hırpalanmış bir adamı işaret etti. "Bay Evans'ımız ona zar zor yetişiyordu."

Jack'in iri yarı uşağı belli ki nöbet tutuyordu. Bir kez başını sallayıp dikkat çekmeden odadan çıktı ve ardından kapıyı kapadı.

Jim, "Delikte birkaç saat geçirdiğinden beri işbirliği yapmaya oldukça gayretli," diye açıkladı.

"Buna gücü kötüye kullanmak denir. Yanlış bir şey yapmadığım halde beni hapsedtiniz."

Luke adamı inceleyerek Jack'in masasının kenarına oturdu. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Adam adeta haykırarak, "Claybourne," dedi.

"Benim bir adamı öldürdüğümü biliyor musun?"

"Ben de öldürdüm. Çok zor bir şey değil."

"Demek istediğim, sevgili dostum, Leydi Catherine'i severim ve senin gibi alçakların onu takip etmesinden hoşlanmıyorum."

"Ona hiç zarar vermedim."

"Hâlâ nefes almanın tek sebebi bu. Bazı cevaplar istiyorum ve eğer alamazsam Scotland Yard kadar nazik olmayacağım. Anlatabildim mi?"

Evans yutkundu ve başıyla onayladı. Bir zorbaydı ve zorbalara yerlerini bildirmek kolaydı.

Luke, "Onu niye takip ediyordun?" diye sordu.

"Bunun için para almıştım."

"Kimden?"

"Şık bir beyefendiden."

"Kim?"

"Adını bilmiyorum. Birkaçımızı tuttu."

"Ne yapmanız için tuttu?"

Bir darbeden kaçınmak ister gibi omzularını kaldırdı. "İnsanları takip etmemiz için."

Jim otoriter bir sesle, "Haydi ahbap," dedi. "Sormasına gerek kalmadan lord ekselanslarına her şeyi anlat."

Luke, "Tam olarak hangi kişileri takip ediyordunuz?" diye sordu.

Jim'i işaret ederek, "Onun söylediği gibi Leydi Catherine'i," dedi, "bir düşesi ve seni."

"Hangi düşesi takip ediyordun?"

"Bilmiyorum. Ben takip etmedim. Onu arkadaşım takip etti. Beyefendinin karısı olduğunu biliyor; kötü şeyler peşinde olduğunu düşünüyordu."

"Niye sana Leydi Catherine'i takip ettiriyordu?"

"Bilmiyorum. Nereye gittiğini, kimle buluştuğunu, ne yaptığını bilmek istiyordu. Ben de ona söylüyordum. Genelde sıkıcı şeylerdi, alışveriş filan."

Jim, "İşte, gördün mü?" diye sordu. "Onun sıkıcı olduğunu düşünen bir tek ben değilim."

Luke başını hızla çevirip Jim'e dik dik baktı.

Jim teslim olur gibi iki elini kaldırdı. "Üzgünüm. Ama belirtme ihtiyacı duydum."

Luke dikkatini tekrar Evans'a çevirdi. "Bir gece bana saldıran beylerden biri misin?"

Adam şapkasını geniş elleriyle öyle bir sıkı ki neredeyse kaybolacaktı. Luke için bu yeterli bir cevaptı.

"Beni öldürecek miydin?"

Evans haşince başıyla onayladı.

"Peki ya Leydi Catherine'i?"

Evans'ın başını kaldırdı, gözleri yusuvarlaklı. "Hayır, yemin ederim. Arabadan fırlayana kadar orada olduğunu bile bilmiyordum. Hanım diye geceleri onu takip etmiyordum. Yatmış olacağını düşünüyordum."

"İşverenine söyledin mi?"

Evans hızlıca başını salladı. "İşi düzgünce halledemediğimiz için zaten yeterince kızgındı. Daha fazla bela almak istemedim."

"Onunla nerede buluştun?"

"Belirli bir yerde değil. Bizi hep o buluyordu."

"Ve kim olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?"

"Üzgünüm dostum."

“Evet, eminim öylesindir.” Luke bildiklerini düşündü. Hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Bir şey eksikti. Niye bir düşesi takip ediyordu ki? Ve hangi düşesi? “Takip ettiğin düşesi hiç Leydi Catherine’le birlikte gördün mü?”

“Hemen her gün. Ayrılmaz bir ikililerdi.”

“Bunu belirtme gereği duymadın mı?”

Adam omuz silkti.

Jim, “Beraber olduklarına göre yalnızca birinizin takip etmesi yeterdi ama ikinize de para ödeniyordu, öyle mi?” diye sordu.

Evans içini çekip kurabiye aşırırken yakalanmış bir çocuk gibi başıyla onayladı. Ama Luke’un aklında daha büyük endişeler vardı. Masadan doğruldu, Jim’in yanına gitti ve kısık bir sesle, “Catherine Avendale Düşesi’yle oldukça fazla zaman geçiriyor. Onu başka bir düşesle beraber gördün mü?” dedi.

Jim başını salladı. “Görseydim sana daha önce söylerdim.”

“Hiç mantıklı değil. Avendale neden?..”

Kapı açıldı ve Jack içeri girip bir kâğıt parçası uzattı. “Bu şimdi sana geldi.”

Luke kâğıdı aldı. Mühür kırılmıştı. “İçine bakmışsın.”

“Getiren adamın iddia ettiği kadar acil mi, öğrenmem lazımdı.”

Luke ona bakarak kaşlarını çatı ve sonra notu açtı. Midesi yerinden fırlayacaktı.

Avendale Malikânesi’nde sana ihtiyacım var.

Dr. Graves’i de getir.

Hemen.

—C

Evans’la ilgilenmesi için Jim’i orada bırakan Luke, hizmetine ihtiyacı olduğunu haber vermek için kısaca Bill’e uğrayıp Avendale’in konağına yöneldi. Bill kendi taşıtıyla geldiği için ulaşımda Luke’a

ihtiyacı olmayacaktı. Frannie de onunla geliyordu. Luke kendisini neyin beklediğini bilmiyordu ama en kötüsünden korkuyordu. Bill'e ihtiyacı olanın Catherine değil de Düşes olduğunu fark ettiğinde öyle rahatladı ki neredeyse dizlerinin üzerine düşecekti.

Şimdi Avendale Düşesi'nin yatak odasının önündeki bir bankta Catherine'in yanında oturuyordu. Bill Frannie dışındaki herkesi odadan çıkarmadan önce düşesi sadece bir anlığına görmüştü. Catherine'den dolayı kim olduğunu bilmeseydi onun düşes olduğunu asla anlayamazdı.

Kısık bir sesle, "Bu akşam vazgeçmeseydin sonunda bana vereceğin isim Avendale mi olacaktı?" diye sordu.

Gözlerinden yaşlar akan Catherine başıyla onayladı.

"Sanırım bu yumruklarını karısının üzerinde ilk kullanışı değil."

Onu yumruklamış ve kaçmıştı. Hiç şüphesiz Dodger'ın Yeri'ne.

Catherine başını salladı. "Ama bu seferki en kötüsü. Hem de benim hatam. Konağına geldiğin için mutsuz olmuş. Tahmin etmem gerekirdi. Her şeyi denetleyen bir canavar. Winnie her gününün her dakikası hakkında hesap vermek zorunda. İsmi listede değildi ama seninle bir balo salonunun pistinde dans etmek istedim. Ne kadar da aptalca ve bencilce. Sana yalan söyleyip benden yararlanarak namusumu aldığını söylemeliydim ve bu sorun hallolmalıydı."

"Yalanla yaşamak kolay bir şey değildir, Catherine." Bu gerçeği gayet iyi biliyordu.

"Sence arkadaşının ölümünden sorumlu olduğunu bilmek kolay bir şey mi?"

"Henüz ölmüş değil. Ondan bu kadar kolay ümit kesme. Bill işinde çok iyidir."

"Avendale'in önceki iki karısı öldü. Winnie de ölürse kendimi asla affetmem. Çünkü korkaklık ettim ve oyalandım. İşin halledilmesini ne kadar istesem de sonradan nasıl hissedeceğimi, nasıl

yaşayacağımı düşünüp endişelenmeye başladım. Şimdiyse onun başına gelene bak.”

“Catherine, bu senin suçun değil.”

“Benim suçum. Açıkladım.”

“Sen ne yaptın tatlım? Onun beklemediği birine davetiye gönderdin. Ben birini öldürdüm ve kimse bana elini kaldırmadı.” Kolunu Catherine’e sardı, onu yanına çekti ve dudaklarını şakağına bastırıp onu öptü. “Suçuna verdiği ceza orantısız.”

Claybourne’un yakınlığı Catherine’i çok rahatlatıyordu. Winnie’nin başhizmetçisi ağlayarak konağına geldiği anda Catherine en kötüsünden korkmuş ve Winnie’den çok kendisi için Claybourne’a haber göndermekte tereddüt etmemişti. Onun gücünden yararlanabileceğini biliyordu. Onun varlığının kendisini rahatlatacağını biliyordu.

“Birini öldürmek için kaç bıçak yarası gerekir?” diye sordu.

“Doğru yeri seçersen, bir. Ama bıçak kullanmak işi çok kişiselleştirir, Catherine.”

“Öyleyse tabanca daha iyi olur.”

“Yalnızca çok iyi bir nişancıysan.”

Onun kolundan sıyrılıp cesaretini topladı. “Bana iyi nişan almayı öğretebilir misin?”

“Öğretebilirdim. Ama gerek görmüyorum. Bu işle ben ilgileneceğim.”

Catherine’in elini avcuna aldı, başparmağıyla önce parmak eklemlerini, sonra elinin arkasını ovdu. Çok hoş, şefkat dolu, güven verici bir duyguydu.

Kısık sesle, “Senin bir canavar olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Şeytana daha yakın olmalıyım, değil mi?”

Ah evet, Şeytan Kont. Onun hakkında en son ne zaman böyle düşündüğünü anımsayamıyordu. “O adamı niye öldürmüştün?”

“Çünkü Frannie’yi incitmişti.”

Catherine olayların geçtiği zamanı hatırlamaya çalıştı.

"O zamanlar çocuk olmalı."

"Aslına bakarsan öyleydi, hatta yaşadığı hayata rağmen o ana kadar çok tatlı ve masum bir çocuktü."

"Başka birini öldürdün mü?"

Yavaşça başını salladı.

"Ama Avendale'i öldüreceksin, öyle mi?"

Sert bir şekilde başıyla bir kez onayladı.

"Buna katlanabilecek misin?"

Başparmağıyla onun yanaklarındaki yaşları sildi. "Bu benim derdim."

"Ruhunun son kırıntısından vazgeçmeni istediğimi söylemiştin."

"Geriye çok küçük bir parça kaldı. Vazgeçmek güç olmayacak."

Ama Catherine fazlasıyla güç olacağından, onu geri dönülemez şekilde artık sevmeyeceği bir adama dönüştüreceğinden korkuyordu. Tanrı aşkına, ne ara ona âşık olmuştu? Belirli bir an var mıydı yoksa küçük anların birikmesiyle mi olmuştu?

"Seni tanımadan önce bunu istemek daha basitti," dedi.

"Benim içinse şimdi, seni tanıdıktan sonra yapmak daha basit."

Yatak odasının kapısı açıldı. Dr. Graves ve Frannie hüzünlü bir halde dışarı çıktılar. Catherine en kötüsünü umarak ayağa kalktı.

Dr. Graves, "İyileşecek ama çok fazla bakıma ihtiyaç duyacak," dedi. "Çok kişisel açılardan feci şekilde suistimal edilmiş."

Catherine başıyla onayladı. Winnie bir süredir kendindeydi, acı çekiyor, kıvranıyor, kocasının kendisine çektiirdiği zulümler için ağlıyordu: Ona tecavüz etmiş, onu dövmuş, cesaretini kırmaya çalışmıştı. Sonuncusunu başardığından korkuyordu. "Ben ona bakabilirim."

Claybourne herkesi yanına çekti. "Seyahat edebilir mi?"

Dr. Graves'in gözleri büyüdü. "Uzağa değil, hiç uzağa değil."

Claybourne içini çekerek, "Uzağa gitmesine gerek yok," dedi. "Avendale Catherine'ı takip ettiriyordu. O gece bize yapılan saldırıdan da o sorumlu."

Catherine, "Ne?" diye sordu. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Jim senin peşine taktığı eşkıyalardan birini yakaladı. Mektubunu aldığı anda bu meseleyi tartışıyorduk. Avendale'le ilgilenilmeli ama burada, muhtemelen benim bilmediğim kaynaklara sahip olduğu Londra'da değil. Planım şu. İnsanları düşesi benim kasabadaki evime götürdüğümüze inandıracaktır. Sen de bizle gelmelisin, Catherine. Avendale karısını aramak için ilk sana gelecektir."

"Fakat babam..."

"Babana bakılacak. Ona zarar gelmeyecek."

Ona hiç tereddütsüz inandı.

"Bir değiş tokuş yapacağız," diye devam etti, "Bill, sen hanımları evine götür, Leydi Catherine'le birlikte orada düşese bakabilirsiniz. Ben Heatherwood'a gideceğim. Yeterince ipucu bırakırsak Avendale beni mutlaka takip edecektir. Ben de o sırada işleri yoluna koyabilirim."

Catherine, "Whit'e ne olacak?" diye sordu.

Graves ona baktı. "Whit kim?"

Claybourne, Catherine'den önce, "Avendale'in oğlu," diye yanıtladı. "Çocuğu yanımıza alacağız. Hızlı davransak iyi olur. Bill, Düşes'i yola hazırlamama yardım edebilir misin?"

"Evet, elbette."

Claybourne, "Catherine, sen çocuğu al," dedi. "Unutmayın, hepimiz kasabaya gidiyormuşuz gibi görünmesini istiyoruz."

Aklında hızla düşünceler dolanan Catherine başıyla onayladı.

"Akıllı kız," dedikten sonra doktorla birlikte Winnie'nin yatak odasının içine doğru hızla kayboldu.

Frannie, "Ben çocuğu almana yardımcı olurum," dedi. "Evin içinden geçerken yüksek sesle Heatherwood'a gitmekten söz etmeliyiz."

Catherine onun kolunu tuttu. "Claybourne Avendale'in karşısına yalnız başına çıkacak."

"Öyle görünüyor, evet."

"Yalnız gitmesine izin veremem, Frannie. Onu bu pisliğin içine sokan benim."

"Başkalarını tehlikeye atmaz. Tarzı değil. Eğer düşündüğün buysa, onla gitmene izin vermeyecektir."

"Ona başka seçenek tanımayacağım. Benim için Winnie'ye bakar mısın?"

"Catherine..."

"Onu sevdim, Frannie. Senin için bir tehdit değilim. Kalbinin sana ait olduğunu biliyorum ama Avendale'le yalnız başına yüzleşmesi fikrine katlanamıyorum. Yanında durmaktan başka pek bir şey yapamayacağımı biliyorum ama yanında durmam lazım. Anlayabiliyor musun?"

"Bu deliliği yaparsan itibarına ne olacağını düşündün mü? Onunla yalnız başına seyahat edersen?"

"Sen ve Winnie'yle birlikte olduğumu söylersek gittiğimi kim bilecek? Hizmetlileri kim olduğumu bilmiyor. Bir fahişe olduğumu düşüneceklerdir. İsmimin onunla anılmasına hiç gerek olmayacak." Uzanıp Frannie'nin elini sıktı. "Sahiden bununla tek başına yüzleşmesini ister misin?"

Frannie başını salladı. "Hayır, aslında onunla kendim gitmeyi planlıyordum. Ama haklısın. Senin gitmen daha iyi olur. Ben Winnie'yle ilgilenirim, sen Luke'la ilgilen." Catherine'in elini öyle bir sıktı ki Catherine neredeyse bağıracaktı. "Onu yalnız bırakma, özellikle de geceleri. Nedense Heatherwood ona pek iyi gelmiyor. Yüzleşeceği tek uğursuzluk Avendale olmayacaktır."

Catherine, Frannie'nin sesinde bir teşvik, gözlerinde bir anlayış hissetmiş ve kendisine konuştukları konuyu aşan bir icazet verdiğini fark etmişti ama bunu teyit etmesini isteyemeden yatak odası kapısının açıldığını duydu.

Frannie, "Sen Whit'i al," dedi. "Ben Bill'e birlikte onun evine gideceğim ki Luke güvende olduğunu hissettiğinde her şey hazır olsun."

Catherine başıyla onaylayıp çocuk odasına giden koridoru takip etmeye başladı. Yapılması gereken çok şey vardı ve planın işlemesi için hepsini Avendale eve dönmeden halletmeleri gerekiyordu.

Her şey hızlı bir tempoyla ilerliyordu. Catherine, Winnie'nin başhizmetlisini buldu ve iyileşmek için Claybourne'un kasabadaki evine gidecek olan düşese küçük bir çanta hazırlamasını emretti. Sonra Catherine, Whit için daha küçük bir çanta hazırladı. Hizmetliler çantaları Claybourne'un beklemekte olan at arabasına yüklerken, Whit'i uyandırıp dışarı taşıdı. Battaniyelerle sarılmış Winnie'yi taşıyan Claybourne da orada ona katıldı.

Şimdi Claybourne Winnie'yi kucağında tutuyor, sallanan arabayla arasında fazladan bir tampon görevi görmeye çalışıyordu. Düzenli olarak Winnie inliyor, Whit burnunu çekiyordu.

Catherine'in konağında durdular ve Catherine kendisi için bir çantaya basit bir elbise, uyku giysileri ve iç çamaşırlarını tıktı. Sonra babasını görmeye gitti. Uyanıktı veya en azından gözleri açıktı.

"Winnie yaralandı. Sağlığını geri kazanmak için kasabaya gidiyor, ben de onunla gidiyorum. Lütfen endişelenme. Başımın çaresine bakarım Ve birkaç gün içinde dönerim." Onu alnından öptü. "Ben yokken gitme."

İhtiyaçları olmadığı halde hizmetlilerine babasının bakımı için talimatlar bıraktı. Bir yıldan fazla zamandır ona bakıyorlardı.

Şimdi Catherine arabanın perdesinin altına parmağını sokmuş dışarıya bakıyordu. Gecekonduları görebiliyordu. "Planına ne kadar güveniyorsun?"

Claybourne, "Sonuna kadar," dedi.

Araba aniden durdu. Kapı açıldı. Dr Graves orada duruyordu. Claybourne Winnie'yi onun kollarına verdikten sonra Graves arkasını döndü. Sonra kapının önünde Frannie göründü, Whit'e elini uzatıyordu.

Claybourne çocuğa döndü. "Korkma. Onlar sana bakacak, sen de annene bakacaksın. Anladın mı?"

Çocuk başıyla onayladı.

"Akıllı oğlan." Claybourne onu kapıya götürdü ve Frannie onu kollarına aldı. Frannie Catherine'e baktı, bir kez fark edilir bir şekilde başını salladı ve gitti.

Sonra uşak gelip Catherine'e elini uzattı. Önce derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. "Ben seninle geliyorum."

Claybourne, "Deli olma," dedi.

Catherine uzanıp kapının kolunu tuttu ve kapıyı çarparken neredeyse uşağı kıştırıyordu. Arkasına yaslandı, ciddiyetle kollarını bağladı. "Onunla yalnız başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Yüce Tanrım, Catherine, keyfi pek yerinde olmayacak."

"Umurumda değil."

"Ona onaylamadığın şeyler yapabilirim."

"Arkadaşıma yaptıklarını gördükten sonra sahiden ona yapacaklarını onaylamayacağımı düşünüyor musun?"

"İtibarın..."

"Buradaki hizmetlileri hepsi Winnie'nin bizimle birlikte olduğunu sanıyorlar. Senin evindeki hizmetlilere gelirsek, ağızlarının sıkı olacağını düşünüyorum. Düşünebildiğim kadarıyla sorun çıkarabilecek tek kişi Avendale olur, onunla da senin ilgileneceğini sanıyorum."

“Seni omzuma almalı...”

“Ve çıplak kıcımı mı öpmelisin? Beni korkutmuyorsun, Lord Claybourne. Hayatın buna bağlı olsa bile bir kadını incitmezsin. Elbisesinin rengini beğenmediği için karısına vurabilen Avendale’in aksine. Arkada kalmayacağım.”

Doğruca küfrü bastı, uşağına sinyal verdi ve birkaç saniye sonra araba ileri atıldı.

Dışlerinin arasında, “Tanışma şanssızlığında bulunduğum en sinir bozucu kadınsın,” dedi. Sonra yerini değiştirip ellerini tuttu, ağzına götürüp çıplak parmaklarını öptü. “Ve de en cesur kadın,” dedi.

“O kadar cesur olsaydım seni asla işe karıştırmazdım.”

Yanına ulaşana kadar oturduğu yerde kaydı ve onu kendine yasladı. “En baştan bu sorunla ilgilenmek sana düşmemeliydi.”

“O benim bütün dünyadaki en yakın arkadaşım.”

“İtibarını kurtarmak için elimizden geleni yapacağız.”

“Tek umurumda olan Avendale’in işinin görülmesi. Planın nedir?”

“Ondan bazı cevaplar almam lazım. Cevaplarına göre onu ikna yoluna gidebilirim.”

“Peki cevap vermezse ve ikna olmazsa?”

“Heatherwood oldukça geniş bir yerdir. İnsan bir daha asla bulunmamak üzere kolayca kaybolabilir.”

On Yedinci Bölüm

O gece, karanlık çöktükten çok sonra araba Caybourne'un atadan kalma konağının önünde durdu. Uşak kapıyı açtı.

Claybourne, "Burada kal," diye talimat verdi.

"Beni sindirmene izin vermeyeceğim..."

Sabırsızca içine çekti. "Catherine, bana güveniyor musun?"

"Sen bana güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına," dedi.

Tanrı aşkına, ona bu yükü vermesini beklemiyordu. Burada ne yapıyordu? Onları nasıl bu ana getirebilmişti?

Ona, "Bence basitçe emirlerinin arkasındaki sebepleri açıklasan aramızdaki her şey daha iyi gider," dedi. "İnatçı olmak istemiyorum ama her şeyden bihaber olmak da istemiyorum."

"Pekâlâ. İki sebepten hizmetlilerimin çoğunu köye yollayacağım. Onların zarar görmesini istemiyorum ve bu senin itibarını korumamız açısından şansımızı artırır, bu yüzden onlar gidene kadar arabada kalman lazım. Geride sadece kâhya ile birkaç uşak kalacak."

Catherine başıyla onaylayıp arkasına yaslandı. "Uslu bir küçük kız gibi sabırla bekleyeceğim."

Kısık sesle güldü. “Bana öyle geliyor ki hayatının tek bir gününde bile uslu olmamışsındır.”

Catherine bu hatalı değerlendirmesi için onu kınamaya fırsat bulamadan kapıdan çıkıp gözden kayboldu. At değiştirip yemek almak için uğradıkları hanların hiçbirinde Catherine’in görünmesine müsaade etmemişti. Sanki beslemesi gerek çok fazla insan varmış gibi her seferinde gereğinden fazla yemek almıştı. Eğer Avendale onların durduğu yerlerde durduysa Winnie’nin arabada olduğunu düşünecekti. Winnie ve Whit’in.

Aldatıldığını keşfettiğinde öfkeden deliye dönecekti.

Catherine atların kişnemelerini, arabanın gümbürtüsünü ve tekerleklerin gıcirtısını duydu. Hizmetlilerin boшта olan herhangi bir aracı kullanarak yakındaki bir köye ulaşacaklarını tahmin ediyordu. Herkesi yerinden etmek istememişti. Ama Claybourne haklıydı. Orada daha güvende olurlardı.

Dakikalar yavaşça ilerledi. Sonunda bagaj kısmında bir hareket hissetti ve uşağın Claybourne’a ve kendine ait çantaları aldığını düşündü. Kapı açıldı ve Catherine küçük bir çığlık attı.

Claybourne, “İyi misin?” diye sordu, sesinde mizahi bir ton seziliyordu.

“Evet, gayet iyiyim.”

Elini uzattı. “Gel o zaman.”

Elini onun eline koydu, güçlü parmaklarının kendi parmaklarını sardığını hissetti ve tüm şüphe ve endişeleri dağıldı. O Claybourne’du. Avendale gibi aşağılık bir adamdan çok daha fazlasını atlatmıştı. Birlikte Winnie’nin sonsuza dek güvende olmasını sağlayacaklardı.

Arabadan dışarı adımını attı. Yalnızca silüetini görebilse de konağın dev gibi olduğu anlaşılıyordu. Uşaklar çantalarıyla hızla ilerlerken elini Claybourne’un koluna yerleştirip ona eşlik etmesine izin verdi.

“Normal şartlarda konuklar doğu kanadında, aile batı kanadında uyur. Ama şu anki şartlar pek normal sayılmaz. Uşağa senin eşyalarını benim odamın yanındaki odaya koymasını söyledim. Yakınımda olmanı istiyorum, Catherine, böylece güvenliğinden emin olabilirim. Durumdan yararlanmayacağım.”

Sonuncusu sessizce, neredeyse içinde pişmanlığın yankısıyla söylenmişti. Bir parça hayal kırıklığına uğradığını inkâr edemezdi.

“Peki, geceyi senin yatağında geçirmemiş değilim,” dedi.

Claybourne sendeledi ve Catherine aniden dengesini kaybetmemesi için ona uzanıyordu. Tekrar dik bir şekilde ayakta durduğunda, “Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Leydi Catherine Mabry,” dedi.

Bu gerçeği çok geç fark etmişti. Ama artık geri adım atmayacaktı. Kendi istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı.

“Sence de buradayken takma bir isim kullansam iyi olmaz mı?”

“Aklında bir isim mi var?”

Basamaklara ulaşmış, kapıya doğru çıkıyorlardı.

“Çocukken adın neydi? Claybourne Kontu seni keşfetmeden önce?” diye sordu.

“Locke. Luke Locke³. Kilit açmak konusunda çok yetenekliydim. Çoğumuz yetimdik, zaten gerçek isimlerimizi bilmiyorduk. Ama Feagan ismini bilenlerin bile ismini değiştirmekte ısrar ederdi. Onun yanına geldiklerinde yeni bir hayata başlarlardı. Sen adının ne olmasını istiyorsun?”

Şimdi karar kendisine kalmıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Benim yeteneğim yok. Sen ne önerirsin?”

“Heart⁴. Çünkü bizi bu maceraya sokan senin cömert kalbin.”

Kapıyı açtı.

“Böyle mi görüyorsun,” diye sordu. “Bir macera olarak mı?”

3 Lock, İngilizcede kilit anlamına gelir. (ed.n.)

4 (İng.) Kalp. (ed.n.)

“Şimdilik.”

Catherine antreye girdi. Ahşap zemin parıldıyordu. Masalar büstler ve heykelciklerle süslüydü. Duvarlarda tablolar asılıydı. Etrafta bir kâhya görünmüyordu.

“Geride kalan hizmetlilere çağrılmadıkları sürece gelmemelerini söyledim.”

“Ah. Takma isim arzuma eşlik etmek yerine bunu söyleyebilirdin.”

Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Ne zaman takma isme ihtiyaç duyacağın asla belli olmaz.”

“Bence benimle dalga geçiyorsun.”

Ciddileşti. “Seninle asla dalga geçmem Catherine.”

“Avendale karşımıza çıktığında bizi ne bekleyeceği konusunda azıcık bile endişelenmiyor musun?”

“Henüz biraz zamanımız var. Endişelenme zamanı gelmeden endişelenmeye gerek yok. Sana odanı göstereyim.”

Tam söylediği gibi, kendi odasının hemen yanındaydı. Biliyordu çünkü odalarını ayıran kapı açıktı ve Claybourne’un eşyalarını yerleştiren uşağı görebiliyordu.

Catherine, “Sanırım hiç kadın hizmetli bırakmadın,” dedi.

“Hayır. Kadınlara cins-i latif denmesinin bir sebebi vardır.” Parmağını kaldırdı. “Senin istisna olduğunu biliyorum. Eğer soyunmak için yardım gerekirse,” boğazını temizledi, “elimden geleni yaparım.”

“İdare ederim. Winnie’nin hizmetlisi beni almaya geldiğinde çoktan yatmıştım.” Kollarını kaldırdı. “Gördüğün gibi mümkün olduğunca hızlı giyinebilmek için mümkün olduğunca basit giyindim.”

“Banyo yapmak istersen uşağa suyu ısıtmasını söylerim.”

“Çok isterim,” dedi, “yatmadan önce.” Şu anda daha çok açlık çektiğini itiraf etmeliyim.”

“Korkarım aşçımı köye yolladım. Omlet uygun olur mu?”
Gülümsedi. “Gayet uygun olur. Teşekkürler.”

Luke daha çok karşı çıkması gerektiğini biliyordu. Catherine’in geride kalmasında ısrarcı olmalıydı ama artık olan olmuştu. Onu mutfığa götürürken çeşitli odaları göstermekten hak etmediği halde biraz gururlandığını inkâr edemezdi. Claybourne mirası görkemliydi.

Ona omlet hazırlarken genelde hizmetlilerin hızlıca bir şeyler atıştırdığı veya dedikodu yaptığı büyük masadan onu izlemesini çok sevdiğini de inkâr edemezdi. Avendale’in karşısına yalnız çıkmayı planlıyordu. Tek yapması gereken Catherine’i gitmeye ikna etmektir. Ama acele etmiyordu.

“Sence Avendale ne zaman ulaşır?” diye sordu.

Luke sesindeki endişeyi duydu. Korktuğunu sanmıyordu. Belki endişeli olabilirdi. Bir kadeh kırmızı şarap koyup ona uzattı. “Şunu iç. Rahatlamana yardımcı olur.”

Karşı gelmeden söylediğini yaptı. Ah evet, hiç de görüldüğü kadar sakın değildi.

Ona omlet hazırladığı diğer zamanı düşünen Luke, “Bir süre daha gelmeyecek,” diyerek onu rahatlattı. “Jack’e haber yolladım. Ona sürekli içki verecek. Bu onun bir gün geride kalmasını sağlar ve tahmin ediyorum ki buraya gelecek cesareti toplaması bir gününü daha alır.”

Omleti bir tabağa koyup masaya yerleştirdi.

Catherine tek kaşını kaldırarak, “Hâlâ bir seferde iki tane yapmakta ustalaşmadın mı?” diye sordu.

“Korkarım hayır.”

Omletten bir lokma alıp Luke’u inceledi. “Hiç endişelenmiyorsun bile, değil mi?”

“Avendale’le yüzleşme konusunda mı? Hayır. Sen burada olmasan daha rahat ederdim.”

“Beni gitmeye ikna edemeyeceksin ve bilincimi kaybedecek kadar şarap içmeyeceğim.”

“Hayatında hiç o kadar içtin mi sen?”

Kafasıyla onaylayıp ona muzipçe gülümsedi. “Aslını istersen Winnie Avendale’le evlenmeden önceki geceydi. Onla kalmıştım ve babasının şarap mahzeninden birkaç şişe almıştık. Ertesi gün acınacak haldeydim. Kilisede rahatsızlanacağımı sanmıştım.”

Luke ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “Rahatsızlandığım pek çok durum oldu.” Omletin bir kısmını kesti. “Onu seviyor muydu?”

“Bence Winnie’yi büyülemişti. Oldukça cazibeli olabiliyor. Dürüst olmam gerekirse dikkatini Winnie’ye çevirmeden önce benimle ilgilendiğini düşünmemi sağlayan sebepler vardı.”

Luke’un midesi kasıldı ve iştahı kaçtı. Catherine’i Avendale türünde bir adamla düşününce...

“Sonrasında senin baloya geldiğin geceden sonra aramayı bıraktı.” Gözleri açıldı ve şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. “Aman Tanrım, bana baktığında başımı eğmediğim için fikir değiştirmiş olamaz, değil mi?”

“Bana kalırsa mümkün.”

“Bence mümkünden de fazlası. Ona karşı gelecek birini istemezdi. Sanırım sana fark ettiğimden de fazlasını borçluyum.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Catherine.”

“Anlaşmamız bu değildi.”

“Baloda söylediğin gibi, bir tür arkadaşlık kurduk. Bu yüzden dostun olarak seni Avendale sorunundan kurtaracağım.”

Bir saat sonra banyo sonrası saçını tararken, Catherine mutfaktaki gece yarısı öğünlerinden keyif aldığını kendine itiraf etti. Dakikalar geçerken giderek rahatlamıştı ve bunun sebebi niyet ettiğinden daha fazla içtiği şaraptan çok, Claybourne’un dikkatini yakında yüzleşecekleri şeyden başka yöne çevirme kabiliyetiydi. Önemsiz

şeylerden söz etmişlerdi; yemek yedikleri sırada başlayan yağmur, üç nesildir ailede olduğu söylenen incelikle işlenmiş mobilya, en meşhur ressamı tarafından çizilmiş portreler. Ertesi gün ona dışarıyı göstermeye söz vermişti.

“Zamanımız olacak,” demişti.

Catherine gelmiş olmaktan memnundu, yalnız geçirdikleri bu kısa süre için minnettardı.

Catherine’in gitmesinin daha iyi olacağını söyleyip Claybourne’la ilgilenmesi için onu teşvik eden Frannie aklına gelip duruyordu. Claybourne’un onu sevdiğinden şüphesi yoktu ama Frannie’nin onu hak ettiği kadar, Catherine’in sevdiği kadar derinden sevip sevmeyişini sorguluyordu.

Tarağını bıraktığında bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayacağını fark etti. Avendale’in karşısına çıktıklarında ya da Avendale karşısına çıktığında, sorun bir kez çözüldüğünde Londra’ya döneceklerdi. Anlaşmaları son bulmuş olacaktı ve Claybourne yalnızca balo davetiyelerine yazdığı bir isme dönüşecekti.

Claybourne’un kollarında dans pistinde yuvarlaklar çizdikten sonra, kimse onunla yalnız seyahat ettiğini öğrenmese bile, Catherine itibarının kesinlikle mahvolduğunu biliyordu.

Daha ilk gece ona şeytanla vals yapmanın bedelinin cehennemde kalmak olduğunu söylemişti. Pekâlâ onunla vals yapmıştı ve cehennem yoldaysa bir valsten daha fazlasını istiyordu.

Onun odasının yanında uyuyordu. Yakındı. Çok yakındı.

Ama hiç kuşkusuz bildiği bir şey varsa o da Claybourne’un ona gelmeyeceğiydi. Onun yakınlığından yararlanmayacaktı. Bir düzenbaz ve bir beyefendiydi.

O basbayağı delice âşık olduğu adamdı. Ve eğer onla sadece bir gecesi olacaksa, bir ömür boyu kendine yetmesini sağlayacaktı.

Luke yatak odasında camdan dışarı bakıyor, geceyi izliyordu. Banyo yapmıştı ve üzerinde ipek bir bornozdan başka bir şey yoktu. Sıcak bir düşün uykusunu getireceğini ummuştu ama buradayken asla iyi uyuyamazdı. Catherine'in yan odada olduğunu bilmek işleri daha da kötüleştiriyordu. Nasıl olmuştu da isteklerine boyun eğip ona eşlik etmesine izin vermişti?

Tehlikede olduğunu düşünmüyordu. Avendale'in üstesinden gelebileceğine oldukça güveniyordu. Ama onu getirmek tedbirsizce bir hareketti. Gerçek sebebi düşündüğünde bunu daha da iyi görüyordu: Onu yakınında istiyordu.

Onu bu duruma Catherine sokmuştu ve onunla yüzleşmeliydi.

Ah, keşke sebepleri bu kadar bencillikten uzak olsaydı. Ama hayır, tamamen bencilceydi. Avendale'in işini gördükten sonra anlaşmanın Luke'a düşen kısmı tamamlanmış olacaktı ve Catherine ara sıra balolarda göreceği biri olacaktı, tabii Frannie balolara katılırsa. Gönülsüz görüldüğünde onu zorlamayacaktı. Böylelikle belki de Catherine artık hayatında hiç olmayacaktı.

Bu düşüncenin verdiği çaresizlik kafasını karıştırmıştı.

Ondan hoşlandığını inkâr edemezdi. Onunla olmaktan hoşlanıyordu. Yüklerini şikâyet etmeden taşıma tavrına hayrandı. Boynunun eğimine, dudaklarının dolgunluğuna hayrandı...

İnleyerek parmaklarını pencerenin kenarına soktu. Frannie'ye evlenme teklif etmişken yatağına başka bir kadın alarak onun onurunu kırmaktansa kendini oradan atardı. Ama Frannie karısı değildi. Nişanlısı bile değildi. Yalnızca taptığı, her zaman gözündeki hayatını birlikte geçirmeyi hayal ettiği kadındı. Alnını pencerenin dış kenarına yasladı. Tapmak, sevmek miydi?

Onu Catherine'i tanıdığından çok daha uzun yıllardır tanıyordu, buna rağmen tam o anda Frannie'nin dudaklarının şeklini hatırlayamıyordu. Veya tonunu. Koyu kırmızılar mıydı pembe mi? Catherine'inkiler ağaçtan yeni düşmüş bir elma gibi kırmızıydı.

Eş olarak Frannie'yi isterken Catherine'in kafasını bu kadar meşgul etmesi mantıklı değildi.

Ama Tanrı ona yardım etsin, arzuladığı Catherine'di.

Sadece fiziksel olarak da değil. Her akşam konuşmaya can attığı oydu. Gülümsemesiyle kalbini biraz daha hızlandıran oydu. Yalnızca vücudunun her kıvrımını değil, zihninin her köşesini gezip keşfetmek istediği oydu. Daha önce hiç meraklanmadığı, baştan çıkmadığı, büyülenmediği şekilde onu meraklandırıyor, baştan çıkarıyor, büyülüyordu. Kendine bunun sebebinin Frannie tanıdıkken Catherine'in yeni olması olduğunu söylüyordu ama Catherine yeni gibi de gelmiyordu. Hiçbir zaman öyle gelmemiştii. Bunca yıl önce onu baloda gördüğü, gözlerine ilk baktığı andan itibaren, eğer hâlâ bütün ruhuna sahip olsa, ruh eşini Catherine'de bulacağını düşünmüştü. Ama ruhu bir artıktan başka bir şey değildi ve kısa sürede hiç kalmayacaktı.

O zaman Frannie'den onla evlenmesini isteyebileceğinden bile emin değildi. O da Catherine gibi şeytana böyle kolayca hakkını verecek bir adamdan çok daha iyisini hak ediyordu.

Kapı bir tıkırtıyla açıldı, arkasına dönmeden odasına kimin geldiğini biliyordu. Ona çıkmasını söylemeliydi. Pencereden atlamalıydı.

Onun yerine olduğu yerde kaldı ve Catherine'in önermesinden korktuğu şeye karşı direnme gücü bulmak için dua etmeye başladı.

Sessiz çıplak ayaklarıyla Catherine odanın karşısına geçip pencereden bakan Claybourne'un yanına gitti. "Uyuyamadım. Belki sen de uyuyamamışsındır dedim. Avendale için mi bakınıyorsun?"

"Hayır, sadece yağmuru izliyorum. Burada hiçbir zaman iyi uyuyamadım, rahat edemedim. Baş ağrısı çekmeye yatkın oluyorum."

"Şu an ağrın var mı?"

"Henüz yok."

"Ama olacak."

"Büyük olasılıkla."

Catherine de pencereden bakmaya başladı, doğrudan ona bakmaktansa bunu daha kolay bulmuştu. Sessizce, "Sanırım asla evlenmeyeceğim," dedi.

"Öyle mi?"

"Dik başlı, açık sözlü olduğumu ve eş söz konusu olduğunda erkeklerin itaatkâr kadınları tercih ettiklerini biliyorum. İtaatkâr olmakta pek yetenekli değilim."

"Sahi mi?"

Sesine işlenmiş mizahı fark etmişti.

"Sohbet etmeyeceksen küstahlık yapma."

"Özür dilerim. Gerçekler söylendiğinde ekleyecek pek bir şey bulamıyorum."

Claybourne işini zorlaştıracaktı, veya belki de onu yönlendirdiği yeri takip edemeyecek kadar gergindi. Ona bakmak için başını çevirdi ve ilk balosuna katıldığı o gecedeki gibi için için yanan gözleriyle kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Catherine'i istiyordu. Catherine bunu onu istediği kadar iyi biliyordu.

Bir beyefendinin görünüşüne sahipti ama kalbinde bir düzenbazdı ve Catherine şimdi kişiliğinin bu ikinci yönüne güveniyor, onu hayal kırıklığına uğratmaması için umuttan öte bir umut besliyordu.

"Bir erkekle yatmanın nasıl olduğunu öğrenmeden ölmek istemiyorum."

Claybourne öfkeli bir sesle dişlerini sıkarak, "Ölmeyeceksin," dedi ve Catherine onun yakında Avendale'le yüzleştiklerinde öleceğinden bahsettiğini sandığını anladı.

Ama Catherine bunun oldukça gerçekçi bir ihtimal olduğunu ve odasına gelmesini daha da haklı kıldığını fark etti. "Ölümümün erken olmasını beklemiyorum," diye onu rahatlatı. "Avendale'in hakkından geleceğini biliyorum. Ben yıllar sonrasında bahsed-

yorum ve bu geceden. İlk seferimin tutkulu bir adamla olmasını istiyorum. Frannie'yi sevdiğini biliyorum ama henüz resmi olarak nişanlı değilsiniz bu yüzden belki senin..." Bakışını aşağı indirdi. "Senden hoşlanıyorum. Bu gece yalnız olmak istemiyorum."

Claybourne parmaklarını çenesinin altına koyup gözlerini yakalayınca dek başını yukarı doğru kaldırdı. "Seni yatağıma alıp sana sahip olmadan duramam, Catherine. Bir aziz değilim."

"Ben de bir aziz istemiyorum zaten. Daima erdemli yoldan sapıp günahkârlığı arayan bir kadının yatağa şeytanla girmekten daha fazla tatmin olacağını düşünmüştümdür."

Parmakları açıldı ve yüzünü kavradı. "Emin olmalısın, Catherine çünkü bir kere yapılıncı bunun dönüşü yok."

Catherine çok yavaşça ve çok incelikli bir şekilde düğmelerini çözdüğü gece elbisesini omuzlarından aşağıya kaydırırken elbisenin çıplak vücuduna sürtünerek yere döküldüğünün, Claybourne'un nefesinin düzensizleştiğinin ve gözlerinin arzuyla karardığının gayet iyi farkındaydı.

Claybourne uzanıp onun yüzünü geniş ellerinin arasına aldı. Catherine onların ne kadar güçlü olduğunu, nasıl rahatlık verebildiklerini biliyordu. Başparmakları yanaklarında gezinip ağzının kenarlarını okşarken bir yandan da sanki ne kadar hazır olduğunu ölçer gibi, sanki orada çıplak kıcıyla durması yeterli bir kanıt değilmiş gibi gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmıyordu.

"Hayatımda hiç senin kadar güzel bir kadın tanıdım mı bilmiyorum, Leydi Catherine Mabry. Bu gece bana gelmen beni daha alçakgönüllü biri yapıyor."

"Bu kadar çok konuşmak zorunda mısınız?"

Ona gülümsedi, sıcak ve anlayış dolu bir gülümsemede. "Hiç konuşmak zorunda değilim."

Sonra ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve dili ağzını yağmalamaya başladığında aralarındaki medeniyeti andıran her şey akıp gitti.

Claybourne'un göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü, bir hırıltı vardı ve bu karşılığında Catherine'in inlemesine sebep oluyordu. Ellerini onun başının arkasına götürdü, parmakları Catherine'in kafa derisine sürtündü, toplanmamış saçlarına dolandı, sanki onu yiyip bitirecekmiş gibi, ona doyamıyormuş gibi, onu daha derinden öpebilmek için başını kendisine doğru kıvrırdı.

Tanrı biliyordu ya, Catherine ona doyamıyordu. Vücudunu onun vücudundan ayıran küçük boşluğu kapadı, elleriyle bornozunun düğümlemiş kuşağını arayıp buldu, parmaklarıyla cılgınca gevşetmeye çalıştığı kuşak sonunda düştü ve bornozu aralandı. Düşünmeden, utanç duymadan çıplak göğüslerini onun göğsüne bastırdı. Sıcaklığını, teninin kadifemsiliğini hissetmek nefisti. Göğüs uçları tomurcuk gibi sertleşmiş, kadınlığının özünü ortaya çıkarıyordu. Kollarını ona sardı, onu kendine çekiyor, geniş sırtını elleriyle yukarı ve aşağı okşuyordu.

Tüm bu süre içinde ağzı Catherine'in ağzına yapıştıktı.

Bornozunu çıkarırken kasları Catherine'in parmaklarının altında hafifçe dalgalanıyordu. Artık aralarında hiçbir şey yoktu. Catherine sıcaklığının göbeğini yaktığını hissediyordu. Sertti. Sıcaktı. Giderek nemleniyordu.

Ağzını onun ağzından ayırdı. "Seni yatağa yatırmadan tohumlarımı üzerine akıtacağım."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Öyle olacak," diye hırıldadı. "Öyle olacağından hiç şüphem yok."

Onu kollarına alıp yatağa taşımaya başladı. Catherine ellerini omuzlarında, göğsünde gezdiriyordu. Dudaklarını bastırıldığı, dilini sürdüğü tüm yara izlerinin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu. Yalnızca göğsünün ortası hafif tüylüydü, Catherine parmaklarını onların arasından geçirdi. Terle nemlenmiş boynunu öptü, kulak

memesini dişledi, onun hırıltıdadığını duydu ve hafifçe ısırıldı. Hırıltısı daha da derinleşmişti.

Claybourne onu yatağa yatırdı. Örtüsü zaten açılmıştı. Sırtına soğuk çarşaf değdi. Yanıyordu, gerçekten yanıyordu. Yağmur pencere camına tıklar tıklar vurmaya devam ediyordu, bu yüzden camı açamazlardı. Hiç umut yoktu. Bu gece cehennemde yanacaktı ve başka hiçbir şeyi bu kadar istememişti.

Yanına gelmesi için yana kaydı fakat Claybourne yatağın ayak kısmına oturup ellerini onun bileklerinde ve baldırlarında gezdirdi. Ayak parmaklarını, dizlerini, uyluklarının iç kısımlarını, karnını öperek dikildi ve yukarıdan ona bakarak vücudunu üstüne gerdi. Kendisine böyle bariz biçimde bakmasından utanacağını düşünürdü ama Claybourne'un kendisini hoş bulduğunu anladığı için yalnızca haz alıyordu.

"Çok güzelsin," diye inledi. "Hayal ettiğimden de güzel."

"Beni düşündü mü?"

Claybourne ona leziz bir şekilde hıncırca ve tensel hisler uyandırarak gülümsedi. "Ah, evet Catherine. Balodaki o ilk gece seni aynı bu şekilde, çıplak görkeminle yatağıma serpilmiş hayal ettim. Ve o günden beri aklımdan çıkmıyorsun."

Ağzını onun ağzına doğru eğdi, dilinin önüne hiçbir engel çıkmadı çünkü Catherine'i tatmak istediği kadar o da kendisi tatmak istiyordu. Dilindeki tahrik edici viski tadı Catherine'i sarhoş ediyor, onu neredeyse kaybettiği o geceyi hatırlatıyordu. Çaresizlik tutkusunu besliyor, bir kadının bir adamı tanıyabileceği her şekilde onu tanımayı çaresizce istiyordu.

Luke daha önce Catherine kadar coşkulu bir kadınla yatmış mıydı, bilmiyordu. Ona doyamıyormuş gibi her yerine dokunuyordu. Yalnızca ellerini değil, ağzını, dudaklarını, dilini kullanıyordu. Tüm yara izlerini şefkatle öpüyor sonra sanki Luke bir kap dolusu sütmüş, kendisi de bir kediymiş gibi dilini göğsüne

sürüyordu. Sırayla bir cesur bir çekingen oluyor, onay almak için Luke'a bakıyor, Luke teslim olduğunda ise güzel, mavi gözleri arzuyla kararıyordu.

Bir erkeğin sevgilisinden bekleyebileceği her şey ondaydı.

Claybourne ellerini vücudunda gezdirirken, Catherine bir kadının sevgilisinden bekleyebileceği her şey onda diye düşünüyordu. Sırayla bir düşünceli ve hassas, bir sert ve ısrarcı oluyordu.

Ona çok konuştuğu için söylenmişti, o da hiç konuşmaya ihtiyacı olmadığını söylemişti ama konuşuyordu. Kulağının yanında daha çok boğuluyormuş gibi çıkan gıcirtılı sesiyle onun cesaretini harekete geçiriyordu.

Orasına, orasına ve *orasına* dokun.

Onu sımsıkı tut. Yavaşça okşa.

Elleri bocaladığındaysa elini onun elinin üstüne koyuyor, hareketlerini yönlendiriyor, gözlerini onun gözlerinde tutuyor, bakışını kaçırmaması için, alev alev yanan tutkusunu ve ona neler yapabildiğini öğrenmesi için ona kafa tutuyordu. Onu deliye döndürebiliyordu. Sessiz bir âşık değildi ve çıkardığı her ses Catherine'in kulağına müzik gibi geliyor, ondan daha fazlasını alabilmek amacıyla ona daha fazlasını sunmak için aklını çeliyordu.

İnce bir ter tabakası boğazını kaplamıştı. Ter beyefendilere değil işçilere ait bir şeydi, Catherine yine de boynunu öptü ve atmakta olan nabzını dudaklarında hissetti. Claybourne parmaklarını saçına geçirip ağzını kendi ağzıyla sardığındaysa kendi nabzını hissetti.

Ne beklemişti, bilmiyordu. Hızlı, acılı ama yine de zarif bir şey olmalıydı. Ama bu hayal ettiğinden daha fazlasıydı. Tatlı bir yoğunluğu vardı ve gittiğinde onsuz nasıl yaşayacağını bilemediği için korkutucuydu.

Sanki Catherine de onun için onun kadar değerliymiş gibi, parmaklarıyla, her santiminin tadını çıkaran ağzıyla, her yerine derinlemesine dokunuyordu.

Claybourne tekrar ayaklarına döndü, bu sefer vücudunu öpe-
rek yukarı çıkarken uyluklarının arasına sımsıkı sıkışmayı başardı.

Gıcırdayan sesiyle, "Keşke bunu canını yakmadan yapabil-
seydim," dedi.

Catherine sırtını yataktan yavaşça kaldırdı ve yastığına geri
düşmeden önce göğsünün ortasına bir öpücük kondurdu. "Ancak
başladığımızı bitirmezsek canını yakarsın."

Onun ittiğini, giriş aradığını, kendi vücudununsa onu memnu-
niyetle karşıladığını hissetti ve yüzündeki konsantrasyonu izlerken
neredeyse onu sevdiğini ağzından kaçıracaktı...

Ve acıyı duydu, keskin ve hızlıydı ve Claybourne öyle bir
inlemişti ki Catherine onun da canının yandığını sanmıştı fakat
gözlerini açtığında, orada yüce bir memnuniyetten başka bir şey
yoktu.

"Daracksın," diye inledi, "sıcacıksın. Şahane."

Sonra onu öptü, dili dışarı çıkıp ağzının içinde dönüyor,
kalçası hücum ediyor, daireler çiziyordu. Rahatsızlık hissettiğini
inkâr edemezdi ama bu yerini içinde dalgalanan inişli çıkışlı bir
zevke bırakıyordu.

Kaygan bedenleri daha da kayganlaştı. Sıcak tenleri daha da
ısındı.

Luke ellerini tuttu, parmaklarını parmaklarıyla birleştirip başı-
nın iki yanına yerleştirdi. Vücudunu onun vücuduna pompalarken
vahşi inlemeleri etraflarında yankılanıyordu.

"Aman Tanrım!" Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemişti,
kalçasını onun kalçasına çarparken parçalara ayrılacağını sandı.

Sonra harikulade yoğunlukla bir afet meydana geldi, mi-
yavlamaya benzer inlemeler eşliğinde Catherine onun etrafında
sıkılaştı. Onun sarsılan bedenini, kendi bedeninin onun etrafında
atan nabzını hayal meyal algılayabiliyordu. Omzunun kıvrımını
öpüp üstünden yatağa yuvarlandığında ikisi de nefes nefeseydi.

Gidişinin ardından terk edilmiş hissetmeye vakti olmadan kolunu ona sardı, vücudunu kendine çekti, başını omzunun kıvrımına, kalbinin şiddetli atışlarını dinleyebileceği en mükemmel yere yasladı. Catherine atışları bir yandan dinliyor bir yandan da göğsüne koyduğu elinde hissediyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Mükemmel.” Soluğu kesilmişti, kuvvetsizdi, her tarafı karıncalanıyordu ama mükemmeldi.

Saf memnuniyetin derin ve zengin sesiyle güldü. “Güzel.”

Nefesi normale dönmeye başlamıştı. Catherine başını hafifçe kaldırıp gözlerinin kapalı olduğunu ve uykuya daldığını fark etti. Kendisi de aşırı halsiz olmasa belki gecenin son bulmasına üzülebilirdi.

Onun yerine göğsüne bir öpücük kondurup uykusuna katıldı.

Luke irkilerek uyandı. Genelde bu eve geldiğinde uyumazdı çünkü çok rahatsız edici rüyalar görürdü. Kovalanır, saklanmaya çalışırdı...

Ama bu sefer onu uyandıran bir rüya değildi.

Vücudunun yarısına yayılmış, küçük elini göğsünün ortasına koymuş olan kadına baktı. Kızlık zarıyla karşılaşmış olmasa onun bir fahişe kadar deneyimli olduğunu sanırdı. Diğer yandan ürkek davranmamasına şaşırmamıştı. Onun Catherine’i öyle değildi.

Onun Catherine’i. Catherine onun değildi. En azından Heatherwood’da geçirdikleri sürenin dışında.

Hırsız damgasına sadık kalarak Catherine’in dakikalarını, aslında kendine ait olmayan zamanını çalıyordu. Ona karşı koyması gerekirdi ama pişman değildi. Yoksa sonsuza dek merak edecekti. Şimdiye biliyordu. Catherine her konuda inanılmazdı.

Gözleri kırpışarak açıldı ve ona gülümsedi. “Haklıymışım. Şeytan azizden daha iyiymiş.”

Luke kadın sırtının üstüne, kendisiyse yanına dönecek şekilde devrildi. "Nereden biliyorsun? Hiç bir azizle olmadın ki."

"Ama bana bu kadar zevk verebileceğini hayal edemiyorum." Elini tutup başparmağının altındaki izi öptü. "Sana bunu yapmış olmalarından nefret ediyorum."

Luke onun elini aldı, açtı ve tahriş olmuş kırmızı ize baktı. Onu kurtarmak için riske attıkları düşünerek dilini izin üzerinde gezdirdi. "Sana bunu yapmış olmalarından nefret ediyorum."

"Ben etmiyorum. Yoksa avcumun içini yalamayabilirdin."

"Gece bitmeden avcunu ve çok daha fazlasını yalayacağım."

"Bence yataktayken çok daha konuşkan oluyorsun."

"Genelde olmam." Yüzünü buruşturdu. Başka hanımlarla birlikte olduğunu ima etmek genel kurallara uygun değildi ama işin aslı bu gece, daha önce herhangi bir hanımla olan ilişkisinden çok farklı bir deneyim olmuştu. Catherine olağanüstüydü. Ona doyabileceğinden emin değildi.

Göğsünü eliyle kavradı, başparmağıyla hafifçe meme ucuna vurdu ve bir inci gibi dirileşmesini zevkle izledi. "Bir dahaki sefer bu kadar acımayacaktır."

"Bir başka sefer olacak mı... yani seninle."

Bir dahaki sefer onun başka biriyle olma düşüncesiyle midesi kasıldı ama duygularını başarıyla gizleyebildiğini düşünüyordu. Gülümseyip, "İkna edebilirsem," dedi.

"Daha çok zevk verebilmem için ne yapabileceğimi bana söyle."

"Bundan daha fazlası beni öldürebilir, Catherine."

Catherine gülümsedi ve Luke sözlerinin onu nasıl memnun ettiğini gördü.

"Ama hoş bir ölüm şekli olurdu, değil mi?"

"Sakıncası yoksa buralarda kalmayı tercih ederim."

"Yok. Hiç sakıncası yok. Ama seni memnun ettiğimden emin olmak istiyorum."

"Ediyorsun. Hem de çok. Bana hiç güvenceye ihtiyacı olan bir kadın gibi gelmemiştin."

"İhtiyacı ister olsun ister olmasın, bir kadın güvenceyi sever." Parmaklarını göğsünde gezdirdi. "Sana dokunmak hoşuma gidiyor."

"Bana dokunman hoşuma gidiyor."

Kaşlarını çattı. "Keşke bu kadar zor bir hayat geçirmeseydin."

"Çok daha zor hayatlar geçirenler oldu. Bazısı hâlâ geçiriyor."

"Bu yüzden hapishane reformu için uğraşıyorsun."

Omzunu silkti. "Diğer lordlar tarafından kabul edildiğim zaman uğraşacağım ama bu yatak odasına uygun bir sohbet değil."

"Peki, uygun olan nedir?"

"Bu." Başını eğip onu öptü. İlgisine hevesle karşılık vermesi hoşuna gidiyordu.

Hakkındaki en kötü şeyleri biliyordu ve buna rağmen ona gelmişti. Hakkındaki en kötü şeyleri biliyordu, yine de onu memnuniyetle karşılıyordu. Tereddüt etmiyor, dünyasından çekindiği için veya yeterince iyi olmamaktan endişelendiği için onu geri çevirmiyordu.

Bu yatakta başka kimsenin olmasını istemiyordu. Catherine aklındaki tek kişi olmayı, düşündüğü tek kişi olmayı, memnun etmek istediği tek kişi olmayı hak ediyordu.

Memnun etmek istediği tek kişi zaten oydu.

O anda başka kimsenin önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Hızla yaklaşan tehlike ihtimalinin önemi yoktu. Korunması gereken masumların önemi yoktu. Şu anda yatağında olan Catherine dışındaki her şey önemsizdi.

Sıcak seksin miske benzer kokusu onun tatlı gül parfümüne karışıyordu. Burun deliklerine dolan birlikte yarattıkları bu benzersiz kokunun zevkine vararak onu derin bir nefesle içine çekti. Onu derin derin öperek elini önce karın boşluğuna kaydırды, sonra

parmaklarını bacaklarının arasındaki yay gibi buklelere doladı. Islak ve sıcaktı, sunacaklarına hazırdı.

Elini kalçasma götürürken ağzını boynuna sürüyordu.

Catherine nefes nefese, "Ah Tanrım, sakın durma," dedi.

Luke yüzünü onun omuz kıvrımına gömüp kulağının altına bir öpücük kondurdu ve gıcırdayan bir sesle, "Bunun hayalini hiç kurdun mu?" diye sordu.

"Bilemeyeceğin kadar çok kez."

"Nasıl hayal kuracağını nereden biliyordun?"

Mest olmuş gibi başını bir taraftan diğerine yuvarlıyordu.

"İçgüdü herhalde. Konuşmamız şart mı?"

Kısık sesle gülerek Luke onu kucakladı ve onu da alarak sırtüstüne döndü, kendini onun üzerinde bulan Catherine'in küçük çığlığını duyuyor, kalçasının üstüne ata biner gibi oturuşunu, ona yukarıdan bakışını ve muhteşem gür saçlarıyla çevrelerini perdeleyişini izliyordu. Parmaklarını altın rengi tutamların arasından geçirdi, ağzını aşağıya kendi ağzına doğru çekti ve onu hevesle, açlıkla öptü.

Hiçbir şeyini gizlememesine, çekingen davranmamasına bayılıyordu. Çıplaklığından utanmıyordu. Nedense buna şaşırmamıştı. Sevgili cesur Catherine'i, Dodger'ın Yeri'ndeki arka odada onu kâğıt oyununda yendiği gibi, o ara sokakta onu kurtarmaya uğraştığı gibi, bir dostunu korumak için gecenin bir yarısı kütüphanesine gelip ona cesur bir teklif yaptığı gibi şimdi de burada onunla birlikte yataktaydı.

Ona benzeyen, kendisini onun gibi cezbeden kimseyi tanımamıştı. Daha çok istediği kimseyi tanımıyordu.

Catherine ağzını kendi ağzından kopardı, soluk soluğa aşağıya doğru ona baktı. "Bu şekilde yapabilir miyiz?"

Luke sırttı. "İstediğimiz şekilde yapabiliriz."

Catherine ellerini onun göğsünde dolaştırdı. Luke onun göğüslerini kavradı, avuçlarındaki ağırlıklarına tapıyordu. Tapmadığı hiçbir yanı yoktu.

Catherine kalçasını kaldırıp onu parmaklarıyla sardı. Luke beklenti içinde kalın bir sesle iniledi.

Catherine, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Tanrım, hayır."

İpeksi ıslaklığıyla onu sarmalayarak aşağı kaydı. Luke neredeyse oracıkta döllerini boşaltacaktı. Onun yerine çenesini sıktı, kontrol sağlamaya çalıştı. Ellerini onun zarif sırtına uzatıp tekrar göğüslerine kaydırıp ve yumuşak etini yoğurmaya başladı.

Catherine başını geriye atarak inledi. Sonra hayatta kalmaya çalışırcasına onu bir at gibi sürmeye başladı.

Luke kendini tutmaktan ölecek gibiydi, o boşalmadan önce boşalmayacaktı. Ama Catherine harika hissediyor, tutkusu damarlarında akan kanı tutuşturuyordu.

Artan haykırışlarla onun üstünde zıplıyordu. Catherine aşağı yönelirken Luke kasıklarını ona doğru pompalıyordu. Catherine'in parmakları omuzlarına geçiyor, Luke'un parmakları onun kalçasını kavırıyor, ikisi de birbirine adeta düşmemek üzere tutunuyordu. Luke hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemişti.

Kendini tutmalıydı, onun için, onun için...

Ama bedenini geri tutamıyordu. Catherine'in altında sıçradı, derin ve vahşi iniltisi, sırtı yay gibi gerilmiş, yüzüne şaşkınlık ve hayret dolu bir ifade kazınmış olan Catherine'in tatmin dolu çılgınlığını neredeyse bastıracaktı. Luke'un bedeni sarsıntılarla yıkılırken Catherine'in içine zevk akıyordu.

Catherine gevşedi ve tükenmiş halde onun göğsüne düştü. Luke kollarını ona dolama gücünü nereden bulduğunu bilmiyordu ama ona sarılmayı o kadar çok istiyordu ki enerji bulmamayı

kaldıramazdı. Orada sonsuza kadar uzanabileceğini düşündü. O anda ölse mutlu ölürdü.

Hayatında asla böyle huzur böyle keyif hissetmemişti. Onunla bir kez daha beraber olmanın yeteceğini düşünmüştü. Ama ona sarılmış nefes alışını dinlerken ona asla doyamayacağından korktu.

On Sekizinci Bölüm

Sabahın erken saatlerinde evden çıktılar, Claybourne'un elinde bir piknik sepeti, Catherine'in elinde örtü vardı. Yanında çok az giysi getirdiği için Luke'un hizmetlilerin odasından bulduğu bir hizmetli elbisesi giymişti. Kısıtlayıcı bir elbise değildi ve Catherine bir açıdan onu her zamanki kıyafetine tercih edebilirdi. Onları neyin beklediğini bildiği halde böyle rahat olabilmesine şaşıırıyordu.

O sabah bir başka uyandırıcı sevişme seansından sonra Claybourne onu köye gidip orada beklemesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Catherine bu ana gelmelerini sağlamıştı. Şimdi geri çekilmeye niyeti yoktu. Luke, Avendale'in az çok bir gün sonra veya büyük olasılıkla daha da geç ortaya çıkacağını düşünüyordu. Catherine ortaya çıkacağından bile emin değildi.

Ama Claybourne'la piknik yapma fırsatından memnundu.

Bir gölete varana kadar bir süre yürüdüler. Claybourne örtüyü sererken Catherine, "Burada balık var mı?" diye sordu.

Luke durgunlaştı, önce Catherine'e, sonra suya baktı. "Sanırım."

"Burada hiç balık tutmadın mı?"

Gözlerini kapadı, kafasını salladı. "Sanmıyorum. Hayır."

"Başın mı ağrıyor?"

Gözlerini açıp gülümsedi. "Çok az. Geçer."

"Ağrıma sebebini merak ediyorum."

"İnsanların hep başı ağrır. Özel bir durum değil."

"Benimki ağrııyor."

"Öyleyse çok şanslısın."

Elini tutup örtüye oturmasına yardımcı oldu. Catherine çevresine bakındı. "Daha tetikte olmamız gerekmediğinden emin misin?"

"Bu akşam daha uyanık olacağız, yolları gözleyen adamlarım var. Kısa bir süre daha dünyada her şey yolundaymış gibi yapalım."

İkisine de biraz şarap koydu ve sepetten bir kalıp peynir çıkardı.

Catherine şarabından bir yudum aldı. "Aptalca bir şey duymak ister misin?"

Luke uzanıp ona küçük bir öpücük verdi. "Senin aptal olduğunu asla düşünmem."

"Belki sadece umduğum şeyi söylüyorumdur ama bana kalırsa Frannie tüm bu aramızda olanlarda bir yanlışlık görmezdi."

Dişlerini sıktı. "Ona söylemeyi düşünmüyorum."

"Hayır, söylemeni beklemiyorum. Bana bunu düşündüren sadece söylediği bir şey."

Gözlerini kıstı. "Ne?"

"Senin yalnız olmanı istemediğimi söylediğimde beni senle gelmem için teşvik etti. Geceleri seni yalnız bırakmamamı bile söyledi. Bence yaramaz olmam için bana izin veriyordu." Sesli söylendiğinde aklında dönen halinden bile daha aptalca duyulmuştu. "Kulağa çok saçma geliyor, değil mi? Sen benim olsaydın seni asla başka bir kadına vermezdim..." Durup çevresine baktı. "Fazla kurcalıyorum, değil mi?"

"Dün gece için suçluluk duyuyor musun?" diye sordu.

"Garip bir şekilde hayır. Sen?"

"Duymam gerektiğini biliyorum ama hayır. Sanırım Frannie henüz beni kendine ait saymadığı için. Yalnızca Feagan'ın çocuklarından

biri olduğumu ve senin haklı olduğunu fark etmeye başlıyorum. Onla daha çok zaman geçirmem lazım. Korkarım duygularımız yetişkinliğimizden değil çocukluğumuzdan kaynaklanıyor.”

Ah evet, o kadar kurcalamıştı ki açtığı delik artık dev gibiydi, kendini bile gömebilirdi. Keşke düşüncelerini kendine saklasaydı.

“Sana çocukluğunu sorarsam bunun pikniğe uygun bir sohbet konusu olmadığını mı söylersin?”

Sırttı. Dünya umurunda değilmiş gibi görünmesi Catherine’in öyle hoşuna gidiyordu ki. Bu anlardan çok az yaşadığını tahmin ediyor ve onunla paylaştığı bu tür anların her birinin keyfini çıkarıyordu. Yanma doğru gerindi, dirseğinin üstüne kalktı, onu bir saniye inceledi ve “Ne bilmek istersin?” diye sordu.

Catherine neredeyse sersemlemişti ve... Kahretsin! Aklına tek bir soru gelmiyor, en azından keyfini bozmayacağını düşündüğü tek bir soru bulamıyordu. Ama bilmek istediği çok şey vardı.

“Geoffrey Langdon’ı öldürdün.”

Şarabı kadehin içinde çevirdi, bir yudum aldı ve başıyla onayladı.

“Nasıl?”

“Onu bıçakladım.”

“Sen olduğunu nereden bildiler?”

“Görgü tanığı vardı.”

“Tüm soruları sordurtacak mısın? Neden bana hikâyeyi anlatmıyorsun?”

Kadehindekini bitirip kendine biraz daha şarap koydu. “İloş değil, Catherine.”

Uzanıp parmağını onun yara izine sürdü. “Söyleyeceğin hiçbir şey seni gözümden düşüremez.”

“Ama yalnızca benim hikâyem değil.”

“Lütfen. Onu Frannie için öldürdüğünü biliyorum, dolayısıyla onun başına korkunç bir şey geldiğini biliyorum. Ne olduğunu hayal edebiliyorum.”

“Ama ne kadar vahşi olduğunu hayal edebildiğinden şüpheliyim.” Sanki cesaretini toplamak için buna ihtiyacı varmış gibi şarabından bir yudum daha aldı. “Bazı erkekler bakireleri tercih ederler. Frengiye yakalanma şanslarını düşürür. Genç yaştaki kızlar genelde bakiredir. Bazen sokaklardaki genç bir kız razı olmadığı halde alınır, geneleve götürülür, bekâretini almak daha kolay olsun diye bir yatağa bağlanır.”

Catherine dehşete düşmüştü. “Frannie’ye de bu mu oldu?”

Başını salladı. “Geoffrey Landon onun bağlarını çözdü çünkü karşı koyan kızları seviyordu ve Frannie, Tanrı biliyor, karşı koydu. Nerede olduğunu Jack, Jim ve ben biliyorduk ama oraya vardığımızda çok geçti. Yaralanmıştı ve kaniyordu. Onu Feagan’a kadar yol boyunca taşıdım. Hiç ağlamadı. Hep ağlaması gerekirdi diye düşünürüm. Ama ağlamadı.”

Catherine bunu hiç sormamış olmayı diliyordu, diğer yandan ayrıntıları öğrendikçe yalnızca Claybourne’u değil, arkadaşlarıyla ilişkisini ve sahip oldukları güçlü bağı da çok daha iyi anlıyordu. “Adamın kim olduğunu nasıl öğrendin?”

“Frannie gücünü topladığında Jack’le birlikte onu geneleve götürdük. Sokakta saklanıp gelen gideni izlemeye başladık. Jack ne yapacağını biliyordu ama Frannie onu yalnızca döveceğimizi sanıyordu. Adamı gösterdiğinde planladığım şeyi yaptım. Sokağın karşısına geçip kapıyı açmasına izin vermeden bıçağı sapladım. Ne yazık ki kapıyı çalmıştı ve içeriden madam çıktı. Beni gördü. Çığlık attı. Kader bu ya, tam köşede lanet olası bir aynasız varmış.

“Kaçmaya çalışmadım bile. Jim daha sonra Langdon’ın her çarşamba bir bakire için geneleve gittiğini öğrendi. Ama onun

günahları benimki kadar vahim değildi. O meşru mirasçıydı, bu yüzden benim suçum çok daha kötüydü."

"Ona yaptığın şeyi hak etti."

Luke kendiyle alay eder gibi ona gülümsedi. "Ben de hep böyle düşündüm. Artık kirli geçmişimi biliyorsun. Yaşlı bey Scotland Yard'a oğlunu öldüren çocukla yüzleşmeye geldiğinde torunu olduğuma karar verdi."

"Neden?"

"Gözlerim yüzünden. Ailede gümüş renkli göz var."

"Marcus Langdon'la tanışmıştım. Gözleri gümüş rengi."

"Evet."

"Ama mutlaka daha fazlası olmalı."

"Yaşlı bey sorular sordu: 'Koyu renk saçlı, uzun boylu bir adam hatırlıyor musun?' 'Ah evet efendim, aslına bakarsanız hatırlıyorum.' 'Baban mıydı?' 'Ah evet efendim, elimi tutuyordu.'" Başını salladı. "İşimi çok kolaylaştırmıştı."

"O anıların hiçbirini hatırlamıyordun."

"Elbette hayır." Kaşını ovmaya başladı.

"Başın mı?"

"Evet sanırım buradaki çiçeklerden. Kokuları çok ağır."

"Gel, başını kucağıma koy."

Terreddüt etmeden yaklaştı ve başını onun uyluğuna yasladı. Catherine şakaklarına masaj yapmaya başladı. Hafifçe inliyordu. "Şefkatli ihtimamın neredeyse bu baş ağrılarına değer."

"Bu baş ağrıların beni endişelendiriyor."

"Yıllardır oluyor, Catherine. Gelirler. Giderler. Önemli bir şey değil. Önemli olsaydı eminim çoktan ölmüş olurdum."

Pürüzlü yüzüne bakıp gülümsedi, parmağını burnunun üzerinde gezdirdi. "Burnuna ne oldu?"

"Bir kavgaya karıştım. Delikte mahkemeyi beklerken çocuklarla yetişkinleri ayırmıyorlar, bu yüzden koca baş belalarının ve

toplumun en kötülerinin merhametine kalmıştık. Delikteki bazı bireyler bunu hak ediyor ama bu pikniğe uygun bir sohbet konusu değil. Bana ağabeyinden bahset.”

“Sterling’den mi?”

“Başka ağabeyin var mı?”

Catherine eğilip onun burnunun ucunu öptükten sonra şakaklarını ovmaya devam etti. “Söylemiştim. Babamla tartıştılar ama konuyu bilmiyorum.”

“Baban nasıl?”

“İyi değil. Giderek solgunlaşıyor ve zayıflıyor. Konuşamıyor, isteklerini söyleyemiyor. Kısa bir süreliğine bahçeye çıkarmak istedim ama doktoru tavsiye etmedi.”

“Sanıyorum son günlerini yatakta ya da bahçede geçirme seçeneği olan bir Britanyalı mutlaka bahçeyi tercih eder.”

“Sence doktorun tavsiyesine karşı mı gelmeliyim?”

“Bence kalbine ne doğru geliyorsa onu yapmalısın.”

Dudaklarını onun dudaklarında gezdirdi. “Bunun için teşekkür ederim.”

Doğrudu ve kıvrılıp ağzını Catherine’in ağzına kilitledi, onu iştahla öperek yere yatırdı. Şarap tadı geliyordu. Catherine bir daha onu hatırlamadan şarap içemeyeceğini düşündü.

Ellerini onun gür kıvrık saçlarına geçirdi. Onun çocukluğunu, rüzgârlı ve engebeli kırlarda koştururken saçlarının ne kadar dağıldığını düşündü. Uzakta denizin sesini duyabildiğini, yürüdükleri takdirde sonunda kayalıklara varacaklarını hayal etti.

Dudaklarını bırakıp geri çekildi. “Hiç çocukluğundan kalma portren var mı?”

“Hayır.”

Bazen ondan bilgi almak zor oluyordu ve bunun sebebi inatçı olduğu gerçeği değil, Catherine’in ona baktığında Claybourne

Kontu'nu görmesiydi. Claybourne ise aynaya baktığında bir sahtekâr görüyordu.

"Hayatına sen girmeden önceki zamandan kalma, kontun torununun hiç portresi var mı?"

Claybourne ona hoşgörüyle gülümsedi. "Bende olmayan bir şeyi bulmaya çalışıyorsun."

"Yani var."

"Yaşlı beyin Kontesin Oturma Odası dediği salonda."

"Bana gösterir misin?"

"Catherine..."

"Lütfen. Senin Claybourne olduğunu ispatlamaya çalışmıyorum. Gerçekten. Ama yaşlı bey sende bir şey görmüş olmalı, dolayısıyla çocukluğunda neye benzediğini görebilmem için en yakın seçenek bu."

"Neden?..."

Catherine parmağını onun dudağına bastırdı. "Gerçekten çok şey mi istiyorum?"

Claybourne tek kaşını kaldırıncı Catherine gözlerini devirerek gülümsedi. "Pekâlâ, sanırım çok şey istiyorum."

Claybourne alnına, burnuna, çenesine birer öpücük kondurdu. "Ama vermeye razı olmadığım bir şey istemiyorsun."

Bu yanını seviyordu, bazen karanlık ve derin düşüncelere dalmak yerine onunla dalga geçiyor, onunla birlikte olmaktan son derece mutlu olmasını sağlıyordu.

Üzerinden kalktı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Piknik sepetini toplamaya başladılar.

Rüzgâr ağaçlardaki yaprakları hışırdatarak esmeye başladı. Catherine uzaktaki yola baktı ve içi kötü bir önseziyle ürperdi. Onu rahatsız eden gerçek, Claybourne Kontu'nun çocukluğuna bakma fikri miydi yoksa daha uğursuz bir şey mi, emin olamadı.

Luke bu odayı yalnızca bir kez ziyaret etmişti ve bu da kör edici bir baş ağrısına sebep olmuştu.

Yaşlı bey portreyi göstermek ve ilk oğlunu ve torunu kaybetmenin acısıyla karısının bu odada nasıl öldüğünü anlatmak için onu bu odaya getirmişti. O zamanlar odada şüphesiz kontesin varlığından kalma ağır bir çiçek kokusu vardı ve Luke baş ağrısını buna bağlamıştı.

Ama şimdi oda yalnızca mobilya yağı kokuyordu, buna rağmen tuvallere dokunmadan ellerini portrelerin üzerinde gezdiren Catherine'i izlerken başı zonklamaya başlamıştı. Geriye bir adım attı. "Çok mutlu görünüyorlar."

"Yaşlı bey öyle olduklarını düşünürdü."

Catherine ona döndü. "Hiç bıyık bırakmayı düşündün mü?"

"Portredeki adam gibi mi? Hayır." Yapacağı hiçbir şey portredeki adama benzemesini sağlayamazdı.

"Benzerlikler görebiliyorum..."

"Catherine."

"Claybourne olduğunu düşünmediğini biliyorum ama benzerlikler var. Saçlar gözler... hatta sanırım çeneniz bile."

Başını salladı.

"Bu portre yapıldığında kaç yaşındaydın, daha doğrusu yaşındaydı?"

"Altı. Öldürülmelerinden hemen önce tamamlanmış."

"Biri niye onları öldürmek istemiş olabilir?" diye öğrenmek istedi.

Luke'un buna bir cevabı yoktu. "Büyük ihtimalle bir soygundu."

"Ama oğlana ne oldu?"

Luke başını salladı. "Satılmıştır. Bir gemiye bindirilmiştir. Belki başka bir yerde ölmüştür. Öğrenmenin yolu yok."

“Çok tuhaf görünüyor. Ayrıca senin olman son derece mümkün gibi...”

“Catherine, söylediğin gibi çok mutlularmış. Bunu neden hatırlamayayım? Neden babamı veya annemi hatırlamayayım? Annen öldüğünde çok küçüktün. Onu hiç mi hatırlamıyorsun?”

İçini çekerek yere baktı. “Hatırlıyorum. Hayal meyal.” Başını kaldırıp ona baktı. “Demek istediğini anlıyorum sanırım.”

“Güzel.” Parmaklarını saçlarına geçirdi, saç derisine baskı yaparak fark ettirmeden başındaki ağrıyı dindirmeye çalıştı. “Bazı meselelerle ilgilenmem gerekiyor.”

“Evi gezmekte serbest miyim?”

“İstediyiğini yapmakta serbestsin ama dışarı çıkmamanı tavsiye ederim. Avendale her an ortaya çıkabilir.”

“Evden ayrılmayacağım.”

Catherine’e doğru bir adım attı ve başparmağını dudaklarına sürdü. Onu yatak odasına taşıyıp kalan tüm zamanlarını onunla sevişerek geçirmeyi istiyordu. Ama işin aslı artık ilişkilerini nasıl tanımlaması gerektiğinden emin değildi.

Kollarında bir gece geçirmek istemişti. Ona yetmiş miydi? Kendisine kesinlikle yetmemişti ama sonsuza dek sürdüremeyeceği halde ondan daha fazlasını istemek yanlış olurdu. Frannie varken yanlış olurdu...

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Sonra uzun adımlarla odadan çıktı. Catherine’e olan arzusuyla tekrar deliye dönmeden bir an önce Avendale’in ortaya çıkması için dua ediyordu.

Alacakaranlığa doğru yağmur başladı, rüzgâr kırların üstünde hızla esiyor, gök gürüldüyordu.

Luke kütüphanede camın önünde durmuş, pencere pervazına yaslanmış, karanlığa, arada şimşekle aydınlanan araziye bakıyordu.

Catherine kucağında bir kitapla yakındaki bir koltuğa oturmuştu. Aynı paragrafı üç kere okuduğu halde Jane Austen'ın ne söylemek istediğini hâlâ anlayamamıştı. Karmaşık bir şey değildi. Yalnızca konsantre olamıyordu.

Claybourne sessizce, "Bana bir keresinde söylediğin bir şeyi bir süredir düşünüyorum," dedi.

Sohbet fırsatını sevinçle karşılayan Catherine kitabı kapattı. "Neymiş o?"

Claybourne pencerenin ardındaki bir şeyi inceliyordu. "İlk Claybourne Kontu'nun varlığını ve unvanını evlatlarına bırakma hakkını kazandığını söylemiştin."

"Tam hatırlayamıyorum..."

Pencereden odaya doğru döndü. "Londra'ya döndüğümüzde Lordlar Kamarası'nın önüne çıkıp Claybourne üzerindeki iddiamdan vazgeçeceğim."

Ciğerlerindeki tüm havanın çekildiğini hisseden Catherine yavaşça ayağa kalktı. "Niye böyle bir şey yapasın?"

"Çünkü bir yalanı yaşamaktan bıktım. Çünkü bir zamanlar bana verilenin değerini yeterince bilmiyordum, unvanın arkasında yatan mirası değil yalnızca kendi hayatımı görüyordum. Tüm bunlar gerçekte Marcus Langdon'ın hakkı ve onun eline geçmelerini sağlayacağım."

Planında o kadar fazla sorun ve güçlük vardı ki Catherine nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Seni idam edecekler."

"Sanmıyorum. Suçumun görgü şahidi yıllar önce öldü. Nereden kanıt bulacaklar? Ayrıca iş oraya gelirse beni savunması için İngiltere'nin en zeki avukatını tutabilecek kadar zenginim."

"Ama Marcus Langdon... o sen değil."

Kalın sesiyle güldü. "Evet, zaten bunu demeye çalışıyorum."

Catherine ona doğru bir adım attı. "Hayır, demek istediğim, onu Claybourne Kontu olarak göremiyorum. Sen bu role çok uygun görünüyorsun."

"Biraz da bunu demeye çalışıyorum, Catherine. Sahip olduğum şey bir roldü. Bunca yıldır rol yapıyorum."

Fakat Catherine açığa vurduğundan daha başka sebepleri olduğunu biliyordu. Claybourne Kontu olması sahiden istediği tek şeyi ele geçirmesine engel oluyordu: Frannie.

Bir adım daha attı, yaşların gözünü yaktığını hissediyordu. "Sen olağanüstü bir adamsın, Lucian Langdon. Frannie senin sevgine sahip olduğu için inanılmaz derecede şanslı."

"Bunu Frannie için yapıyorum. Bunu senin için yapıyorum. Gözlerindeki yansımama baktığımda onun hileyle lekелendiğini görmek istemiyorum ve Claybourne Kontu olduğum sürece hiçbir kadını hak etmiyorum."

"Daha fazlasını hak eden hiçbir erkek tanımadım." Ayak parmakları üzerine yükselerek onu öptüğü sırada onu ne kadar derinden sevdiğine inanamıyordu. Onu öpmekten fazlasını yapmak istiyordu. Sadece vücudunu değil kalbini ve ruhunu da ele geçirdiğini ona göstermek istiyordu.

Şeytan ortaya çıkmadan önce ne kadar zamanları kaldığını merak ediyordu. Öpüşmeyi yarıda kesti. "Sence ne zaman gelir?"

Catherine gözlerindeki pişmanlığı gördü, bunu neden sorduğunu, ne istediğini anladığını fark etti. "Artık her an gelebilir."

"Gelmeyeceğine karar vermeden önce ne kadar bekleyeceğiz?"

"Gelecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Ona hoşgörüyle gülümsedi. Catherine eskiden olsa buna sinirlenebilirdi ama artık merakıyla dalga geçmediğini, ilgisinden hoşlandığını hatta belki de umursamasından biraz etkilendiğini

bilecek kadar onu iyi tanıyordu. "Onunla birkaç sene kâğıt oynamıştım. Adamın düşünce şeklini biliyorum."

"Biz oynadığımızda benim hakkımda yanılmıştın."

Gülümsemesi kayboldu. "Nasıl biri olduğunu saklamakta o kadar başarılı olamaz."

"Karisını dövdüğünü biliyor muydun?"

Başını salladı. "Hayır ama kaybetmekten nefret eder. Özellikle de bana karşı kaybetmekten nefret eder. Karisını geri almak için buraya gelecek. Hiç şüphem yok."

"Geldiği zaman ne yapacaksın?"

"Merak ettiğin buysa, onu öldürmeyeceğim." Elini tutup öptü, sonra avucundaki yara izini başparmağıyla okşamaya başladı. "Hak ettiğini bilsen bile bir adamın ölümünü vicdanında taşıyarak yaşamak kolay bir şey değildir. Uyumak için gözlerini kapadığında onun yüzünü görürsün ve bazen yüzünü görmek istemediğin için uyumadığın olur."

"Öyleyse Winnie'yi rahat bırakacağından nasıl emin olacaksın?"

"Winnie'nin benim korumam altında olduğunu ve ona bir daha dokunursa onu öldüreceğimi anladığından emin olarak. Vicdan azabı hissetmeden. Pişmanlık hissetmeden. Merhamet etmeden."

Sırtını saran ürpertiyle beraber saç derisi karıncalandı. Başıyla onayladı.

Claybourne sessizce, "O bir zorba," dedi. "Genelde geri çekilmesi için tek gereken ona karşı gelmektir."

Catherine boştaki eliyle kaşına düşen saçını arkaya attı. "Peki ya seni tehdit ederse?"

Avucuna bir öpücük kondurdu. "Koruyucu meleğim var."

Kütüphane kapısı açıldı ve kâhya içeri girdi. "Lordum, Aven-dale Dükü ziyaretinize geldi."

Claybourne, "Gördün mü?" diyip Catherine'e gülümsedi. "Medenice." Hizmetlisine baktı. "Onunla görüşeceğim. Ve hiçbir

şekilde rahatsız edilmeyeceğiz. Ne duyduğunuz veya içeride ne olduğunu düşündüğünüz önemli değil. Aslına bakarsan, onu buraya aldıktan sonra geriye kalan hizmetlileri bu akşamlik serbest bırak.”

“Tabii, Lordum.”

Claybourne Catherine’i bıraktı, masasına yürüdü, ona dayanarak kollarını göğsünde bağladı ve Catherine’le göz göze geldi. “Sanırım ben onunla tartışırken gitmeni istesem kabul etmeyeceksin...”

“Onunla yalnız yüzleşmen için seni bırakmayacağım.”

“Araya girme.”

Catherine konuşmak için ağzını açtı...

“Ciddiyim Catherine. Bu çok karmaşık bir iskambil oyununa benzeyecek ve oldukça fazla blöf yapmaya niyetliyim.”

Başıyla onayladı, kararlı ayak seslerini duydu. Midesi bulandı. Rahatsız etmeyecek kadar uzak, elinden gelirse destek olabilecek kadar yakın olmak için yan tarafa, rafların yanına yürüdü.

Avendale uzun adımlarla içeri girdi ve kapıyı geçtikten sonra kâhya kapıyı arkasından kapadı. Catherine, Dük’ten dalgalar halinde yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. Claybourne’un bundan hiç mi hiç etkilenmemiş görüldüğünün de farkındaydı.

Sanki Claybourne rakibinin suratını net bir şekilde görebilsin diye veya rakibi kendisini net bir şekilde görebilsin diye aşırı sayıda fener yakılmıştı. Ne yazık ki bu yüzden Avendale Catherine’i de net bir şekilde görüyordu.

Ona küçümseyici bir şekilde gülümsedi. “Bu rezaletin kalbinde senin olduğunu tahmin etmeliydim.”

Claybourne korku tanımaz bir adam tavrıyla, kararlı bir sesle, “Leydi Catherine’le değil, benimle konuşacaksın,” dedi.

Avendale dikkatini Claybourne’a kaydırdı. “Soylu arkadaşlarımla yanındaymış gibi kibarlık taklidi yapmama gerek yok, öyleyse açık konuşacağım. Sen hiçbir şey değilsin. Meşru kont sen

değilsin ve sana bu şekilde hitap etmeyeceğim. Karım ve vârisim için buradayım. Onları hemen şimdi buraya getireceksin.”

“Önce yanıtlanmasını istediğim bazı sorular var.”

“Ben sana hesap vermem.”

“Neden Leydi Catherine’i takip ettiriyordun?”

“Karım nerede?”

“Sen benim sorumu yanıtla, ben de seninkini yanıtlayayım.”

Avendale hakkındaki olumsuz görüşünü gizleme ihtiyacı duymadan Catherine’e baktı. “Karım üstünde kötü etkisi var, bu yüzden gözümü üzerinde tutmaya değer diye düşündüm.”

“Peki beni öldürtmeye çalışma sebebin?”

“Çünkü senden hoşlanmıyorum, seni küstah köpek. Soyluların arasındaki bir çürüksün. Şimdi bana karımı ve oğlumu getir!”

“Burada olmadıklarından ricanı yerine getirmem biraz zor.”

“Yalan söylüyorsun.”

“On dört yaşından beri yalan söylemedim. Konağımı, her odayı, her kuytuyu, her köşeyi ara. Onları burada bulamazsın çünkü Londra’dan hiç ayrılmadılar.”

“Onları benden uzak tutmayı mı düşünüyorsun?”

“Onları korumam için bu gerekiyorsa, evet. Seninle benim bir anlaşmaya varmamız gerekecek...”

Avendale başını arkaya atıp ellerini yumruk yaparak haykırdı. Claybourne’a tekrar baktığında, odaya girdiğindeki öfkesi ona katlanmıştı. “Yasal olarak başkasına ait olan başka hiçbir şeyi almana izin vermeyeceğim!”

Yumruğunu bir tarafa sallayıp bir feneri koltuğa düşürdü, diğer yana sallayıp bir başka feneri perdelerle uçurdu. Kimse tepki vermeden Claybourne’un üzerine fırladı.

Masadaki fener yere düştü, kırıldı, etrafa parafin ve ateş saçıldı. Catherine koltuktan bir minder kaptı, söndürmek için alevlere yöneldi...

Aniden karanlık, deli gözler önünde belirdi. Hiç haber vermeden. Çenesinden kafatasının arkasına doğru kör edici bir acı girdi, başı bir şeye çarptığında acısı daha da çoğaldı. Çarptığı şeyin zemin olduğunu fark etti. Kolunda bir sarsıntı hissetti, bir kükreme duydu ve kolu serbest bırakıldı.

Gözünü zorla açtığına odanın içinde çarpışan Claybourne ve Avendale'i, korkunç bir cehennemdelermiş gibi etraflarında dans eden alevleri gördü. Alevler. Yangın. Kalkması gerekiyordu. Yardım çağırmalıydı.

Dizlerinin üzerinde kalkmaya çabaladı. Oda etrafında dönüyordu. Masaya doğru emekleyip kendini yukarı çekti. Ne kadar zamandır yerdeydi? Yardım istemek için çığlık attı ama alevler çoktan odayı sarmış, kapıya ve pencerelere ulaşmasını engelliyorlardı. Aralarından zıplamayı düşündü ama etekleri mutlaka tutuşurdu.

Elbisesinin dikişinin altına uzanıp ateşe vurabileceği bir şey olsun diye iç eteklerinden birini çıkarmaya niyetlenerek Claybourne'a baktı. Avendale'i yere sermişti. Onu yumrukluyordu, bir kere, iki kere...

Avendale Claybourne'u üzerinden fırlatarak sıçradı. Bir şey daha kırıldı. Bir diğer fener. Catherine iç eteğini çekip kitapları, kâğıtları, ahşap rafları yutarak hızla raflara tırmanan alevlere vurmaya başladı.

Tanrı aşkına, yangın çıkması için daha kötü bir oda olabilir miydi? Alevler yükseldikçe yükseliyordu. Ve sıcaklardı, çok sıcak. Gri, dalgalı duman görmeyi zorlaştırıyordu. Gözleri yanıyordu. Ciğerleri acıyordu.

Bir hırıltı duyduğunda omzunun üzerinden arkasına baktı. Avendale Claybourne'u masada geriye doğru bükmüş, yumrukluyordu. Catherine yakındaki bir heykelciği aldı. Öksürüp zorlukla nefes alarak yalpaladı.

Avendale Claybourne'dan ona doğru dönüp gözlerinde kötücül bir parıltıyla onu tekrar yumrukladı. Geriye doğru sendeleyerek bir kez daha yere düştü. Kadınlara vurmaktan nasıl zevk aldığını unutmuştu.

Claybourne hırıldayarak kendini Avendale'in üstüne attı ve onu yere düşürdü. Avendale kafasını alçak bir sehpanın köşesine vurdu ve hareketsizce uzandı. Claybourne üzerine eğilip kulağını göğsüne yasladı. "Yaşıyor."

Catherine, "Çıkış yolumuz yok, saklanacak hiçbir yerimiz yok," diye haykırdı.

Görünüşe göre Claybourne ancak o zaman içinde bulundukları tehlikeli durumu fark etti. "Bu tarafa," diye emretti. Avendale'i yukarı çekip omzunda yatırarak onla birlikte ayağa kalktı. Uzun adımlarla şömineye vardı.

Catherine, "Tanrı aşkına, şimdi bu lanet cehennemden nasıl çıkacağımızı düşünüyorsun?" diye bağırdı. "Baca deliğinden mi tırmanacağız?"

"Hayır. Aşağıya ineceğiz. Bir fener kap."

Hâlâ sağlam bir fener kalmış olmasına şaşırarak köşedeki küçük sehpanın üstünde bir tanesini gözüne kestirdi. Onu alıp şöminenin kenarına bir şeyler yapan, dumandan tam olarak göremese de bir şeyi itip bir şeye basıp çeken Claybourne'u izledi ve odada yankılanan gıcırta ve iniltilerle büyük raflardan birinin öne çıkıp duvarın arkasında bir geçit açtığını gördü.

Bir şey parçalandı. Kanı kaynamaya başlayacak gibi hissediyordu.

"Haydi gel. Çabuk." Claybourne elini onun küçük sırtına bastırarak karanlık geçide girmesi için teşvik etti.

Fener bir dizi basamağı aydınlattı.

"Aşağı in," diye emretti.

"Nereye gidiyor?"

"Bunu... kahretsin ki bunu bilmiyorum. Tek bildiğim güvenli olduğu. Haydi!"

Catherine merdivenleri hızla indi. Burası serindi, havada küf kokusu olsa da nefes almak daha kolaydı. En aşağıda bir tünele vardı.

"Devam et," diye emretti.

Örümcek ağlarına takılmamak için başını eğdi, fare sesi duyduğunu sandı ama bir fareyle yüz yüze gelmek yangınla yüz yüze gelmekten daha iyiydi. Geçitte bir ayrıma ulaştı ve tökezleyerek durdu.

Claybourne, "Sağdan devam et," dedi.

Dönüp ona baktı. "Diğer taraf nereye gidiyor?"

"Eve geri dönüyor."

"Oraya çıkmak istemediğimden eminim."

Söylediği gibi ayrımdan devam etti. Bir süre sonra okyanusun hareketini duydu ve havanın tuzlu kokusunu aldı. Karanlıkta sahile doğru çıktı. Ayın önünden kara bulutlar geçiyor, yine de yandaki denizden ışık yansıyor. Aile asıl servetini kaçakçılıkla mı elde etmişti?

Claybourne Avendale'i sahile bıraktı, sonra sendeleyerek iri bir kayaya gitti. Üzerine oturdu ve hızla botlarına doğru gelip denize geri dönen dalgalara baktı. Hâlâ hafif bir yağmur vardı ama bu endişelenecekleri en önemsiz şeydi. Catherine onun önünde diz çöktü, yüzünü görebilmek için feneri kaldırdı. "Luke?"

"Catherine nereden bildim? Geçidi nereden bildim?"

"Anlamıyorum."

Kafasını salladı. "Varlığından haberim yoktu. Orada olduğunu bilmiyordum."

"Nasıl bilmiyor olabilirsin? Birisi sana göstermiş olmalı."

"Hayır, kimse bana göstermedi."

"Önceki kont."

"Hayır."

Sesi çok keskin, kendinden emin duyuluyordu.

“Ama hemen ona yöneldin. Ne yapman gerektiğini biliyordun.”

“Ancak sen saklanacak yerimiz olmadığını söyledikten sonra. O ana kadar,” ellerini kaşına bastırdı, “aman Tanrım, başım. Sanki ikiye yarılmaya çalışıyor gibi.”

Nefes nefese başını geriye attı. “Bununla sonra ilgilenmem gerekecek. Şimdi Avendale’e ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Ve hizmetlilerin güvende olduğundan emin olmalıyız.”

Ayağa kalkıp dizlerinin üstüne düştü. Catherine yanına eğildi. “Luke, beni korkutuyorsun.”

Başını kaldırarak ona baktı ve yüzünü avcuna aldı. “Benim cesur kızım.” Uzanıp öptü.

Geri çekildiğinde Catherine, “Avendale konusunda ne yapacağız?” diye sordu.

“İkimiz de ipe gitmeyecek şekilde onu öldürmenin bir yolunu bulacağız.”

“Niyetin buysa niye onu yangının içinde bırakmadın?”

“Çünkü ölümünün bir amaca hizmet etmesini istiyorum. Bunun için canlı olması gerekiyor.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Bana güveniyor musun?”

“Hayatım pahasına.” Birden kendini onun kollarında titreyip ağlarken buldu, kendini budala gibi hissediyordu ama hayattalardı, Claybourne hayattaydı ve önemli olan tek şey buydu.

On Dokuzuncu Bölüm

Avendale kımıldamaya başladığında çenesine tatmin edici bir yumruk atan Luke, Catherine'in iç eteğinden yırtılmış parçaları kullanarak onun ağzını tıkayıp bağladı. Luke nazik veya bağışlayıcı olacak durumda değildi. Başının acımasızca zonklamaya başlaması da duruma yardımcı olmuyordu. Aslında Avendale'in bilinçsiz haline imreniyordu.

Büyük bir çabayla Avendale'i yukarı çekip omzuna aldı. Catherine'le birlikte köşke geri yürümeye başladılar. Ortada bir yol yoktu ama arazi çok engebeli değildi. Diğer yandan yağmurun şiddeti artmıştı ama Luke için bu önemli değildi. Şansları varsa yangının köşke verdiği zararı bile azaltabilirdi.

Catherine, "Ev hâlâ yanıyor olsa sence uzakta ateş görmez miydik?" diye sordu.

"Evet. Hizmetliler ve köyün itfaiye ekibi şüphesiz kontrol altına almıştır."

"Başın sana rahatsızlık veriyor, değil mi?"

"Düzelir."

"Bu gece Avendale'le ne yapacaksın?"

"Köşk hâlâ duruyorsa onu şarap mahzenine koyacağım."

“Ya ondan sonra?”

“Seninle Londra’ya döneceğiz. Ayarlamaları yaptıktan sonra ben Avendale için geri döneceğim. O zamana dek en güvenilir hizmetlilerim yemeğini verecek ve onu kilitli tutacak.

“Ayarlamalar ne gerektirecek?”

İnildeyerek başını salladı. “Şu an net düşünemiyorum, Catherine.”

Ona destek olmak ister gibi elini üst koluna sardı. “Çok acı çekiyorsun.”

“Hiç bu kadar kötü olmamıştı.” Tek yapabildiği bir ayağını diğerinin önüne atmaktı. Geçidi nasıl bildiği konusunda hâlâ şaşkındı ama odaklanmak yalnızca ağrısını artırıyordu ve ağrı biraz daha fazlaşırsa bilincini kaybedeceğini düşünüyordu. Onun yerine Catherine’in kolundaki eline odaklandı. Altındaki ipeksi vücudunu düşündü ve ağrı biraz azaldı. İçine gömülmenin ne muhteşem bir his olduğunu hatırlamaya odaklandı. Baş ağrısı biraz daha azaldı ama başka bir yeri ağrımaya başladı.

En iyisi yalnızca yürümeye odaklanmaktı.

Sonunda köşke vardılar. Kütüphanenin olduğu kanada dönene kadar zarar almamış gibi görünüyordu. Bir bölüm yıkılmış ve geriye yanık kalıntılardan başka pek bir şey kalmamıştı.

“Lordum!” Kâhyası aceleyle koştu. “En kötüsünden korkmuştuk.”

Claybourne Avendale’i yere bıraktı. “Ne kadar zarar var?”

“Şanslıydık. Yalnızca bu kanat gerçekten zarar gördü. Diğer kana ve evin ana bölümü hasarsız ve yaşanabilir durumda.”

“Güzel.” Luke bacanın yanındaki duvarın felaketten arta kalan kısmına bakmaya gitti. Gizli kapı imha olmuştu. Açık bir delikten geçide inen basamaklar görünüyordu. “Bu geçidin varlığından haberin var mıydı?”

Kâhya, “Hayır, Lordum,” dedi. “Üzgünüm. Nereye gidiyor?”

“Denize. Diğer hizmetlilere sor.”

"Efendim?"

Luke parmaklarıyla alnına bastırdı. "Hizmetlilere kimin bu geçitten haberi olduğunu sor. Bana kimin söylediğini bulmam lazım."

"Tabii, Lordum." Aceleyle oradan ayrıldı.

Luke etrafına bakındı. Yaşlı bey kitaplarından çok keyif alırdı ve şimdi hepsi gitmişti. Bu gereksiz yıkım Luke'ta mantıksız bir öfke yarattı. Etraftaki pis yanık kokusu mide bulandırıcıydı.

Kulağına bir ses geldi ve döndüğü anda tökezleyen Catherine'i gördü. Uzanıp onu tutarak düşmesine engel oldu.

"Ne büyük kayıp," diye mırıldadı, Luke sesindeki hüznü duymuştu.

"Daha kötü de olabilirdi. Marcus Langdon'un burayı eski şanına kavuşturabilmesi için yeterli kaynağa sahip olmasına yardım edeceğim."

"Gerçek Claybourne Kontu olmayabilirsin ama burayı umursadığın ortada."

Burayı zamanla sevdiğini inkâr edemezdi. Vazgeçmenin sandığından daha zor olacağını anlamıştı ama burayı umursadığı için meşru sahibine geri verilmesini sağlamakta kararlıydı. Bu karar pek çok şeyi değiştirecekti, Frannie'nin kendisiyle evlenmemek için bahanesinin kalmaması da bunlara dahildi.

Biri yere uzun fenerler dikmişti. Alevleri Catherine'i aydınlatıyordu ve Luke yüzünü kaplayan is ve kiri görebiliyordu. Hayır, kir değildi. Avendale'in vurduğu yer morarıyordu. Luke sırf bu yüzden onu öldürmek için güçlü bir dürtü duyuyordu. Şefkatle yanağına dokundu. Garip bir şekilde yaşlandığında onun yanağına dokunma onuruna sahip olacak adamı düşündüğünü fark etti. O adamın Catherine'in asla yaşanmayacak olan gücünün ve güzelliğinin değerini bilmesini umdu.

"Odalarımızın yaşanabilir olduğu söyleniyor. Sıcak bir duş bana iyi gelebilir."

Catherine ona gülümsedi ve tüm başlarına gelenlerden sonra hâlâ böyle gülümseyebilmesiyle onu hayrete düşürdü.

Catherine, “Bunu çok isterim,” dedi.

Bu şekilde Luke onunla bir gece daha geçirmesine izin verdiğini fark etti.

Etrafı suyla sarılırken Catherine banyo konusundaki standartlarının sonsuza dek yükseldiğini düşündü. Özellikle yanındaki Claybourne’ken bir erkeğe sarılarak sıcak suyun içine dalmak tek kelimeyle nefisti. Neyse ki küvet genişti. Efsaneye göre ailenin uzun boylu ve rahat hareket edebilmeyi seven erkekleri için özellikle yapılmıştı. Catherine ayrıca tek başlarına banyo yapmaktan hoşlanmadıklarını tahmin ediyordu.

İki nöbetçiyle birlikte Avendale’i mahzene kilitlemişlerdi. Kütüphanenin bazı kısımları hâlâ tütüyordu ama ilk geldiklerinde Claybourne’un göndermediği az sayıdaki hizmetlisi orayı kontrol altında tutuyor, patlak veren küçük yangınları söndürüyorlardı. Birdenbire endişelerinin böyle azalması değişik bir his olsa da Catherine huzurun tadını çıkarıyordu. Tek dileği Claybourne’un baş ağrısının geçmesiydi.

Şikâyet etmiyordu ama çatık kaşları ve gergin çenesi sıkıntısını ele veriyordu. Gizli geçidi bilen bir hizmetli bulmayı başaramamıştı. Geçidi bilmiş olmaktan rahatsızlık duyuyordu, Catherine ise önceki dükün bir zamanlar ona gösterdiğini ve Claybourne’un daha sonra unuttuğunu düşünüyordu. Mantıklı olan tek açıklama buydu.

Claybourne eliyle tembelce kolunu okşarken Catherine parmaklarını onun göğsünde gezdiriyordu. Zor hayatının kanıtları olan yara izlerini geçirebilmeyi diliyordu, diğer yandan hayati onu başkaları için dik duran biri olarak şekillendirmişti. Lord olmasa bile hayran olunacak bir adam olurdu.

Bencilce gitme vaktini ertelemeyi umuyordu çünkü Londra'ya dönüşe geçtiklerinde aralarındaki her şey değişecek ve sona erecekti. Bencil olmayan tarafı ise Winnie'yi ve babasını görmek için sabırsızlanıyordu. Onlara iyi bakıldığından emindi ama bu onları özlemesini engellemiyor, onları rahatlatmak için elinden geleni yapma isteğini azaltmıyordu.

Claybourne'a, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Düşünmemeye çalışıyorum."

Catherine etrafına su sıçratarak doğruldu ve küvetin kendi tarafına sığamayınca onun üstüne oturdu. Claybourne'un vücudu buna hemen tepki gösterdi. İnildyerek ve gülümseyerek gözlerini açtı. "Sanırım baş ağrımın tedavisini buldun. Başka bir yerimi ağrıtmak."

"Bu kadar çabuk geçmiş olamaz."

"Tamam, tamamen geçmedi ama istediğimi elde etmeme engel olmasına izin vermeyeceğim."

Baştan çıkarıcı olduğunu umduğu bir şekilde ona gülümsedi. "Neymiş o?"

Gözleri koyulaştı. "Sen."

Parmaklarını onun nemli saçlarının arasına geçirdi ve onu kendine doğru çekti. Catherine öpücüğüne karşılık verebilmek için öne doğru kalktı. Dudaklarının iştahı arzusunun bir yay gibi ayak parmaklarına kadar ulaşmasına sebep oldu. Claybourne sırtını gevşetti, sabunu aldı, ellerini kayganlaştırdı ve vücudunu ovmaya başladı. Sanki benliğinin merkezi orasıymış, tüm yolların girdiği ve çıktığı şehirmiş gibi tekrar tekrar göğüslerine geliyordu.

Gözlerinde memnuniyet ve keyif görüyordu.

Catherine sabuna uzanarak onun hareketlerini tekrar ederken kadifenin üzerindeki ipeksiliğin tadını çıkarıyordu. Başını geriye atarak ona dokunmanın ve onun dokunuşunun yarattığı akıl almaz hislerle inledi.

Claybourne'un elleri kalçasına gömüldü ve onu kaldırdı.

"Su bu kadar kirli olmasa sana tam burada sahip olurdu," dedi. Onun yerine onu kenara itti, ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. Suyu dolu maşrapalarla çevrelenmişlerdi. Bir tanesini alıp suyu Catherine'in üzerine dökerek sabunu ve kalan pisliği duruladı. Bir maşrapayı daha döktü. Sonra aynısını kendisi için yaptı.

Küvetten çıkarken, "Burada kal," diye buyurdu.

"Ben komut alan bir köpek değilim."

Hafifçe gülerek bir havlu aldı ve sertçe kurulandı. "Hep böyle zorluk çıkarmak zorunda mısın?"

"Beni gerçekten zor buluyormuş gibi davranmıyorsun."

Havluyu onun üstüne sardı ve onu kaldırıp kollarına aldı. "Seni tapılası buluyorum."

Onu yatağına taşıyıp hassasça kuruladıktan sonra havluyu kenara attı. Tek bir hareketle içine gömüldü ve hareketsiz kaldı. "Sana vurduğunu gördüğümde, düştüğünde..." Sesi duyguyla kalınlaşmıştı.

Catherine, "Bunu düşünme," diye onu teşvik etti.

"Neden bu kadar lanet olasıca yürekli olmak zorundasın?" diye sorarken bir yandan boynunu, kulağını, boğazını ve çenesini öpüyordu.

Yürekli olmasa onu yine de ister miydi diye merak etti ama sormaya cesaret edemedi, demek ki belki o kadar da yürekli değildi.

Şakaklarını öperken, "Konuşma," dedi.

Claybourne sanki bunun son sefer olduğunu fark etmiş gibi her itişin tadına varıp her dokunuşunu hatıraya çevirerek ona yavaşça sahip oldu. Birleşmelerinde hiçbir çılgın yan yoktu. Daha çok yangından kaçmalarına sunulan bir minnettarlık, bir hayatta kalma kutlaması ve belki bir tür vedaydı.

Zevkin doruğuna vardığında Catherine onun kollarında titredi, o Catherine'in kollarında sarsıldı. Nefes nefese şakağına bir

öpücük kondurduktan sonra üzerinden yatağa kayıp onu kendine çekti. Catherine ona sokulmuş bir şekilde derin bir uykuya daldı.

"Annecim!"

"Şışşt, tatlım, şışşt, sessiz olmalıyız. Bir oyun oynuyoruz. Babadan saklanacağız."

"Korkuyorum."

"Şışşt. Korkma tatlım. Şışşt. Anne kötü bir şey olmasına izin veremeyecek. Eğleneceğiz. Sihirli kolu görüyor musun? Bu bizim küçük sırrımız."

Catherine acı verici bir inleme sesiyle uyandı. Başta gökgürültüsü olduğunu sandı ama sonra yatakta yalnız olduğunu, odadaki şiddetli solukları fark etti. Başucu masasına uzanıp fenerin ateşini yaktı.

Gölgeleri takip ettikten sonra çıplak halde yere çökmüş ve yoğun bir acı içindeymiş gibi kollarını karnına sarmış halde sallanan Claybourne'u gördü. Yataktan fırlayıp onun önünde çöktü. "Luke, Luke, neyin var?"

Yüzünü kaldırdı ve Catherine yanaklarından süzülen yaşları gördü.

Gıcırtilı bir sesle, "Hatırlıyorum," dedi. "Aman Tanrım, hatırlıyorum."

Acısını dindiremediği için çaresizlik içinde omuzlarına ve yüzüne dokundu. "Neyi hatırlıyorsun?"

Yutkundüğünü, parmaklarının altında sarsıldığını duydu. "Annem ve babamı. Ah, acıyor!"

"Başın mı?"

"Hayır, kalbim. Amcamdı."

"Luke, bir tanem, anlamıyorum."

"Beni bir sirke götürmüşlerdi. Bir sürü hayvan. Aslan. Ve bir zürafa. Ve çizgili bir at. Oradan ayrılmak istememiştim. Ama hava kararıyordu ve kalabalık dağılıyordu. O kadar çok insan gelmişti

ki araba uzağa park edilmişti. Yürümekten yorulmuştum. Babam beni omzuna almıştı. Sonra çocuk...”

Sesi giderek kısıldı ama Catherine’in kafası hâlâ karışık. Ne diyordu?

“Ne olmuş çocuğa?” diye sordu.

“Bir sokak çocuğu. Ara sokakta annesinin ölmekte olduğunu, yardım gerektiğini söyledi. Babam beni omzundan indirip aceleyle çocuğun peşinden gitti. Annem elimi bırakıp arkalarından koştu. Ama babamın bacakları öyle uzun, benimkiler öyle kısaydı ki yetişemedik. Köşeyi döndüğümüzde babama saldıran adamlar gördük, vahşi hayvanlara benziyorlardı. Sopalar, bıçaklar. Ve amcam kenarda durmuş en sevdiği şakaymış gibi kahkaha atıyordu. Annem bağırarak koşmamı söyledi ve koştum. Ama hâlâ ona saldırdıklarında çığlıklarını duyacak kadar yakındaydım.”

Catherine yüzünü iki elinin arasına aldı. “Üzgünüm, Luke ama bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum, bu ne demek anlamıyorum.”

Gözlerindeki perişanlık kalbini sızlatıyordu.

“Bu Claybourne’um demek. Gizli geçidi biliyordum çünkü annemle onu oyun oynarken kullanıyorduk, babamdan saklanırdık ama hep orada, girişte olurdu.” Yürek burkan bir şekilde ona gülmüştü. “Onu kollarına alırdı ve kahkaha atarlardı. Sonra dünya umurumuzda değilmiş gibi denizde oynardık.”

Derin bir nefes aldı ve yaşlarını sildi.

“Amcam neden onları öldürmüş olabilir?”

“Başka neden olabilir? Unvanı ve tüm faydalarını ele geçirmek için.”

Catherine topuklarının üzerine oturdu. “Ve şimdi her şeyi hatırlıyor musun?”

“Sadece geçmişten parçalar. Gizli geçidi, sirki ve ara sokağı hatırlıyorum. Amcamı ve çirkin suratını hatırlıyorum. Ve bir korkak gibi kaçışımı hatırlıyorum.”

“Çocuktun.”

Elleriyle yüzünü yukarı ve aşağı doğru sildi. “Onları kurtaramadım.”

“Senden bunu beklemiyorlardı. Kendini kurtarman onlar için en büyük hediyeydi.”

“Neden hiçbirini hatırlayamıyordum?”

“Neden hatırlamak isteyecektin ki? Kulağa dehşet verici geliyor.”

Gözüne baktı. “Hasretle geçmişimin gerçeğini öğrenmek isterdim, şimdiyse tek istediğim onu unutmak.”

Sanki Catherine ona kaybettiği masumiyetini geri verebilirmiş gibi dudaklarına yapıştı. Sokaklarda yaşamış, en kötü insanları tanımış olsa da bu geceye dek ailesinin en kötü yanıyla tanışmamış olduğunu Catherine açıkça görebiliyordu. O amcasını öldürmüştü, amcası anne babası. Aldatmak, nefret, ihanet, açgözlülük... bir aile skandalı için gereken tüm öğeler Claybourne’un ailesinin bağrında yatıyordu. İşlediği suçlara rağmen sokaktaki hayatı daha dürüst, birlikte yaşadığı insanlar daha güvenilir olmuştu.

Bir şekilde dudakları birbirine kilitlenmiş, kolları ve bacakları kenetlenmiş halde yatağa geri dönmeyi başardılar. Catherine’in hatırlamasının elzem olduğunu düşündüğü şeyi Claybourne unutmak istiyordu. Ama ona birkaç dakikalık avuntuyu çok göremezdi. Elinde olsa onu ömür boyu kollarında rahat ettirirdi.

Dudakları sıcak, çaresiz ve istekliydi. Bir güç tarafından ele geçirilmiş, geçmişinden kaçan, geleceğini göremeyen bir adam gibi içine girdiğinde Catherine onun için çoktan hazırды. Hızla ve öfkeyle pompalıyordu. Catherine onun şevkine karşılık vererek parmaklarını sıkı kalçasına geçirdi ve o da Claybourne’u sürmeye başladı.

Şiddetli itişleri yatak başlığının duvara çarpmasına sebep oluyor, zevk inişli çıkışlı dalgalarla içine yayılıyordu. Bu delilikti ve umurunda değildi. Tek umurunda olan Claybourne’un onun içinde, onunsa Claybourne’un içinde kendilerini kaybetmeleriydi.

Her birlikte oluşlarının son olmasını umuyordu, her sefer bir armağandı: bir veriş, bir birleşme, bir teslim, bir alış. Eşitlerdi. Ona daha fazlasını verebilseydi verirdi. Onun yerine zirveye ulaşana kadar dalgaları sürdürdü, adını bağırdı, onun kendi adını haykırışını, şiddetli sarsıntılarını, omzunun kıvrımına gömülen yüzünü ayırmıyordu.

Nefesleri yavaşlarken ona sarılarak üzerindeki ağırlığının tadını çıkardı. Onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişti. Şimdiyse ondan vazgeçecek gücü bulmalı, onu bir başkasına, Frannie'ye vermeliydi.

Mutluluklarını ve sorunlarını paylaşacağı kişi olmayacağı için akan yaşların gözlerini yaktığını hissetti. Çocuklarını doğurmaya-caktı. Dünyaya bir iz bırakırken yanında duran kişi olmayacaktı. Ve arkasında muhteşem bir miras bırakabilecek bir adam olduğundan hiç şüphesi yoktu. Cehennemin ateşlerinde bir demir gibi dövülmüştü ve Londra'nın yakında öğreneceği üzere ortaya çıkan adam dikkate değer biriydi.

Araba sonunda Londra'ya vardığında hava kararmıştı. Catherine'in üzerinde hâlâ hizmetli elbisesi vardı, Luke da ondan iyi görünmüyordu. Önce eve gidip üstüne başına çekidüzen vermesi gerektiğini biliyordu ama acilen ilgilenmesi gereken bir durum vardı. Sürücüsüne varılacak yeri söylemişti ve binalardan yaklaştıklarını anladığında içinde kabaran öfkeyi hissetti.

Catherine, "Eve gitmiyor muyuz?" diye sordu.

Araba durdu.

Luke, "Burada kal," diye buyurdu. Kapıyı açtı ve uşak yardımına gelemeden dışarı atladı. Belli bir amacı olan bir adam olarak uzun adımlarla Dodger'ın Yeri'ne girdi. Jack'i hemen gördü.

Dodger olarak bilinen adam oyun masasından ona dönüp ışıltı ışıltı gülümsedi. "Ah, işte oradasın. İşleri yoluna koydun mu?.."

Luke yumruğunu Jack'in suratına geçirdi ve Jack yerde takla atarken oyun masası devrildi. Erkek müşterilerin hayretle iç çekişleri ve onları ayartıp odalarına çıkarmaya çalışan hanımefendilerin cıgıllıkları duyuldu.

Luke, "Ayağa kalk!" diye talepte bulundu.

Jack ağzındaki kanı silip elinin arkasına baktıktan sonra Luke'a döndü. "Ne olduğundan emin değilim..."

"Ayağa. Kalk."

Jack kendini yukarı çekip dikleşti ve Luke midesine bir yumruk attı. Jack geriye doğru sendeledi, Luke yumruğunu çenesine geçirip kafasını çatırdatarak onu yere serdi.

Arkasında bir yerden Frannie, "Luke!" diye haykırdı. "Ne yapıyorsun?"

Jack'in yanına eğilip gözlerinde dehşetle yukarıya Luke'a baktı.

Jack, "Sorun yok, Frannie," dedi. "Eminim daha önce kaç kere kışını kurtarmış herifi yumruklamak için iyi bir nedeni vardır.

İleriye bir adım atan Luke, Jack'in irkilmesinden tatmin oldu. "Ben, sokak arasındaki o çöplüğün arkasında buldun çünkü beni takip ettin. Beni annemle babamın saldırıya uğradığı yerden takip ettin. Bunca yıldır gerçeği biliyordun. Yaşlı beyin torunu olduğumu biliyordun ama sessizliğini korudun yoksa annemle babamın cinayetindeki payın ortaya çıkacaktı. Çektiğim azabı biliyordun ve içimi kemiren şüphelerimle beni baş başa bıraktın. Kahrolası, seni öldürmeliyim."

Jack'in gözlerinin önünden bir perde kalkmış gibiydi. Luke orada gerçeği gördü, hatırladığı şeyin birebir yaşandığını gördü.

Jack, "Lütfen öldür," diye hırladı. "Lütfen buyur. Delikteki o gecemizden beri seni bıraksınlar diye o gıcık heriflere kendimi sundum, ölmek için dua ettim. Madem öyle, yap. Amcanı öldürdün. Arkadaşını da öldür. Sana meydan okuyorum."

Luke aniden elindeki değneği, kılıfından çıkmış kılıcı fark etti. Onu yanına aldığını hatırlamıyordu ama şimdi işine yarayacaktı. İleriye bir adım daha attı, kolunu tutan bir el hissetti, arkasına baktı...

Catherine. Mavi gözleri yaşlarla doluydu. "Sen katil değilsin."

"Amcamı öldürdüm. Şüpheli olmasın."

"Genç bir kızın masumiyetini çaldı. Ama sen bir katil değilsin."

Jack'i işaret etti. "Bizi ara sokağa yönlendirdi. Annesinin ölmekte olduğunu iddia eden sokak çocuğu oydu. Oydu..."

"Ruhunun son kırıntısından vazgeçmene izin vermeyeceğim. Gerekirse önüne geçerim."

Ama yanında durması yeterliydi. Tekrar Jack'e döndü. "Sana ne kadar ödedi?"

Jack sadece ona dik dik bakıyordu.

"Kahrolası! Bana cevap ver."

Şaşırtıcı bir şekilde Jack utançla gözünü kaçırmadı. "Altılık⁵."

Luke hızla gözlerini yumdu.

Jack sessizce, "Ne planladığını bilmiyordum," dedi. "Buna inanmak zorundasın, Luke. Bilmiyordum."

Luke gözlerini açtı. Öfkeden kör olmuş haldeydi, etrafındakilere ancak şimdi odaklanabiliyordu. Chesney ve Milner ağızları açık halde ona bakıyorlardı. Ahlaksızlıkla eşitlenmiş diğer lordlar ve halktan beyefendiler vardı.

Frannie aşağıdan onu tanımıyormuş gibi bakıyordu.

Luke sessizce, "Ne yaptığını biliyor muydun?" diye sordu.

Frannie yavaşça başını salladı.

Catherine sanki aceleyle geri dönüşü olmayan bir şey yapmasını tek başına engelleyebilirmiş gibi koluna tutunuyordu. Üzerinde hizmetli elbisesi olan saçları dağılmış Catherine. Emrettiği gibi ara-

5 *Sixpence* olarak bilinen, 1971 öncesinde bir sterlinin kırkta biri değerindeki madeni para. (ed.n.)

bada kalmayan Catherine. Bir oyun cehenneminin tam ortasında duran Catherine.

Önce buraya gelirken ne düşünüyordu? Catherine onun peşinden içeri girerken ne düşünüyordu? Onu kimsenin tanımaması gibi kahrolası bir ihtimal var mıydı?

Bir şeyler yapma, bir şey söyleme, bu ana hak ettiği şekilde bir son verme ihtiyacı hissetti. Ama içinde keder ve yastan başka hiçbir şey yoktu. Hayatının son yirmi beş yılı yalanla doluydu. Ve gerçekler de rahatlatıcı değildi.

Luke'un arabadaki sessizliği Catherine'i çok korkutuyordu. Dodger'ın Yeri'nden tek söz söylemeden çıkmıştı. Catherine yanına oturmuş, bir ölü gibi soğuk elini tutuyordu.

"Bu gece yalnız olmamalısın," dedi.

"Olmam gereken kişiym ama şimdi birdenbire açıklanamayacak şekilde kendimi çok değersiz hissediyorum. Bunca dolandırıcılık yaptım ama sandığım şekilde değil.

"Dolandırıcılık yapmadın."

"Lord kılığına girmiş bir düzenbaz olduğumu sanıyordum, meğer düzenbaz kılığına girmiş bir lordmuşum. Onlardan olduğumu, Feagan'ın çocuklarından biri olduğumu sanıyordum. Sokaklar bizim ortak yönümüz sanıyordum."

Catherine'in kalbi sızlıyordu. "Öyleydi. Bir süreliğine öyleydi."

Gözlerinde Catherine'in sonsuza dek kaybolduğundan korktuğu bir nezaketle ona baktı. "Sence bu gece Dodger'ın Yeri'ndeki soylulardan hiçbirinin seni tanımamış olma ihtimali var mı?"

İçini çekti. "Belki, küçük bir ihtimal."

"Beni durdurmaya çalışmamalıydın Catherine. İtibarını patlak verecek bir skandal için harcamamalıydın."

“Düşünelim. Babam ölüm döşeğinde, ağabeyim dünyayı dolaşıyor. Kocam veya çocuğum yok. İtibarım bir tek beni ilgilendiriyor ve benim için sen çok daha değerlisin.”

Luke onun yüzünü ellerinin arasına aldı, dudaklarını dudaklarına sürdü. Aralarındaki tutku gerektiği gibi sönmüştü. Bunları arkasında bıraktığında tekrar Frannie’nin yanına dönecekti. Catherine’in şüphesi yoktu.

Kısık bir sesle, “Seni eve götürmeliyiz,” dedi. “Ve Avendale’ne yapacağımı belirlemeliyim.” İşler ayarlanana kadar kalması için onu Luke’un evindeki mahzende bırakmışlardı. Luke derin bir iç çekti. “Hatırlamanın beraberinde unutmaktan çok daha fazla bela getireceğini hiç düşünmemiştim.”

Yirminci Bölüm

Catherine yatak odasına giden basamakları tırmanırken tükenmiş haldeydi. Babasını görmeyi çok istiyordu ama kendisini hizmetli elbisesinin içinde, sanki günler boyunca biriyle yatmış gibi görmesini istemiyordu. Aslında gerçek buydu ama olsun. Babasının bilmesine gerek yoktu.

Jenny banyoyu hazırladı ve Catherine buharlı suya girdi. Ağrılı ve sefil haldeydi. Ve bu işin iyi kısmıydı. İtibarın yerle bir olurken bu sorunla sonra ilgilenebilirdi. Şu anda en büyük endişesi Claybourne'du. Bu gece yalnız olmasını istemiyordu.

Ama öyle bitkin düşmüştü ki tek yapabildiği nefes almaya devam etmekte.

Banyodan çıkınca Jenny onu kurulamaya başladı. "Yatmaya hazırlanmak ister misiniz?"

"Hayır, bir süre babamı ziyaret etmek istiyorum, beni ne zamandır görmediği için basit bir elbise uygun olacaktır."

Babasının yatak odasına giden koridorda yürürken biraz toparlanmıştı. Odaya girdiğinde hemşiresi ayağa kalktı.

Catherine, "O nasıl?" diye sordu.

"İyi, Leydim."

Anlaşılır şekilde konuşamıyordu, kendi başına hareket edemiyordu. Başkası tarafından beslenmesi, yıkanması gerekiyordu, nasıl iyi olabilirdi?

Ama solgun, titreyen elini havaya kaldırdığında Catherine sönen mavi gözlerindeki memnun karşılamayı gördüğüne yemin edebilirdi. Yatağının yanındaki koltuğa oturup elini tuttu ve parmaklarına bir öpücük konuyordu. Sonra parmaklarıyla azalmış gümüş saçlarını okşadı.

“Beni özledin mi?”

Başıyla belli belirsiz onayladı.

“Eğer yarın güneş olursa bahçeye çıkacağız. Sağlam kaynaklardan sağlığına hiçbir zararı olmadığını öğrendim. Hatta iyi bile gelebilir.” Gözünü yakan yaşları hissetti. “Ah baba, korkunç derecede saçma bir şey yaptım. Başkasını seven birine âşık oldum. İşin garip yanı ne kadar acı çeksem de onun mutlu olmasını istiyorum. Ve eğer onu mutlu edecekse o kadınla olmasını istiyorum.”

Babası elini sıktı. Catherine doğrulup başını göğsüne yasladı, elini saçına koyduğunu hissetti. “Bence onu severdin.”

Göğsünde hafif bir guruldama duydu. “Bana layık olmadığını düşünceğini biliyorum ama sana kalırsa hiçbir erkek bana layık değildir.”

Dik oturdu. “Avendale Winnie’yi dövüyordu baba. Bazı arkadaşlarımla birlikte Avendale bulamam diye onu sakladık. Ama bu gece onu görmeye gitmek istiyorum. Endişelenmeni istemiyorum. Sanırım Scotland Yard’dan bir müfettiş beni gözlüyor olacak. O yüzden idare ederim. Yarın da bahçede sana kitap okuyacağım ve Oliver’ın hikâyesi bitene kadar bırakmayacağım.”

Uzanıp babasının alnını öptü ve Claybourne’a asla söyleyemeyeceği kelimeleri fısıldadı. “Seni tüm kalbimle seviyorum.”

Babasının portresi değişmemişti ama değişmiş gibi görünüyordu. Belki de tek değişen kendisiydi. Ya da belki ilk viski şişesi boşalmış, ikincisi parmaklarından sarkarken sarhoşluktan sersemlemiş halde baktığı içindi. Yeni bir tedarikçi bulması gerekecekti.

Her şeyin farklı görünmesi tuhaftı. Bir zamanlar yabancı gelen şeyler artık öyle gelmiyordu. Eve döndükten sonra her odaya girmiş, her şeye farklı gözlerle, Claybourne Kontu'nun gözleriyle bakmıştı. Çocukken şömine süngüsünün üzerindeki aslan kafasından nasıl korktuğunu hatırladı. Çocuk odasındaki tahtadan sallanan ata bindiğini hatırladı.

Genelde portreye uzun süre bakıp içinden yüz hatlarını listelediğinde başı ağrımaya başlardı. Ama bu gece olmadı. Bu gece kanına karışan sakinleştirici içkinin dışında hiçbir şey yoktu. O bile farklıydı. Normalde sonsuzluğu arardı. Bu geceyse sadece huzur istiyordu.

Jack'e vurduğundan eli acıyordu. Frannie, Jack'i savunduğu için kalbi ağrıyordu. Luke neden onun sorgusuz sualsiz kendinden yana olacağını düşünmüştü? Aslında Frannie'nin tepkisi doğaldı. Luke içeri deliye dönmüş halde girmişti ve Catherine'in aksine Frannie onun hatırladığı şeylerden habersizdi. Hatıralarının sebep olduğu acıya şahitlik etmemişti.

Luke, Feagan ve çocuk hırsızlar grubuyla küçük bir odanın pisliği ve sefaleti içinde yaşamış ve orada kendini güvende hissetmişti. Kıyafetlerini, yemeklerini, yataklarını paylaşmışlardı. Ona yakalanmamayı öğretmişlerdi. Saklanmayı öğretmişlerdi. Ve başta saklanmayı her şeyden çok istiyordu. Amcasından, ölmekte olan babasının haykırışlarından, merhamet için yalvaran annesinin çığlıklarından saklanmak istiyordu. Feagan'm kapısından içeri girdiğinde bunu kendi rızasıyla, diğer korkunç hayatını geride bırakma isteği, hatta ihtiyacıyla yapmıştı.

Bir zamanlar küçük bir göl resmi çizip hediye ettiği, kendisine tahtadan oyulmuş küçük bir at vermiş, ziyarete geldiği bir gün onu yatağa yatırıp başını öpmüş, babasıyla birlikte gülmüş, annesiyle dans etmiş bir insanın, birileri ailesini öldürürken kenarda güldüğünü bilmekten daha korkunç hiçbir şey yoktu. Fakat amcası tüm bu anılara derinden kazınmıştı.

Luke açılan kapıyı ve hafif ayak seslerini duydu. Koltuğunda dönüp arkasındaki kapıya doğru baktı. Catherine'i gördüğünde içine dolan neşeden nefret ediyordu. Orada olduğu için içini kaplayan rahatlıktan daha da fazla nefret ediyordu. Ona bu kadar ihtiyaç duyduğu için kendini zayıf hissediyordu. Onu hayatından çıkarması gerekiyordu, bunu başarmak için de Avendale'i halletmeliydi.

Luke viskisinden biraz daha içip koltuğunda arkasına yaslandı. "Burada olmamalısın."

Catherine yanında yere diz çöktü ve ellerini onun dizlerine koydu. "Babama Winnie'yi görmeye gideceğimi söyledim ama gitmedim. Ona bu bahaneyi anlatırken buraya geleceğimi çok iyi biliyordum. Bu gece yalnız olmanı istemedim."

"Catherine..."

"Yalnızca bir arkadaş olarak buradayım." Yüzünü portreye dönüp yanağını onun bacağına koydu. "Benzerlikleri artık çok rahat seçebiliyorum."

"Onu çok az hatırlıyorum."

"Bence oğlunun yetişkinliğinden gurur duyardı."

Luke kısık bir sesle güldü. "Bana olan inancın nereden geliyor Catherine?"

"Seni tanımış olmaktan."

Söz verdiği gibi onunla kaldı. Yatağında. Ona sarılmaktan ve kendisine sarılmasına izin vermekten başka hiçbir şey yapmadan. İlişkileri arkadaşlığın ötesindeydi ama sevgili değillerdi. Yine de rahatlatıcıydı. Ve Luke uyumadı ama anılar alemine de dalmadı.

Onun yerine onun yatağında olması hissine, dokunuşuna, kokusuna, nefesinin sesine odaklandı.

Şafak sökmeden, bir an önce sorununu çözme sözü vererek onu evine bıraktı. Kahvaltı edip *Times* okumak için konağına döndü. Ön sayfada Leydi Catherine Mabry'nin bir oyun cehenneminde görüldüğüne dair bir haber olmadığı gibi geçen gece meydana gelen hiçbir şeyin dedikodu sayfalarında bile olmadığını keşfedince şükretti. Ama ortaya çıkacaktı. Mutlaka ortaya çıkacaktı.

Luke sabahın geç saatlerinde Marcus Langdon'un konağına vardı. En iyi şekilde giyinmişti ve tam da bir lordtan beklenecek şekilde göründüğünden şüphesi yoktu.

Kâhya ona efendisinin annesiyle çizim odasında olduğunu söyledi. Luke onları orada buldu. Marcus kitap okuyordu. Annesi elindeki nakış işine odaklanmıştı. Ne de zorlu bir hayatları vardı.

İğne işini bırakan Bayan Langdon mabedinde karşısına Luke'un çıkmasından açık şekilde iğrenmişti. Marcus kitabını kapadı.

Luke boğazını temizledi. Bu sandığından daha zordu. "Geçmişimi tekrar hatırladığımı bilmenizi istiyorum. Mahkemedeki uğraşlarınıza devam ederseniz paranızı boşa harcayacaksınız çünkü Claybourne Kontu benim."

Bayan Langdon, "Konumunuz tehdit altındayken hatırlamanız ne kadar da uygun," dedi. "Ama bu bizi durdurmayacak. Meşru vâris oğlumdur."

"Hayır, hanımefendi, değil. Anne babam sizin kocanız tarafından öldürüldü."

Nefesi kesildi, rengi soldu. "Bu yalan!"

"Keşke yalan olsaydı. Görgü tanüğim var." Jack. Gerekirse ne yaptığını doğrulaması için Jack'i mahkemeye sürüklerdi. "Ama bu aileye yıllardır deneyimlediği utancın daha fazlasını getirmek arzusunda değilim. Yaptığım şeyi asla inkâr etmediğimi düşünür-

sek, ailede bir katil olması yeterli, kocanızın, yani amcamın, yani babamın kardeşinin devreye soktuğu planı ortaya çıkararak sizi daha fazla utandırmak için bir sebep görmüyorum.”

“Sen yalan söylemek, hile yapmak, cinayet işlemek, hırsızlık yapmak, sana ait olmayan şeyleri almak üzere yetiştirildin...”

“Üç tane kırmızı taşı olan bir gümüş kolye kaybettiniz.”

Kaskatı kesildi. “Benim değerli mücevherimi nereden biliyorsun? Evlendiğimiz günden Geoffrey’in hediyesiydi.”

Açılmış ağzı ve gözlerinde şoke olmuş bir ifadeyle mücevheri hatırladığı belli olan Marcus’a baktı. Sırada ne olduğunu biliyordu. Bunu yalnızca ikisi biliyordu.

Luke sessizce, “Bize Ivanhoe’yu okurdunuz Clara Yenge,” dedikten sonra kullandığı özel hitaba itiraz edemeden devam etti. “Marcus’la ben kolyeyi almıştık...”

Marcus ayağa kalkıp, “Bu doğru değil,” dedi. “Ben almıştım. Sen yalnızca altı yaşındaydın, ben sekiz yaşımdaydım.” Annesine baktı. “Taşları tahta kılıçlarımıza takmıştık ama babam öfkeden deliye dönüp kaybolan parça için hizmetlileri sorgulamaya başladığında yaptığımız işin kanıtını yok etmiştik. Beni çok kez sopayla dövmüştü. Yeni bir dayaktan kaçınmak istemiştim.”

Annesi, “Tüm bunlar neyi kanıtlar?” diye sordu.

Marcus, Luke’a baktı. “Benim kuzenim olduğunu kanıtlar. Yaptığımız şeyi kimseye söylememiştim.”

Luke, “Ben de söylemedim,” dedi. Gerçekte önceki güne kadar hatırlamıyordu. Dikkatini tekrar Bayan Langdon’a verdi. Şoke olmuş gibi görünüyordu. Luke onu suçlayamazdı. “Kocanızın gerçek yüzünü ortaya çıkarmak gibi bir niyetim yok fakat meşru olarak bana ait olan şeyi almaya çalışmakta ısrarcı olursanız hepsi ortaya çıkar. Babamın elinde tutmak için savaş verdiği, dedemin bana emanet ettiği şeyden kolayca vazgeçmeyeceğim.”

Marcus boğazını temizledi. "Bu öğleden sonra avukatımla konuşup şikâyetimizi mahkemeden geri çektireceğim."

Luke başıyla onayladı. "Çok güzel." Gitmek için döndü.

"Claybourne?"

Dönüp Marcus'a baktı.

"Özel olarak bir şey görüşebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Bayan Langdon, "Ona inanmış olamazsın," dedi.

"Döndüğümde konuşuruz anne." Koridora doğru Luke'u izledi ve sanki ancak şimdi gerçekten bakıyormuş gibi onu inceledi. "Sahiden sensin. Sanırım anlamıştım, sanırım hep biliyordum."

Luke, "Ben bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Annemle konuşurum. İkna olacaktır."

"Sevinirim. Zor birkaç seneydi. Tüm zorlukları arkamızda bırakmak istiyorum."

Marcus dudaklarını yaladı, etrafta tehlike olmasından endişelenir gibi bakışlarını koridorda gezdirdi. "Ben de bu konuda konuşmak istiyordum. Bir gece saldırıya uğradığını söylemiştin."

"Evet."

"Avendale yaptı."

Luke bunu biliyordu, peki Marcus nereden biliyordu? İçine süzülen şüpheyle ona baktı. "Avendale mi? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Görünüşe göre sana büyük bir miktar para kaptırmış. Ekonomik olarak sıkışık durumda ve bu konuda çok kızgın."

"Peki sen bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana gelip eğer unvanımı geri aldığımda kaybettiği miktarı ona ödemeye söz verirsem bana bu konuda yardımcı olabileceğini söyledi."

"Beni öldürterek mi unvanını geri almana yardım edecekti?"

“Bunun planının bir parçası olduğunu bilmiyordum. Ona bunu yasal olarak mahkeme yoluyla yapmak istediğimi söyledim. Anladığını sanıyordum ama tam bir kaçık olduğunu çok geç öğrendim.”

“Ve geçen gelişimde bunu bilmem gerektiğini düşünmedin mi?”

“Onu işe karıştırmaktan utanmışım. Ve dürüst olmak gerekirse korkuyordum. Daha önce cinayet işlediğini ima etti ve doğruyu söylediğinden pek şüphem yok.”

“Dürüstlüğün için teşekkür ederim.”

“Ne olursa olsun hep düzgün bir adam olduğunu düşündüm, yani elbette babamı öldürmenin dışında.”

“On iki yaşındaki bir kıza vahşice tecavüz etti. Onu bu yüzden öldürdüm. Ve kısa bir süre öncesine kadar anne babamın cinayetini hatırlayamasam da belki bir parçam onu tanımıştı çünkü adaleti yerine getirdiğimi düşünürken hiç tereddüt etmedim.”

“Bir insanın nasıl biri olduğunu görünüşünden anlayamazsın.”

Luke elini Marcus’un omzuna koydu. “Senin baban gibi olduğunu düşünmüyorum.”

“Bunun için teşekkürler. Anneme dönsem iyi olur. Belli etmese de bu haberleri kabullenmekte zorlandığını tahmin ediyorum.”

Kuzeninın çizim odasına girip gözden kaybolduğunu izlerken Luke dikkatini Avendale sorununa çevirdi. Herifin icabına bakmaktan büyük zevk duyacaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Gece yarısı.

Kütüphanemde.

—L

Mektup üçüne birden gitti. Bir zamanlar dördüne giderdi. Luke'un kütüphanesine gece kadar sessizce girdiler, her biri kendi tercih ettikleri girişlerden konağa gelmişlerdi. Bill mutfaktan girmişti. Jim bir ağaca tırmanıp yatak odasının penceresinden girmişti. Frannie terasa açılan bir kapıdan süzölmüştü.

Catherine oradaydı. Artık ne yaptıklarını saklamaya gerek duymuyormuş gibi ön kapıdan girmişti. Luke'sa gerçeği biliyordu. Şimdi yapacakları şeyi kendileriyle beraber mezara götürmeleri gerekecekti.

Bir çember halinde sandalyelere oturdular.

"Haydi başlayalım," dedi Luke.

"Jack'i beklememiz gerekmez mi?" diye sordu Bill.

"O davet edilmedi."

Bill diğerlerine baktı, birinin karşı çıkıp Jack'i savunmasını bekler gibiydi; kimse öne çıkmayınca geri çekildi. Aralarındaki

iyileştirici oydu. Her zaman bir şeyleri düzeltmek, doğru yapmak isterdi. Bazı şeylerse, bir kere bozulduğunda bir daha asla eskisi gibi olamazdı.

“Bildığınız üzere, Heatherwood’da Avendale’la yüzleşmek için bir fırsat ayarladım. Şu an kendisi esirim, malikânenin kilerinde tutuluyor. Bu adam bir tehlike. Karısı, oğlu, Catherine ve benim için. Eğer sadece benim için olsaydı boş verip onunla birebir ilgilenirdim ama diğerlerini riske atmak istemiyorum.” Özellikle de Catherine’i riske atmak istemiyordu.

“Peki, plan nedir?” diye sordu Jim.

“Eğer şüphesi olan varsa şimdi çıkıp gitsin.”

Hepsi oturmaya devam etti.

Luke göğsünün sıkıştığını hissetti, ona gösterdikleri inanca karşılık boğazını temizledi. Anlaşılan cehenneme gidiyor olsa nedenini sormadan peşinden gelecek tek kişi Jim değildi. “Teşekkür ederim.”

Derin bir nefes alarak dikkatini Bill’e verdi. “Bir cesede ihtiyacımız var. Bir erkek, yakın zamanda gömülmüş olması en iyisi olur. Şu eşyalarla giydirilmesini isteyeceğiz, ayrıca şu iki yüzükle birlikte. Hangi yüzüğün hangi eldeki hangi parmağa takılacağını yazdığı bir notu da içine ilıştirdim.” Luke sandalyesinin yanında duran paketi Bill’e uzattı. Heatherwood’u terk etmeden önce Avendale’ın kıyafetlerini ve takılarını almıştı.

Bill tereddüt etmeden paketi aldı. “Mezarlık soymayalı uzun zaman oldu ama bu yetenek bir kere kazanıldı mı kolay kolay unutulmuyor.”

“Giydirildikten sonra tanınmaz hale gelecek şekilde yakılmasını isteyeceğiz.”

Bill başıyla onayladı. “Ben hallederim.”

“Dinleneceği son yer gerçekten de çok büyük olacak, bu düşüncede teselli bulabilirsin.” Luke, Jim’e döndü. “Ömür boyu sürgün

edilmiş birini arıyorum. Yaşı önemli değil, belgelerinin otuz dört yaşındaki bir adamınkiyle değiştirilebilmesi yeterli."

Jim hüzünlü bir şekilde başıyla onayladı. "On dört yaşındaki bir çocuk geçenlerde Tazmanya'ya sürgün edildi. Sanırım ömür boyuydu, yankesicilikten."

"Lanet olsun, bu hepimizin başına gelebilirdi," dedi Bill. "Kimin ceplerini karıştırmış, Prens Albert'in mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm... ama Feagan'ın öğretileriyle, işte buradayım." Jim, Frannie'ye baktı. "On dördü otuz dört gibi gösterebilir misin?"

Frannie böbürlenerek sırttı. "Uykumda bile yaparım."

"Belgelerini sana getireceğim."

Luke, "Aynı zamanda çocuk için saygın bir iş de ayarlamak isteyeceğiz," dedi.

Frannie başıyla onaylamadan önce ona garip bir bakış attı. Çünkü bu çocuğun güvenli bir yere yerleştirilmesini sağlamak büyük olasılıkla Jack'in işi olurdu.

"Hallederim."

Luke yanında oturan Catherine'e baktı. Elini tutmak istiyordu fakat yanlarında Frannie varken bu yanlış olur gibi geliyordu. "Sıra zor olan kısımda var."

Catherine derin bir nefes alarak başıyla onayladı. "Her neyse, yaparım."

"Yapacağından tek bir saniye bile şüphe duymadım." Yine de, onun için zor olacağını biliyordu. İçini çekti. "Avenale Düşesi'ni kocasının Heatherwood'da bir yangında öldüğü konusunda bilgilendirmen gerekiyor. Gözden kaçmış bir parça közün şömineden fırlamasıyla yangın başladı, fark edildiğinde her şey için çok geçti."

"Ama olan şey bu değil."

"İşte bu yüzden seninki en zor kısım. Ona ve herkese yalan söylemek zorunda kalacaksın, Catherine. Hepimiz üzerimize düşen

görevleri yerine getirdikten sonra senin söylediğin gerçekmiş gibi görünecek. Ona tanınmayacak kadar yanmış bir vücut göstereceğiz, üzerinde Avendale'in kıyafetleri ve yüzükleri olacak. Bir daha da asla onu göremeyecek."

"Neden ona doğruyu söyleyemeyeceğimi anlayamıyorum."

"Çünkü ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Burada yasaları çğniyoruz, Catherine. Hepimiz risk altındayız. Düşes her ne kadar bu konuda ağzını sıkı tutabilecek olsa da, adam onun kocası. Araya girecek mesafe ve zamanla onunla evliliğin nasıl olduğunu unutabilir veya dul kalmaktansa bir iblisle evli olmayı tercih edebilir. Onu geri getirmenin yollarını arayabilir. Onu yangında bırakmış olsaydım her şey çok daha kolay olabilirdi ama bırakmadım ve bu yüzden de Avendale Dükü'nün öldüğü konusunda şüpheyeye yer bırakmamak için elimizden geleni yapmalıyız ki mirası oğluna geçebilsin.

"En azından yangının gerçekte nasıl başladığını söylememiz gerekmez mi? Söylediği şeyler, yaptığı şeyler..."

"Oğlu babasının yaptıklarının mirasıyla yaşayacak, Catherine. Ne tür bir adam olduğunu bilmemesi daha kolay olur. Eğer bana güvenmiyorsan kuzenime sor."

Başıyla onaylayarak karara vardığını belli edercesine çenesini yukarı kaldırdı. "Konuşmakla kalmayıp Winnie ve Whit için bir şeyler yapmalıyım. Cenazeyi ayarlamalarına yardım edeceğim." Bill'e baktı. "Hem de çok büyük bir cenaze olacak."

"Çok iyi." Luke çembere bakındı. "Sorusu olan var mı?"

"Benim var," dedi Catherine.

Luke kaşını kaldırdı.

"Senin görevin ne olacak?"

"Görevlerin en iyisi. Avendale'ı dünyanın öteki ucundaki yeni hayatına taşıyacak geminin ayarlarını yapma onuru bana ait."

Catherine onunla birlikte gitmekte ısrar etti. Luke böyle yapacağını tahmin etmişti.

Kemikleri donduran kalın ve ağır bir sis vardı. Dev gemi demirlendiği yere karşı gıcırdayıp inliyordu, sanki yola çıkmak için sabırsızlanıyordu ama önce şafak öncesi dinginliğinde, ayaklarında tangırdayan zincirlerle yolcularının binmesini beklemek zorundaydı.

“Düşes kocasının vefat haberini nasıl karşıladı?” diye sordu Luke.

“Aslına bakarsan ağladı. Bunu beklemiyordum.” Gözlerini ona dikti. “Şaşırmamış gibisin.”

Luke başını salladı. “İnsanlar yalnızlıktan korkar. Yalnız yaşamaktansa sevimsiz biriyle yaşamayı tercih ederler.”

“Bunun yeterli olduğundan emin değilim. Yaptığı her şeyden sonra Avendale gayet ucuz atlatıyor gibi geliyor.”

“O kendi boyunbağını başkasının bağlamasına alışkın bir adam. Dizlerine çöküp güverteyi silecek. Elleri su toplayacak, ayakları sertleşecek ve sanırım yolculuk bitmeden önce birden fazla sebeple kırbaçlanacak. Ölümünden sonra cehennem var mı bilmiyorum ama yaşamın içerisinde cehennem olduğunu biliyorum. Onun bekleme odasında bulunmuştum. Hoş bir yer değil. Avendale doğduğu güne pişman olacak. Cezasını çekecek, Catherine. Yaşamı boyunca her gün.

“Aslında Thomas Lark’la yer değiştirip genç çocuğa daha iyi bir gelecek fırsatı sunarak hayatında az da olsa iyilik yapmış oluyor.”

“Tek bir genç. Etrafta bu kadar fazlası varken çok az görünüyor.”

“Hepsini birden kurtaramayız, Catherine, bu yüzden de kurtarabildiklerimizle yetinmeliyiz.”

İki yüz otuz tutsağın sürme iskeleden geminin güvertesine topluca yürütmesini izlediler.

“İşte orada,” dedi Luke sessizce. “Gri montlu, omzunda oldukça kötü bir yırtığı var.”

“Daha çok karşı çıkar zannediyordum.”

“Bill boğazına dikmem için bir şey verdi, böylece kuzu gibi sakinleşti.”

“Yine de adını ve unvanını haykırmamasına şaşırdım.”

“Kırık çeneyle bunu yapması biraz zor olur.”

Catherine hızla kafasını ona çevirdi. Luke omuz silkti. “İşbirliği yapmıyordu.”

Son tutsak da güverteye çıkıp gemi yola koyulana kadar beklediler.

Luke Catherine’in rahat bir nefes aldığını duydu. “Bittiğine inanamıyorum.”

“İnan.”

Claybourne’un arabası Catherine’in konağının arkasındaki bir vadide durduğunda şafak tam da ufkun ötesindeydi.

Claybourne. Catherine hâlâ kim olduğunun içine sindiğini düşünmüyordu, yine de zamanla bunu başaracağından şüphesi emindi. Asıl kont oydu. Ona yardım edebilmek, güven verebilmek, aristokraside gerçek bir yer edinirken yanında olabilmek istiyordu fakat onun yanında olması için seçtiği kişi kendisi değildi. Bunu biliyordu. Heatherwood’daki yatak odasına girmeden önce bunu kabul etmişti.

Aydınlanma yaşadığı geceden beri kişisel hiçbir şeyden konuşmamışlardı. Bu da olması gerektiği gibiydi.

At arabasının kapısı açıldı. Claybourne çıktı, sonra elini ona uzattı.

Son kez, Catherine elini onun eline yerleştirdi ve onun güçlü parmaklarının kendininkileri sardığını hissetti. Son kez dışarı çıktı ve sadece ona ait olan o erkeksi kokuyu içine çekti. Son kez kapıya

yan yana yürüdüler, sanki söylenecek çok şey varmış da söyleyecek çok az zaman kalmış gibi tek kelime etmediler.

Catherine boğazını temizledi. "Frannie'yi sosyeteye tanıtmaya başlamak için bir çay düzenleyeceğim."

Luke başıyla onayladı. Catherine yutkundu. "Yani, bundan sonra akşam dersleri olmayacağı konusunda hemfikiriz."

Luke başıyla onayladı. Catherine elini uzattı. "O zaman, teşekkür ederim, Lordum. Anlaşmamız... memnuniyet vericiydi..."

Elini tutup kendine çekerek Catherine'i öptü, sanki bu an Catherine için acı verici olduğu kadar onun için de acı veriymiş gibi, neredeyse vahşice davranıyordu. Kadının kolları kendiliğinden adamın boynuna dolandı. Onu bırakmak istemiyordu. Onun yatağında, hayatında, kalbinde başka bir kadının olmasını istemiyordu.

Neredeyse kendisini seçmesi için her şeyi, istediği her şeyi yapabileceğini söyleyecekti fakat onun hayallerini gerçekleştirmesini engelleyemeyecek kadar çok seviyordu ve o hayallerin parçası olan Catherine değil Franie'ydi.

Luke ayrılıp geriye bir adım attı, şafak öncesi durgunluğunda sertçe nefes alıyordu. "Anlaşmamız tamamlandı. Senden beklenen başka bir şey yok."

Topukları üzerinde döndü ve arabasına yürüdü. Sürücü kırbacını şaklatıp atları hareket ettirirken Catherine kıpırdamadı. Araba gözden kaybolduğunda bahçe kapısını açtı ve içeri girdi.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra kaybetmişlik hissi tüm benliğini sardı ve soğuk çimlere yığılarak ağlamaya başladı.

Senden beklenen başka bir şey yok.

Luke orada yanılmıştı. Ondan beklenen bir şey daha vardı: kalp kırıklığını atlatmak.

Yirmi İkinci Bölüm

Bahçede oturmak için çok güzel bir gündü, Catherine de durumdan faydalanarak babasını aşağı taşıtıp bir şezlonga yerleştirdi, kendisi de yanında bir sandalyeye oturdu.

Catherine'in şafak vakti Claybourne'la birlikte durup cehenneme gittiği kesin olan bir gemiye binen Avendale'i izlemesinin üzerinden bir ay geçmişti. Winnie ve Whit'in artık güvende olduklarını bildiği için rahat uyumalıydı. Huzur dolu bir uykudan onu alıkoyan suçluluk duygusu değildi. Sağlığı hızla kötüye giden babası için duyduğu endişeydi.

Ve taşıdığı yükü hafifletebilecek olan Claybourne'a duyduğu özlem.

Catherine her sabah gazete sayfaları arasında Claybourne'un Bayan Frannie Darling'le nişanlandığı duyurusunu arıyor fakat göremiyordu. Önemi yoktu. O gün gelecekti ve geldiğinde kalbine bıçak saplanmış gibi olacaktı.

Bir sabah babasına Claybourne Kontu'nun hikâyesini anlattı. Oliver Twist'ten etkilendiği kadar bu hikâyeden de etkilenmiş benziyordu. Ne kadar güçsüz görünse de, kendisine âşık olacak kadar aptallık ettiği adamın Claybourne olduğunu babasının

anlayabildiğinden şüpheleniyordu. Fakat gözlerinde hiç kınama görmemişti.

Hayatının odağı babası haline gelmişti, son günlerinde elinden geldiğince ona vakit ayırmaya çalışıyordu. Ağabeyine eve dönmesini beklediğini yazmıştı. Mektubun onu zamanında bulup bulamayacağını yalnızca Tanrı bilebilirdi.

Şimdi *Oliver Twist*'in son cümlelerini okuyup kitabı yavaşça kapamıştı. Babasına gülümsedi. "Yani Oliver bir ev buldu. Buna sevindim."

Babası yavaşça gözlerini kırptı. Catherine parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Artful Dodger'a acıdım ama. Sürgün edilmesine üzıldüm. Oldukça zor bir hayat olduğunu duydum, gerçi eminim bunu hak edenler vardır."

Yaşlı adamın bakışları onun arkasına takıldı ve birden mutlulukla doldu. Catherine ne olduğuna bakmak için dönerken biraz Sterling'i görmeyi umuyordu. Onun yerine çok güzel beyaz bir zambak gördü.

"Bu da nereden çıktı? Bahçıvanın zambak ektiğini bilmiyordum. Çiçek açmak için de oldukça geç bir dönem." Dikkatini yeniden babasına verdi. "Onu senin için koparmamı ister misin, yanınıza getirsem tadını daha iyi çıkarır mısın? En sevdiğin çiçek olduğunu biliyorum."

Babası yavaşça başıyla onayladı. Catherine kalktı, eğilip onu yanağından öptü. "Seni seviyorum, babacığım. Hemen döneceğim."

İnce makasların bulunduğu masaya yürüdü. Bazen yeni açmış çiçekleri babasıyla paylaşmak için keserdi. Bir yandan çok yakında solacağını bildiğinden zambağı kesmekten hiç hoşlanmıyordu fakat babasını mutlu edecek her şeyi yapmaya hazırdı.

"Bunun gördüğüm en mükemmel zambak olduğuna eminim," dedi babasına dönerek. O an kalbi dondu ve gözleri doldu. Bu mesafeden bile anlayabiliyordu Acaba dikkatini çeken sahiden de

zambak mıydı yoksa çok daha kutsal bir şey mi, artık hep merak edecekti.

Yanına döndü, bir kez daha yanağından öpüp diz çöktü. "Gideceğini bilseydim bu son adımı yalnız başına atman için seni bırakmazdım. Huzur içinde uyu, babacığım. Yolculuğun sona erdi, sanırım benimkiyse şimdi başlıyor."

Luke her zaman Londra'da olup bitenden haberdar olduğunu düşünürdü ama Dodger'ın Yeri'ne gidip Jack'le yüzleştigiinden beri çok daha fazlası olduğunu anlamıştı. Fitzsimmons, Luke'un aniden almaya başladığı bütün davetiyeler sığsın diye girişteki masaya daha büyük bir kâse almak zorunda kalmıştı: balo davetiyeleri, akşam yemeği davetiyeleri, sanki bir adamın kızının piyano çalıp çalamadığını umurundaymış gibi öğleden sonra resitali davetiyeleri. İnsanlar artık onu sokaklarda tanıyordu. Şans eseri Frannie'ye bir hediye bakmak için girdiği dükkânlarda kadınlar alışveriş tercihleri hakkında onun fikirlerini alıyordu.

Ayrıca dedikodu da yürüyordu.

Leydi Catherine Mabry'nin son bir ayı ölmekte olan babasıyla geçirdiğini böyle öğrenmişti. Ayrı şekilde saatler içerisinde düklüğün asi ağabeyine geçtiğini de duymuştu.

Catherine'i aramamak yaptığı en zor işlerden biri olmuştu ama kadının itibarını daha fazla riske atamazdı. Leydi Catherine Mabry'nin Dodger'ın oyun cehenneminde görüldüğü dedikoduları hâlâ geziniyordu. Çelişkili dedikodular da kaynıyordu: Claybourne'un son metresiydi ve adamın ona o kadar az saygısı vardı ki kadını bir hizmetçi gibi giydirmişti. Luke iki dedikoduya da hiç yorum yapmadı, zamanla yok olmalarını umuyordu.

Marcus bunun en iyi yöntem olduğu konusunda onu ikna etmişti. Ailesinin nasıl da skandallar atlattığını ve adamın da artık zararı azaltma konusunda bir usta olduğunu Tanrı biliyordu.

Yine de, Luke Catherine'in babasının ölümünü yok sayamadı.

O günün akşamında konağa vardığında perdeler kapatılmıştı. Kâhya onu tabutun olduğu misafir odasına götürdü. Catherine yakınındaki bir sandalyede oturuyordu. Birkaç insan vardı. Lordlardan birkaçını tanıdı, diğerlerinin de saygılarını sunan aile üyeleri olduklarını düşündü. Catherine siyahlara bürünmüştü, yüzü bitkindi. Kilo vermişe benziyordu.

Luke onun için geçen son bir ayın ne kadar zor olduğunu fark ettiğinde sosyetenin beklentilerini onun beklentilerinin önüne koyduğu için kendine küfretti. Onu korumak için çabalarken hayal kırıklığına uğratmıştı. Bundan daha büyük bir pişmanlık yaşamamıştı.

Ona doğru yürürken Catherine ayağa kalktı ve Luke onun eldivenli ellerini elleri arasına aldı.

"Lord Claybourne, gelmeniz çok büyük bir incelik."

"Başınız sağ olsun. Babanızın sizin için çok değerli olduğunu biliyorum."

Gözleri dolmuştu. "Bahçesinde, çok sevdiği çiçekleriyle sarımalanmış halde vefat etti."

"Eminim aralarında en sevdiği çiçek sizdiniz."

Minik bir kahkaha attı ve etraflarında kalkan kaşları fark edince hemen ağzını kapattı. "Lordum, şair olduğunuzu bilmiyordum."

"Durum gerektirdiğinde uyum sağlayabiliyorum."

Olması gerekenden daha uzun süre bakıştılar. Gitmek istemiyordu ama görgü kurallarının bunu gerektirdiğini biliyordu.

"Gerçekten, Lord Claybourne, geldiğiniz için teşekkür ederim. Burada bulunmanız benim için tahmin ettiğinizden çok daha değerli."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Catherine hafifçe gülümsedi. Gözüne bir şey takılmış olmalıydı, keza dikkatini başka bir yere vermişti. Gözleri büyüdü ve teni soldu, sanki babasının hayaletini görmüştü. Ellerini Luke'ın ellerinden çekip ondan bir adım uzaklaştı. "Sterling?"

Luke döndüğünde mavi gözleri kaya kadar sert ve kusursuz biçimde giyinmiş bir adamın yanında durduğunu gördü. Saçları ve sıkı sakalı koyu sarıydı, teninin bronzlaşmış tonu dışarılara alışmış bir adam olduğunu gösteriyordu.

Aniden gözünün ucundan Luke Catherine'in başının geriye düştüğünü, gözlerinin devrildiğini gördü...

Yere yığılırken Luke onu yakalayıp kollarına aldı.

Adam bir adım attı. "Ben onun ağabeyiyim. Onu alabilirim."

"Sanmıyorum. Bana odasını gösterin."

"Bu, efendim, pek yakışık almaz."

"Umurumda bile değil."

Luke adama teğet geçerek yürüdü. Koridorda bir hizmetliyi Bill'i getirmesi için görevlendirdi, bir başka hizmetçiye de Catherine'in odasını göstermesini emretti. Bacakları o kadar zayıftı ki merdivenlere kadar gidebileceğinden emin değildi.

Catherine'in itibarını korumak için geçirdiği bunca haftadan sonra, birkaç saniye içinde her şeyi çöpe atabilmişti.

Ama önemli değildi. Önemli olan Catherine'di.

Catherine önceden tanıdığı biri tarafından muayene edildiğinde utanacağını sanmıştı fakat Dr. Graves onu sakinleştirme konusunda garip şekilde becerikliydi.

Bir an Sterling'e doğru giderken bir sonraki an yatağının tenmesine bakıyordu. Şimdi Jenny'nin değiştirmesine yardımcı olduğu sabahlıkla yatağında dinleniyordu.

"Lord Claybourne muayene olmanız için ısrar ediyor," demişti Jenny.

Sanki Claybourne'un böyle bir şey isteyecek otoritesi varmış gibi. Ah. Frannie'ye acıdı. Kadın şüphesiz onun yaşanması imkânsız biri olduğunu düşünecekti.

Diğer yandan Catherine'se onsuz yaşamayı oldukça imkânsız buluyordu.

Dr. Graves'in eşyalarını çantasına koymasını izlerken, "Eee?" diye sordu.

"Bayıldınız, bu da yastaki biri için alışılmadık değil."

Catherine, "Bunca yıl sonrası ağabeyimin beklenmedik gelişi de kesinlikle yardımcı olmadı," diye ekledi.

"Aynen öyle fakat bayılmanızın daha çok durumunuzla ilgili olduğunu düşünüyorum."

Catherine yutkundu. "Ne durumu?"

"Hamilesiniz."

Gözlerini kapatırken istemsizce elini karnuna bastırdı. Sonra gözlerini açtı ve doktorun endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Ben de bundan korkuyordum," dedi. "Hayır, bu doğru değil. Aslında bunu umuyordum."

Kolları göğsünde bağlanmış adam artık bir doktor değil, bir arkadaş olarak yatağın direğine yaslandı. "Ona söyleyecek misiniz?"

"Babanın kim olduğunu biliyormuş gibi konuşuyorsunuz."

"Tahminlerim var. Bilmek isteyecektir."

"Bilmesine lüzum yok."

"Duymayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Ah, duyardı. Claybourne aristokrasiye dair her şeyi bilirdi.

"Evlenene kadar olmaz. O evlenene kadar durumumu saklamak için elimden geleni yapacağım."

Adam başıyla onayladı. Vücudunu dikleştirdi. "Tamam öyleyse."

"Ona söylemeyeceğinize dair bana söz verin."

"Söylemeyeceğim. Gerçi eminim ki öğrendiğinde beni yumruklayacaktır. Jack'in öğrendiği üzere, Luke kendisinden saklanan sırları keşfetmekten hiç hoşlanmaz."

"Bay Dodger çok daha büyük bir sır saklıyordu."

"Bunun da gayet büyük olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Onun Frannie'yle mutluluğunu mahvetmeyeceğim."

"Siz nasıl isterseniz."

Dr. Graves gittikten az sonra onu geri çağırmak istedi. Anlaşılan Sterling Claybourne'un doktorun dediği gibi Catherine'in yas sebebiyle bayıldığına inanması konusunda ısrar edip odasına girmesine izin vermemişti. Catherine, Sterling'in yokluğunun kendisine hep bir miktar özgürlük sağladığını biliyordu.

Tam olarak ne kadar olduğunuysa şimdiye dek anlamamıştı.

Sterling, kardeşinin yatağına yürürken, "Dışarıdaki tam seyirlik bir manzaraydı," dedi.

Dr. Graves, Catherine'in en azından sonraki sabaha kadar orada kalmasını istemişti.

"Bunca yıl sonra, bana ilk sözlerin azar mı olacak?" diye sordu Catherine; aşılanmış, yorulmuş, kızmıştı.

"Korkarım hak ettin, Catherine. Dodger'm batakhanesinde görüldüğünü duydum. Claybourne'la dans ettiğini, bahçede onunla gezdiğini. Şimdi de bu mu? Sanki canı istediğinde seni kaçırmaya alışkınmış gibi seni yatak odana taşıması? İtibarın yerle bir oldu."

"Yani sen dünyayı gezip dolaşırken hiçbir kötülük yapmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hiçbir erkek seni karısı olarak almayacak."

"Çok da işime gelir, keza benim de herhangi bir adamı eş olarak alma amacım yok."

"Evleneceksin. Bundan emin olabilirsin. Greystone Dükü olarak ilk işim seni uygun bir adamla evlendirmek olacak."

"Uygun bir koca istemiyorum." Uygunsuz birini istiyordu: Claybourne. Ona sahip olamayacaksa, hiçbiri olmasa da olurdu.

"Ne istediğin önemli değil. Burada lord ve efendi benim."

"Burayı terk eden genç adam sen olamazsın. Sana ne oldu?"

"Burada beni tartışmıyoruz. Burada seni ve senin tiksindirici davranışını tartışıyoruz."

Yeniden başı dönmeye başlamamış olsaydı yataktan kalkıp onu tokatlayabilirdi. Onun yerine kendini sakinleştirmeye çalıştı ve arkasındaki yastıklara yaslandı. "Babamız öldü."

"Gayet farkındayım."

"Yine de birbirimizi teselli etmeyecek miyiz?"

"Hepimizin kendine has yas tutma yöntemleri var."

"Yasta mısın, Sterling?"

Çenesini sıkmaktan başka bir şey yapmadı.

Catherine, "Bunca yıldır neredeydin?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez."

"Bütün bu dedikoduları bu kadar kısa sürede nasıl duyabildin? Ne zamandır Londra'dasın?"

Birden çok rahatsız olmuştu. "Bir süredir."

"Ve babamızı görmeye gelmedin?"

"Bizim aramızda senin anlamayacağın şeyler vardı, Catherine, hiçbiri de seninle ilgili değildi."

"Fakat sen benim ağabeyimsin."

"Bu yüzden de evlenmeni sağlayacağım."

Yanındaki bir yastığı alıp ağabeyine fırlattı. "Senin seçtiğin bir adamla evlenmeyeceğim."

"O zaman ben senin için seçmeden kendi beğendiğini seçmen için altı ayın var."

Arkasına bakmadan odayı terk etti.

Catherine yatağa kendini bırakıp ona küfretti. Bu iblis de kimdi? Onun tatlı, cömert ağabeyi olması inanılmaz geliyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Yas kıyafetlerimizle de pek karamsarız,” dedi Winnie. Winnie ve Catherine, Winnie’nin bahçesinde oturuyorlardı; son olanlar yüzünden siyah giyinmişlerdi, biri dul kalmış, diğeri de babasının vefatı yüzünden yastaydı.

“Yasta olmana rağmen oldukça neşeli görünüyorsun,” dedi Catherine.

Winnie sinsice gülümsedi. “Ara sıra Dr. Graves’le görüşüyorum, bir hastane yaptırmak için bağış toplamayı düşünüyorum.”

“Ah, çok güzel olurdu, hem vaktini alacak bir işin de olur.”

“Ben de öyle düşündüm. Halktan olmasına rağmen oldukça iyi biri, yeniden evleneceğimi de düşünmüyorum. Sanırım senin yolun doğru. Özgür olmak, istediğini yapmak, kocanın yükü altında ezilmemek.”

Prencipte hepsi kulağa çok iyi gelse de, pratikte Catherine vaktinin çoğunu Claybourne’u düşünerek geçiriyordu.

Catherine’in düşüncelerinin nereye kaydığını biliyormuş gibi Winnie, “Güvenilir kaynaklardan edindiğim bilgiye göre Bay Marcus Langdon gayrimenkullerin tazminatını istediği mahkeme dilekçesini geri çekmiş,” dedi

“Zaten kazanamazdı. Claybourne meşru vâris.”

“İnsanlar da aynısını söylüyor. Çeşitli merasimlere davetiyeler aldığını bile duydum. Ayrıca Bay Langdon da birkaç etkinlikte Claybourne’un yanında görülmüş, çok yakın arkadaşlar gibi gülüşüyorlarmış. Sence de garip bir gelişme değil mi?”

“Claybourne bir şeye aklını verdiğinde oldukça etkileyici olabiliyor. Bir de sonuçta kuzenler.”

“Langdon’ın Claybourne’un işleriyle ilgilendiğini ve bu yardımlarıyla gelirinin yıllık beş binden fazla olduğunu da duydum.”

Evet, Catherine Claybourne’un bu kadar cömert olduğunu tahmin edebiliyordu.

Alaycı bir şekilde, “Dışarıyla pek alakası olmaması gereken bir dula göre dedikodulara kesinlikle hâkimsin,” dedi.

“Ara sıra ziyaretçilerim oluyor. Leydi Charlotte daha dün uğradı. Sezon bitmeden nişanlanmayı umuyor.”

“Unvanlı bir koca ister sanıyordum.”

“Zengin biriyle yetineceğini söyleyebilirim.”

Catherine Winnie’nin arkadaşlığından son derece zevk alarak hafifçe güldü. Neredeyse Catherine’le birlikte topluma sunuldukları gençlik dönemlerindeki kadar hayat doluydu.

“Ağabeyin düklüğe alıştı mı?”

“Ah, evet. Tabii ne kadar ciddi olduğunu unutmuşum. Sebep olduğum onca skandal dedikodudan dolayı hâlâ beni affetmedi ve bu da onunla yaşamayı çok zor kılıyor.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Edebiliyor musun?” Masadan uzanıp Winnie’nin çay fincanının yanındaki elini tuttu. “O zaman neden burada kalamayacağımı da anlarsın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Amerika’ya gitmeye karar verdim.”

“Tatil için mi?”

"Hayır, hayatımın geri kalanı için."

Winnie dehşete düşmüştü. "Hayır, gidemezsin. Sensiz burada ne yaparım ben?"

"Tahmin ettiğinden daha güçlüsün, Winnie, bu gerçeği ben yokken çok daha hızlı öğreneceksin."

"Fakat Amerika... çok uzakta. Orada ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Sanırım bir çeşit iş bulmam gerekecek. Gerçi Babam bana ufak bir miktar para bıraktı. Yatırım yapıp sade bir hayat sürersem idare edebileceğimi düşünüyorum."

"Burada kal. Benimle yaşayabilirsin. İki bekâr kadın..."

"Yapamam, Winnie."

"Neden?"

Çok fazla sebep vardı. Fakat yalnızca biri gerçekten önemliydi. Winnie'nin elini sıktı. "Hamileyim."

Winnie'nin gözbebekleri büyüdü, çenesi düştü. "Tanrım, hayır! Catherine, sen evli değilsin."

"İnan bana, bunun gayet farkındayım." Yine de gülümsüyor, mutluluk ve heyecanını gizleyemiyordu.

"Babası kim? Ah, Tanrım, Claybourne değil, değil mi? Ah, öyle."

Catherine'in cevaplamasına fırsat vermeden Winnie sorular sorup kendisi cevaplıyordu.

"Rezil herif seninle evlenmeyecek mi yani?"

"Haberı yok, olsa bile başkasını seviyor."

"Kimi sevdiği önemli değil. Bu utancı sana yaşıyor..."

"Utanç hissetmiyorum, Winnie. Bu çocuğu istiyorum, hem de çaresizce."

"Ama gayrimeşru olacak."

Hızla başını salladı. "Kimse bilmek zorunda değil. Annemin yüzüğünü takacağım. İnsanlara dul olduğumu söyleyeceğim. Kocam bir demiryolu kazasında feci şekilde can verdi. Son zamanlarda kaç tane böyle haber duyduğumuzu Tanrı bilir."

“Bunu iyice düşünmüş gibisin.”

Her gece yatağında yalnız başında Claybourne’un yanında olmasını özlerken, oğlunu korumak ve babasının yaşadığı hayattan daha iyisini ona verebilmek için yapacağı her şeyin planını kafasında kuruyordu. Bir oğlan taşıdığından hiçbir şüphesi yoktu.

Claybourne’un kütüphanesindeki o gece, düzenbazlar çemberinde Avendale’in ölümünü planlarlarken oldukça çok şey öğrenmişti. Herhangi bir belgenin sahtesinin yapılması gerekirse kime gideceğini biliyordu. Sahte bir evlilik cüzdanıyla beraber bir de ölüm belgesi alabileceğinden hiç kuşkusu yoktu. Başıyla onayladı. “Evet, yeterince düşündüm ve kararım değişmeyecek.”

“Asla senin kadar cesur olamazdım.”

“Ah, Winnie, bunun cesaret olduğundan emin değilim ama sevgi olduğu kesin.” Çocuğuna ve onun babasına duyduğu sevgi.

Luke, Avendale’ı mutlu yolculuğuna uğurladıkları gecedan beri Frannie’yi görmemişti. Şu son haftalarda Frannie’yi bu kadar az, Catherine’iyse bu kadar çok düşünmüş olması garipti. Bill Catherine’in iyi olduğu konusunda onu ikna etmişti. Catherine iyiydi fakat Luke hâlâ olanların etkisinden kurtulamamıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra neden ağabeyini görünce bayılmıştı? Hayatını kaybetme noktasına geldiği zamanlarla karşılaştırıldığında ağabeyinin geri dönmüş olması çok önemsiz kalıyordu.

Yetimhanenin yanında Frannie’nin gelmesini beklerken kafası karışmış, düşüncelere dalmıştı. Bina tamamlanmıştı. Frannie ona bir not yollayıp orada buluşmalarını istemişti. Ona bir tur attıracaktı. Luke tam o an, o gün ona evlenme teklif etmek için mükemmel bir fırsat olabilir diye düşündü. Bir çocuk evi Frannie’nin hayalinin gerçekleşmesi demekti ve onunla evlenmek de Luke’un en içten hayaliydi. O gün, orada teklif etmesi uygun görünüyordu.

Faytonu gördü ve binanın yanına gelip durmasını izledi. Sürücü Frannie'nin inmesine yardım etti. Luke onlara yaklaşım adama ücretini verdi. Fayton gidene kadar ikisi de konuşmadılar.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Luke. Öyleydi de. Yüzünde bir neşe, mutluluk vardı. Catherine'in eğitimi ona güven vermişti, onu karısı yapacak güveni.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşakça. "Artık Dodger'ın Yeri'ne gelmiyorsun."

"Meşguldüm."

Frannie bir yalan duyduğunda bunu anladığını belirten bir bakışla ona baktı.

"Kendimizi korumak için yapabileceklerimizden dolayı kim bizi yargılayabilir?" diye sordu. "Gerçeği bilseydin arkadaşlığınızın biteceğini biliyordu, arkadaşlığınız da onun için her şeyden önemliydi. Şu günlerde onun ne kadar acı çektiğini tahmin edemezsin."

"Onu seviyor musun, Frannie?"

Şaşırmış görünüyordu. "Feagan'ın çocuklarının hepsini seviyorum."

Bu cümlelerin doğruluğundan şüphe etmiyordu. Hepsinden genç olmasına rağmen hepsine annelik yapmıştı.

Frannie, "Bizim gibi çok az şeye sahip olarak yaşamak nasıldır sen de biliyorsun," dedi. "Hepimizin sırları var, hiçbirimiz diğerlerine karşı tamamen dürüst değiliz."

"Sen bile mi?"

"Özellikle ben. Ama Jack..."

Jack'i tartışmaktan ve Frannie'nin onu savunmasından usanmıştı.

"Eninde sonunda onu affedeceğim, Frannie. Sadece henüz değil."

Başıyla onayladı. "Tamam, o zaman. Çocukların evini görmek ister misin?"

"Hem de çok."

Frannie eliyle onun koluna girip binaya yönlendi. Diğer katlara çıkan bir merdiveni olan geniş bir odayla açılıyordu.

"Çocuklar yukarıdaki odalarda uyuyacaklar. Üç kat boyunca oda var." Adamın kolunu sıktı. "Kaç çocuğun buradan yararlanabileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Oldukça çok, sanırım."

Sınıflar, yemek odası ve bir de okuma odası vardı. Hepsi de en iyi kalitedeydi. Sağlam. İyi yapılmış. Frannie'nin haberi olmadan Luke inşaatçıya planlanandan çok daha fazla para vermişti.

Frannie Luke'u mutfaktan bahçeye çıkardı, geniş alan çitle çevriliydi. "Çocuklar burada oynayacak," dedi. "Güvende olacaklar."

"Onları ne zaman buraya getirmeyi planlıyorsun?"

"Mobilyaları aldığım zaman."

"İstedikini sipariş et. Ben ödeyeceğim..."

"Çok fazla şey yaptın..."

"Frannie, lütfen, sipariş et."

"Bana karşı çok kibarsın, Luke. Her zaman her şeyi veriyorsun." Uzanıp parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Aramızdaki en iyi hep sen oldun."

"Bu doğru değil. Sadece çok farklıydım. Ailem bana doğru ve yanlış öğretti. Hiçbir zaman oyun olmadı."

Frannie parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Benim için hep özel oldun. En başından beri beni koruyacağını biliyordum. Sende başka bir şey vardı."

Luke onun elini tuttu ve elleri arasına aldı. "Sana bayılıyorum, Frannie. Bunu biliyorsun. Her zaman bayıldım."

Frannie her zaman onun içini ısıtan bir gülüşle karşılık verdi ama o gülüş Luke'un dizlerine çökmesi için yeterli değildi. O gülüşü korumak için birini öldürebilirdi. Oysa Catherine'in gülüşünü korumak için kendisi ölmeye razı olurdu.

"Fakat Catherine'e âşıksın," dedi Frannie sessizce.

Tokatlanmış gibi hissetti, aynı zamanda da içi rahatlamıştı. Evet, Frannie'ye evlenme teklifi etmek için mükemmel ortamdaydı ama bundan yararlanmayacağını da biliyordu. "Nereden anladın?"

"Ona nasıl baktığını görebilsen. Duygularını her zaman çok iyi sakladın ama onunlayken, ona duyduğun aşk saklanacak gibi değil. Eğer senin ona baktığın gibi bir adam bana bakacak olsaydı, diyebilirim ki kral bile olsa onunla evlenirdim."

Elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Beni affet, Frannie fakat karım olman için ihtiyacın olan şeyleri öğrenerek geçirdiğin bunca haftadan sonra, seninle evlenemem."

"Evlenebileceğini hiç düşünmemiştim. Ya da evlenmen gerektiğini. Ben de sana bayılıyorum ama bir kızın ağabeyine bayıldığı gibi."

"Ona âşık olmak istememişim. Fakat haklısın, oldum. Onu bu kadar sevmek beni dehşete düşürüyor."

"Sanırım onu da dehşete düşürüyor. Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Hayır, Tanrım, hayır. Ya beni reddederse? Bununla nasıl yaşarım, bilmiyorum."

"Tam bir korkaksın."

Sessizce gülerek elini sıktı. Aynı kusurunu Catherine kaç kere yüzüne vurmuştu? "Konu gönül işlerine gelince, evet."

"Sonsuza dek beklemeyecek, Luke."

"Biliyorum ama onu hak etmediğimden korkuyorum."

"Dar görüşlü biri olsaydım bundan alınabilirdim. Kendini benim için yeterince değerli görmüştün."

Luke sırttı. "Öyle demek istemedim. Sana evlenme teklif edebilmek için bir sene çabaladığımı biliyor muydun?"

"Ona teklif etmek için bu kadar bekleme. Eğer onu gerçekten istiyorsan, bir gün bile beklememelisin."

Catherine ön kapıdan yürüdü, adımlarını karışık duygularla atıyordu. Amerika'ya gidecek olduğu için heyecanlı, İngiltere'yi terk edeceği için üzgündü. Biletini o sabah almıştı. Birkaç hafta içinde Liverpool'dan ayrılıp New York'a varacaktı. Önce kalacak bir yer bulacaktı. Pek çok İngiliz'in Amerika'ya göç etmeye başladığını duymuştu. Yalnız kalmayacaktı, birbirlerine yardım edebilirlerdi.

Şapkasını ve eldivenlerini çıkararak içinde çok değerli bileti ve Frannie'nin onun için hazırladığı belgeleri olan cüzdanını girişteki masaya koydu.

"Ah, işte buradasın," dedi Sterling koridordan gelirken. "Ziyaretçin var. Kütüphanede seni bekliyor."

"Kim o?"

"Claybourne."

Catherine'in kalbi göğüs kafesini zorladı. "Burada ne yapıyor?"

"Anlaşılan seni görmek istiyor. İki saattir burada bekliyor. Dışarıda ne yapıyordun?"

"Ne yaptığımın hesabını sana vermek zorunda değilim." Koridora girdiğinde Sterling onu takip etmeye başladı. Catherine durup onunla yüz yüze geldi. "Ayrıca Claybourne'la konuşurken bana eşlik etmene de ihtiyacım yok."

"Bir kadın bir beyefendiyle odaya tek başına girmez."

"Sterling, sen gezilerinde eğlenirken ben Claybourne'la oldukça uzun süre baş başa kaldım. Görüşmemizi izlemene gerek yok. Endişelenmeni gerektirecek bir şey olmayacağıma emin olabilirsin. Mükemmel bir beyefendi gibi davranacaktır."

Uşağın beklediği kapı aralığına bakıp yeniden Catherine'e baktı. "Catherine, bunca zamandır iyi bir ağabey olmadığımı farkındayım, yine de bundan sonra sorumluluklarımı yerine getirmeye kararlıyım."

Eğer sorumluluklarını biraz daha ciddiye alacak olsaydı Catherine kendini bir kuleye kilitlenmiş bulurdu.

"Gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu yüzden, lütfen, bizi rahatsız etme."

Ağabeyini orada bıraktı ve uşağın tuttuğu kapıdan içeri girdi. Claybourne'un kütüphanesindeki ilk geceyi hatırladı, şimdiyse pencerenin yanında duran oydu ve oda gece yarısı gölgelerinin serinliğinden ziyade güneş ışığının sıcaklığıyla doluydu.

"Lord Claybourne, ziyarete gelmeniz ne kibarlık."

"Onca paylaştığımız şeyden sonra Catherine, bu ne resmiyet?"

Ses tonunda alaylı bir tondan ziyade kesin bir duygusallık vardı. Sadece paylaştıklarının düşüncesi Catherine'in vücudunun alevlenmesine neden olmuştu ve yeniden bayılmaktan korkuyordu. Resmi kıyafetiyle mükemmel görünüyordu. Bir günah kadar yakışıklıydı. Onun yakınlığıyla kalbi çarpıyor, elleri ona uzanmak istiyordu. Onu çok feci özleyecekti ama birlikte geçirdikleri zamana dair Claybourne'un ona bilmeden vermiş olduğu değerli yadigâra her zaman sahip olacak ve her zaman onun değerini bilecekti.

"Frannie nasıl?" diye sordu, aceleyle konuşuyor, kendisi çözülmeden onun gitmesini umuyordu. Frannie'yi o sabah görmüştü, yine şüphe uyandırmamak için sormamazlık etmemişti.

"İyi. Aslında onu daha bugün öğleyin gördüm."

"Sonunda ona evlenme teklif edebildin mi?"

Yavaşça başını salladı. "Ondan özür diledim."

"Ne için? Ona yaşadıklarımızı anlatmadın..."

"Hayır."

Claybourne'la özdeşleştirdiği o yırtıcı yürüyüşüyle Catherine'in karşısına geldi. "Özür diledim çünkü onun karım olması için elimden gelen her şeyi yaptım, karım olması için her şeyi yapardım ki birden onunla evlenemeyeceğimi, seninle evlenmem gerektiğini anladım."

Catherine'in kalbi tekledi. "Neden?" Claybourne cevap veremedi gerçeğin farkına vardı. "Lanet olsun onlara! Sana söylediler, değil mi? Bunu istemiyordum. Bunu..."

"Ne? Kim? Neden bahsediyorsun?"

"Dr. Graves ve Winnie. Planlarıma en başından karşı çıktılar. Ama bu sana haksızlık, sırf hamileyim diye..."

"Ne?" Claybourne elini onun koluna sarıp onu kendine çekti ve hiddet dalgaları yayarak karşısına dikildi.

Catherine'e Golyat'la karşılaşan Davut da böyle hissetmiş olmalı gibi geldi.

"Ah, Tanrım, sana söylemediler."

"Hamilesin?" diye sordu, sanki söylenenleri yeni sindiriyor gibiydi. Bakışları göbeğine indi. Durumu henüz belirgin değildi. Sonra çok saygılı bir şekilde parmaklarını karnında gezdirmeye başladı. Bakışlarını onun bakışlarıyla birleştirdi. "Neden bana söylemedin? O ilk gece kütüphanedeyken seni hamile bırakırsam sana saygınlık sağlamayacağımı söylediğim için mi?"

"Hayır, hayır." Gözleri dolmuştu, uzanıp o güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı, böylelikle Claybourne onun doğruyu söylediğini anlayacaktı. "Sana söylemedim çünkü o zaman bana iyilik yapıp kendi hayalinden vazgeçecektin. Benimle evlenip hayattan da çok sevdiğin Frannie'yi bırakacaktın. Oysa ben seni çok daha fazla seviyorum..."

Birden kendini ona bastırılmış halde buldu, Claybourne'un dudakları onunkileri yiyip bitiriyor, eli saçlarında gezinip tokaları dağıtıyor, ağır tutamlar etrafına saçılıyordu.

Luke ağzını onunkinden ayırdı. "Seni seviyorum. Frannie'ye bayılıyorum ama seni çaresizce seviyorum, Catherine. Cesur ve gözüpeksin, her köşede beni sıkıştırıyorsun. Sevdiklerin için her şeyi riske atmaya hazırsın. Fedakârlığının sınırı yok. Buna hiç

layık değilim fakat benimle evlenirsen seni bundan asla pişman etmeyeceğim."

Bu içten açıklaması Catherine'in gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden olmuştu. "Tanıdığım en değerli adamsın. İçinde ufak bir şeytan ve ufak bir aziz var ama bir erkekte ve bir eşte beklediğim her şeye sahipsin. Cevabım evet. Mutlulukla."

Claybourne yeniden onu öpmeye başlamıştı, Catherine de aralarında oluşmaya başlayan alevi hissediyordu. Onu gizlice yatak odasına sokup doğru dürüst bir cevap verebilir mi diye merak etti.

Aniden kapı savrularak açıldı. Catherine omzunun üzerinden arkasına baktığında Sterling'i kollarını bağlamış ve yüzünde korkunç bir ifadeyle dururken gördü. "Catherine, bu herifin senden yararlanmayacağı konusunda bana güvence vermiştin. Sizi temin ederim ki efendim, o evlenmek üzere."

Catherine, Claybourne'a baktı. Gülümsüyordu.

"Olabilecek en kısa sürede," diye söz verdi Claybourne.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Luke tanıdık koridordan Dodger'ın Yeri'ne girdiğinde gece yarısı çoktan geçmişti. O ve arkadaşları burada kumar oynamış, içmiş, dertlerini paylaşmışlardı. Bir açıdan, burası Feagan'ın eviydi, yalnızca daha güzeldi, daha temizdi ve daha iyi kokuyordu.

Luke Jack'in sığınağının kapısında durdu, Jack'i masasının arkasında kitaplarını incelerken bulduğuna şaşırmamıştı, kazandıklarının keyfini çıkarmayı Frannie'yi süzmeye tercih ediyordu. Jack parasını hepsinden daha çok severdi.

Luke boğazını temizledi. Jack başını kaldırdığında duygularını gizlemeden önce bir anlığına Luke onun gözlerindeki sevinci gördü.

"Bir süredir uğramıyorsun," dedi Jack sandalyesine yaslanırken.

"Gelmek istemedim."

"Bunun için seni suçlayamam sanırım. Bu gece seni buraya getiren nedir?"

"Leydi Catherine Mabry'den karım olmasını istedim. Kocasını olma onurunu bana vermeyi kabul etti."

Jack'in gözbebekleri yine düşüncelerini kontrol altına almadan hemen önce bir anlığına büyüdü. Bu kadar açılması ondan hiç beklenmezdi, oysa şimdi ikinci kez olmuştu.

“Frannie’yi sevdiğini zannediyordum.”

“Öyle. Ama Catherine’i daha derinden seviyorum.” Ve daha farklı şekilde. Frannie için hissettiklerinin bir oğlanın kıza hissettikleri gibi olduğunu anlamıştı, oysa Catherine’i bir erkeğin kadını sevdiği gibi seviyordu. Frannie’yi yatağa götürmeyi düşündüğünde hiç ateşli hissetmiyordu çünkü çocukken yaptıkları gibi onunla birlikte birbirlerine sarılarak uyumaktan ötesini düşlemiyordu. Öte yandan konu Catherine olduğunda düşünceleri on beş dakikadan kısa sürede ikisinin yatağa düşmelerine geliyordu ve bu düşüncelerin arasında uyumak pek yer almıyordu.

Yine de bu farkına vardıklarını artık Jack’e anlatamazdı. Kalbinde ve ruhunda, bu eski dostuyla artık hiçbir şeyi paylaşamayacağını hisseden bir parça vardı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Jack.

Luke tek kaşını kaldırdı. “Bu senden bile gelmiş olsa, değişik bir tepki.”

“Bill için bir hastane inşa etmem gerekecek. Bahse girmiştik...” başını salladı, “... önemli değil. Tebrik ederim. Buna içelim mi?” Ayağa kalktı, şişeye uzandı...

“Hayır.”

Jack ona baktı.

“Şu günlerde çok fazla içmiyorum.”

“Ben içiyorum.” Jack bardağına viski doldurup havaya kaldırdı. “Senin ve Catherine’in sağlığına ve mutluluğuna.”

Bardağı bir dikişte bitirdi.

Luke ona ilk viski, rom ve cinini tattırmanın Jack olduğunu hatırladı. Kâğıt oynarken hile yapmayı, yakalanmadan yankesicilik yapmayı ona Jack öğretmişti. Küçükken vadide korkudan büzülmüş halde ona her şeyin iyi olacağını ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğini Jack söylemişti. Çok fazla olan hatalarına rağmen Jack, Luke’u hiç terk etmemişti. Hiçbir zaman.

“Senden yanımda olmanı istemek için geldim,” dedi Luke sessizce, “iki hafta sonra Catherine’le evlenirken.”

Jack güldü. “Sen bir lordsun. Chesney veya Milner’a sorman lazım.”

“Chesney veya Milner’la arkadaş değilim. Onlar için hayatımı vermem, onlar da benim için vermezler.”

Jack bakışlarını kaçırды, sonunda konuşmaya başladığında sesi duyulduğundan kalınlaşmıştı. “Yanımda olmak hayatımın onuru olacak.”

“Sen hep yanımda oldun, Jack.”

Jack ona bakıp kabaca başını salladı. “Ne ikiliydik ama, değil mi?”

“Bazen fazla küstahlık galiba.”

“Çünkü çok iyi ve fazla zekiydik.” Sessizce güldü. “Tabii, yakalandığımız zaman hariç.”

Luke odaya girdi. “Sanırım o içkiden alacağım.”

Jack ikisinin de kadehini doldurdu. Luke kendi kadehini alıp Jack’inkiyle tokuşturdu. “Bize sokakta nasıl hayatta kalacağımızı öğreten Feagan’a.”

“Ve büyükbabana,” dedi Jack hüzünlü bir şekilde, “hepimizi birer beyefendi yapmaya çalışıp bazımızda kötü şekilde başarısız oldu.”

Luke yaşlı adamı düşünürken o tanıdık, acı dolu düğümü göğsünde, kalbinin yanında hissetti. Selamlamak için bardağını kaldırdı. “Büyükbabama.”

Evlendikleri gün yağmur yağdı. Catherine’in umurunda değildi. İçinde o kadar neşe ve mutluluk vardı ki sanki hayatlarının geri kalanında hep yağmur yağsa bile hep güneş ışığına sahip olurlardı. O ve Sterling hâlâ babaları ve Winnie de Avendale’in ölümü için yasta olduklarından, görgü kuralları da dul bir kadının düğünlere

katılmasını yasakladığından Catherine törenin küçük ve tanıdıklar arasında ve bir şapelde yapılması konusunda ısrar etmişti.

Claybourne Catherine'in rica ettiği şeyin reddedilmesine izin veremezdi. Genç kadın özgürlüğüne her zaman düşküncü ve Luke'un bunu bastırmayacağını bilmesi onu rahatlatıyordu. Öte yandan onun da bundan hoşlandığını düşünüyordu.

Havaya rağmen asillerden birkaç kişi sırf meraktan geldi. Marcus Langdon gelmişti, annesi yoktu. Frannie, Catherine'le birlikteydi çünkü Winnie yasını bir köşeye koyamazdı. Jack de Luke'laydı. Luke'un içinde endişe olmasına rağmen Catherine barıştıkları için mutluydu.

Fakat Catherine'i asıl şaşırtan piskoposun Luke'a "Sen Lucian Oliver Langdon, Claybourne'un beşinci kontu..." diye seslenmesi oldu.

Oliver.

Gözlerine bakıp evlilik yeminini dinlerken yakın vakitte babasına okuduğu hikâyenin ne kadarında onun gençliğinin de olduğunu merak etti. Çok olası gelmiyordu fakat imkânsız da değildi. Yine de bu bilmeceyi başka zaman düşünmeliydi.

Bugün kendine olan ve onun da gözlerinden yansıyan aşkın tadını çıkarıyordu. O gözler Catherine'in açıkça görebildiği bir ruhun penceresiydi, bu ruh önceden karanlıktı ama şimdi geleceklelerinin vaadiyle parlıyordu. Birbirlerini ne kadar sevdiklerine hayret ediyordu.

Birlikte cehennemden geçmişlerdi. Hayat onların önüne ne koyarsa koysun, onu ya sahiplenecek ya da üstesinden geleceklerdi, asla yenilmeyeceklerdi.

O gecenin devamında Catherine üzerine incelikle pembe güller işlenmiş beyaz kaşmir elbisesiyle makyaj masasına oturdu. Saçını tararken yan odada yatmaya hazırlanan kocasından gelen sesleri

dikkatle dinledi. Kocası. Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bu elde edeceğini ve elde etmek istediğini asla düşünmediği bir şeydi. Şimdiyse asla onsuz yapamayacağını bildiği bir şeydi.

Onu hiçbir zaman cepte görmeyecekti. Onu hep yanında tutacaktı.

Onun yatak odasından kendi yatak odasına açılan kapı açıldı ve gümüş gözlerini saray mücevherleri gibi parlatan bir beklentiyle odaya girdi. Catherine ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldi. Bu sefer o kendisine gelmişti ve bu düşünce Catherine'e benzersiz bir haz veriyordu.

Hâlâ ona doğru yürüyordu ki uzanarak büyük elleriyle yüzünü kavrayıp yüzünü yukarıya kaldırdı ve dudakları onun dudaklarına kilitlenene dek ilerlemeyi durdurmadı. Haftalardır birlikte olmamışlardı ve Catherine'in vücudu şimdiden onu arzulayarak eriyordu.

Geri çekilirken ellerini onun boğazına kaydırды. Elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. "Durumu öğrenir öğrenmez bana hamile olduğunu söylemediğin için seni dizime yatırmayı aklıma koydum."

Ona arsızca baktı. "Ben de öyle umuyordum."

Neşeli kahkahası odada yankılandı, gülümsemesi hiç görmediği kadar büyüktü ve Catherine ancak bunu çok daha fazlasının izleyeceğini umabilirdi.

"Seni seviyorum, Claybourne Kontesi Catherine Langdon, bütün kalbim ve ruhumun geri kalanıyla."

Gevşettiği elbise omuzlarından düşüp vücudundan aşağı kaydı. Onu kollarıyla kaldırıp yatağa taşıdı ve üzerine bıraktı. "Karnının üstüne dön."

Kaşını buruşturup ona baktı. "Neden?"

"Mevcut durumunda seni dizime yatırma riskini almayacağım ama çıplak kıcını öpmeye kararlıyım."

Ve öptü de. Dili teninin üzerinde kıvrıldı. Dizlerinin arkalarını, uyluklarını öptü. Ağzını omurgası boyunca dolaştırdı. Cennet gibiydi. Tam bir cennetti. Ve haksızlıktı. Haksızlıktı çünkü bu pozisyonda Catherine ona dokunamıyordu.

Catherine ters dönüp kollarını boynuna bağladı ve onu üstüne çekti. Buna, ona dokunmaya, onun tarafından dokunulmaya asla doyamayacağını düşündü. Yeni şeyler keşfederken bile birbirleri hakkında her şeyi biliyor gibilerdi.

Claybourne koltuk altlarından huylanıyor, parmakları çok yaklaşırsa irkiliyordu. Catherine'se kalçasına dokunulduğunda kıkırdıyordu.

Birbirleriyle alay ettiler ve dünyanın yok olup geriye yalnızca ikisinin kaldığı o ana birbirlerini yaklaştırdılar. Yalnızca sonrasında dinlenip baştan çıkarma dansına yeniden başlamak üzere.

Catherine istekle çıldıracağını sandı. Acele etmesi için onu teşvik etmeye başladı.

"Şimdi," dedi nefes nefese. "Şimdi. Sana şu anda ihtiyacım var."

Üzerine çıkıp içine daldı. Birbirleri için o kadar hazırlardı ki bedenleri çarpıp zıplıyorlar, zevkten başka hiçbir şey kalmayana dek sınırda sekiyorlardı.

Birbirlerinden başka hiçbir şey kalmayana dek.

Son Söz

Claybourne Kontu Lucian Langdon'ın Günlüğü'nden

Anne ve babamın Londra sokaklarında bir grup eşkıya tarafından öldürüldüğü söylenir.

Artık bunun doğru olmadığını biliyorum.

Onlar babamın kardeşi tarafından, amcam tarafından öldürüldüler. Ve kader gizemli yöntemleriyle intikam için onu benim elime teslim etti.

Hatıralarım yavaşça onları çok önce yolladığım sürgünün karanlık gölgelerinden çıkmaya başladılar.

Gölette babamın yanında durduğumu hatırlıyorum. Boyu benden çok uzundu. Bana bir dev gibi gelirdi. Diğer yandan kendimi hep emniyette hissetmemi sağlardı ve şimdi ben de kendi çocuklarıma bu refahı vermek için uğraşıyorum.

Ve yaşlı bey. Onu artık büyükbabam olarak biliyor ve giderek çoğalan bir sevgiyle anıyorum. Hayattayken onun yanındaki yerimden emin olmadığım için pişmanım, bu şüphelerimin farkında olmasındansa daha da fazla pişmanlık duyuyorum. Fakat onun

asla şüphe duymadığını ve bana olan inancını haksız çıkarmamak için elimden geleni yapacağımı biliyorum.

Küçükken beni kucağına kaldırır, yanına çeker, bana atalarımın hikâyelerini anlatırdı. Ve güneşli sabahlarda, küçük elimi büyük elinde kırlarda dolaşırken bana annem için çiçek toplamayı öğretirdi.

Annem. Onu artık çok net görebiliyorum. Gülümsemelerin en naziğine sahipti. Geceleri beni yatağa yatırıp olağanüstü bir kont olacağımı fısıldadığını hatırlıyorum.

Karım gerçekten öyle olduğunu söyleyerek beni annemin tahminini doğru çıkardığım konusunda temin ediyor, tabii kendisi biraz önyargılı. Beni kusurlarıma rağmen seviyor. Ya da belki kusurlarım sayesinde.

Jack'le arkadaşlığım gerilimli olmayı sürdürüyor. Oyuna geldiğine inanmak istiyorum fakat her zaman başkasının tezgâhma düşmeyecek kadar zeki olmuştur. Böylece ilişkimize hakkında asla konuşmayacağımız bir şey daha eklemiş olduk. Bazen ağırlığı altında kınılacağımızı düşünüyorum, bu anlarda devam etme gücü bulmak için karıma bakmam yeterli oluyor. Ona layık olmakta kararlıyım ve bu planladığımdan çok daha güçlü ve iyi bir adam olmamı gerektiriyor.

Zaman zaman Frannie'yle görüşüyoruz ama ne yazık ki istediğimiz kadar sık değil. Sonunda evlendi ama bu hikâyeyi onun anlatması gerekir.

Sevgili Frannie.

O her zaman gençliğimin aşkı, uğrunda ruhumu şeytana sattığım kişi olarak kalacak. Fakat Catherine, canım sevgilim Catherine, her zaman kalbimin merkezinde ve son saatimde şeytanın beni almasına izin vermeyen kişi olacak.

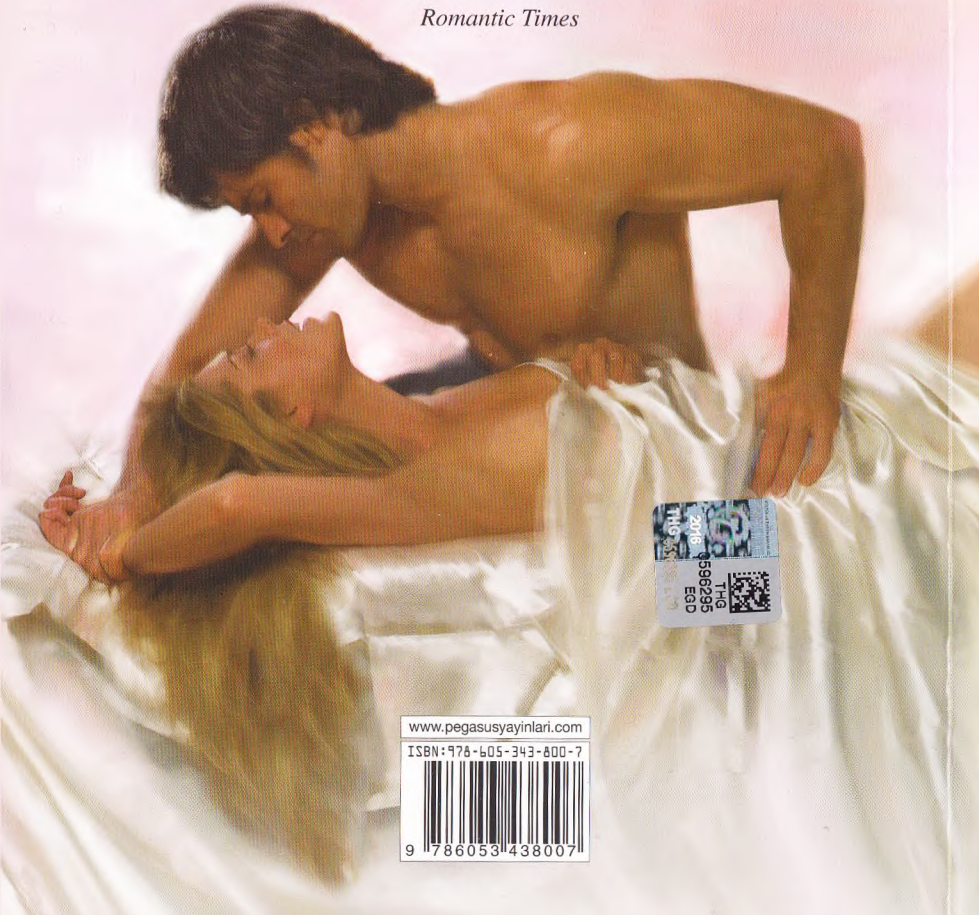
Günahlar bazen çok çekici olabilir...

Leydi Catherine Mabry sevdiklerini korumak için itibarını hiçe sayarak bir plan yapar: Yakışıklı fakat adı çıkmış Claybourne Kontu Lucian Langdon'dan yardım isteyecektir. Şiddet dolu Londra sokaklarında büyümüş Kont'un, unvanını hak etmediğine dair dedikodular herkesin dilindedir.

Lucian saygınlık kazanmayı ve asil bir kadınla evlenmeyi çok ister ve Catherine de onun bu taleplerine uygun bir eş adaydır. Ancak karşılığında kötü şöhretli Kont'tan istedikleri, ikisinin de yaşamını riske atacaktır. Tehlike yaklaşırken Catherine, Kont'un muazzam tutkularını, Lucian ise güzel kadının ölçüsüz cesaretini keşfedecektir...

"Ustaca yazılmış, ilginç karakterlerle dolu bir roman. Harika bir serinin habercisi."

Romantic Times

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-800-7

9 786053 438007